

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Aral sa Aklat ni Josue

Addresses on the Book of Joshua

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Addresses on the Book of Joshua*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Loizeaux Brothers, Neptune, New Jersey, Copyright 1950. First Edition, March 1950; Seventh Printing, August 1974.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Ang seryeng ito ng mga aral tungkol sa aklat ni Josue ay mula sa mga talang isinulat ng stenographer, na medyo pinaikli, ng mga mensaheng ibinigay ko sa magkakasunod na araw ng Panginoon sa Moody Memorial Church sa Chicago.

Dahil sa kahilingan ng marami, inilalabas na namin ngayon ang mga ito bilang isang aklat, sa pag-asang makatutulong at makapagpapatibay ang mga ito sa mga maglalaan ng panahon para basahin ang mga ito.

H. A. Ironside

Ang Pinunong Hinirang ng Diyos (Josue 1:1-9)

Pagkamatay nga ni Moises na lingkod ng Panginoon, ay nangyari na nagsalita ang Panginoon kay Josue na anak ni Nun, na tagapaglingkod ni Moises, na sinabi, Si Moises na Aking lingkod ay patay na; ngayon nga'y tumindig ka, tumawid ka sa Jordang ito, ikaw at ang buong bayang ito, hanggang sa lupaing Aking ibinibigay sa kanila, sa makatuwid бага'y sa mga anak ni Israel. Bawat dakong tutuntungan ng talampakan ng inyong paa ay naibigay Ko na sa inyo, gaya ng sinabi Ko kay Moises. Mula sa ilang at sa Libanong ito hanggang sa malaking ilog, ang ilog Eufrates, ang buong lupain ng mga Heteo, at hanggang sa malaking dagat sa dakong nilulubugan ng araw, ay magiging inyong hangganan. Walang taong makatatayo sa harap mo sa lahat ng araw ng iyong buhay: kung paanong Ako'y sumama kay Moises, ay gayon Ako sasaiyo: hindi kita iiwan ni pababayaan. Magpakalakas ka at magpakatapang na mabuti: sapagkat ipamamana mo sa bayang ito ang lupaing Aking isinumpa sa kanilang mga magulang na ibibigay sa kanila. Magpakalakas ka lamang at magpakatapang na mabuti, na isagawa mo ang ayon sa buong kautusan na iniutos sa iyo ni Moises na Aking lingkod: huwag kang liliko sa kanan o sa kaliwa, upang ikaw ay magtagumpay saan ka man pumaroon. Ang aklat na ito ng kautusan ay huwag hihiwalay sa iyong bibig; kundi pagbubulay-bulayan mo araw at gabi, upang iyong masunod ang ayon sa lahat na nakasulat dito: sapagkat kung magkagayo'y pagpapalain mo ang iyong lakad, at kung magkagayo'y magtatagumpay ka nang mabuti. Hindi ba kita inutusan? Magpakalakas ka at magpakatapang na mabuti;

huwag kang matakot, ni manglupaypay: sapagkat ang Panginoon mong Diyos ay sumasaiyo saan ka man pumaroon.

Josue 1:1-9

Ang aklat ni Josue ay talagang aklat ng mana, at napakalapit ng kaugnayan nito sa Sulat sa mga taga-Efeso sa Bagong Tipan. Sa aklat ng Genesis, nakikita natin ang paghahayag ng buhay na mula sa Diyos; sa Exodo, ang pagtubos; pagkatapos, sa Levitico, inilalarawan sa larawan o anino ang pagpasok sa kabanal-banalang dako at ang pagpapabanal sa mananampalataya; sa Bilang, ang bayan ng Diyos na dumaraan sa pagsubok; at sa Deuteronomio, ang pamamahala ng Diyos. Kaya natural lang na tumuloy tayo sa aklat ni Josue, kung saan makikita natin ang bayan ng Panginoon na pumapasok na sa kanilang mana.

Sa 1 Corinto 10:11, mababasa natin na ang mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa o larawan para sa atin. Kaya may karapatan tayong ituring ang lupain ng Canaan na larawan ng mga pagpapalang atin na ngayon kay Cristo, at makita sa mga digmaan ng Israel ang larawan ng pakikipaglaban ng Cristiano. Pang-lupa ang mana ng Israel. Masasabi nating pinagpala sila ng lahat ng pagpapalang pansamantala sa mga dakong panlupa sa lupain ng Canaan. Tayo naman, ayon sa Sulat sa mga taga-Efeso, ay pinagpala ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa mga dakong makalangit kay Cristo.

Sa pagbubukas natin ng aklat na ito, ipinakikilala sa atin ang pinunong hinirang ng Diyos na siyang mangunguna sa bayan papasok sa kanilang mana. Napakamakahulugan na ang pangalang "Josue" ay kapareho ng pangalang dinala ng ating mapagpalang Panginoon dito sa lupa. Ang Jesus ay ang anyong

Griego ng Josue na ginawang Ingles. Ang ibig sabihin ng Josue ay "si Jehova ang Tagapagligtas," at makikita natin sa Josue na ito ng Lumang Tipan ang larawan ni Jesus ng Bagong Tipan. Si Moises, ang nagbigay ng kautusan, ang nanguna sa bayan hanggang sa mismong hangganan ng lupain, pero hindi siya pinahintulutang ipasok sila roon. Itinuloy ni Josue ang naiwan ni Moises. Sinasabi sa atin ni Apostol Pablo na ang kautusan ang naging tagapag-alaga ng Israel hanggang kay Cristo, pero nang dumating si Cristo, hindi na sila sakop ng tagapag-alagang iyon. Kaya sa larawang ito, nakikita natin ang paglipas ng panahon ng kautusan at ang pagsisimula ng bagong panahon ng biyaya. Siyempre, ang bayan ay talagang nasa ilalim pa rin ng kautusan sa buong panahon ni Josue at ng Lumang Tipan, at sa panahon ng ministeryo ng ating Panginoon dito sa lupa. Noong muling pagkabuhay lamang ng Panginoon napalaya ang mga mananampalataya mula sa kautusan. Si Josue ay larawan ng Isang muling nabuhay na nangunguna sa atin papasok sa mga pribilehiyo ng bagong paglalang.

Una nating mababasa ang tungkol sa pagkamatay ni Moises. "Pagkamatay nga ni Moises na lingkod ng Panginoon, ay nangyari na nagsalita ang Panginoon kay Josue na anak ni Nun, na tagapaglingkod ni Moises." Nangyari ito nang nakahimpil ang Israel sa silangan ng Jordan, sa lupain ng Moab. Ang Jordan ang silangang hangganan ng bahaging iyon ng lupain na naghihiwalay sa Palestina at sa Moab. Sa utos ng Diyos, umakyat si Moises sa tuktok ng Bundok Nebo, tinanaw ang lupain, at doon siya namatay. Sinasabi sa atin na ang Panginoon Mismo ang naglibing sa kanya, at walang nakaaalam kung nasaan ang kanyang libingan hanggang sa araw na ito. Gustung-gusto ni Moises na makapasok sa lupain. Nakiusap

siya sa Panginoon na payagan siya, pero nagkulang siya sa tubig ng Meriba, at sinabi ng Diyos na hindi siya makapapasok sa Canaan. Taimtim na nanalangin si Moises na payagan siyang pumasok. Sa huli, sinabi ng Diyos, "Huwag ka nang magsalita pa sa Akin tungkol sa bagay na ito." Pero sinabi Niya sa kanya na matatanaw niya ang lupain mula sa tuktok ng Bundok Nebo. Nakapasok din si Moises sa lupain sa bandang huli, noong sa Bundok ng Pagbabagong-anyo ay nagpakita sila ni Elias kasama ang Panginoong Jesus, at pinag-uusapan nila ang mga bagay na malapit nang maganap sa Jerusalem—ang gawain sa krus na malapit nang tapusin ng ating Tagapagligtas.

Nang mamatay si Moises, inilagay ng Diyos si Josue sa kanyang lugar. Siya ang mangunguna sa bayan papasok sa kanilang mana. Matagal nang ipinangako ng Panginoon sa kanila ang lupain; ibinigay Niya ito sa kanila bilang karapatan. Ngayon ay malinaw na malinaw Niyang sinasabi, "Si Moises na Aking lingkod ay patay na; ngayon nga'y tumindig ka, tumawid ka sa Jordang ito, ikaw at ang buong bayang ito, hanggang sa lupaing Aking ibinibigay sa kanila, sa makatuwid baga'y sa mga anak ni Israel. Bawat dakong tutuntungan ng talampakan ng inyong paa ay naibigay Ko na sa inyo, gaya ng sinabi Ko kay Moises."

Iba ang may karapatan ka sa isang mana, at iba rin ang talagang angkinin at gamitin ito sa araw-araw. Tayong mga ligtas ay pinagpala ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa mga dakong makalangit kay Cristo, pero gaano karami sa ating mana ang talagang naangkin na natin? Gaano karami sa kung ano ang sa iyo kay Cristo ang talagang tinatamasa mo? Marami sa atin ang namumuhay sa pag-aalinlangan, kaguluhan, at pagkalito halos sa lahat ng panahon. Hindi natin napapasok at natatamasa ang ibinigay sa atin ng Diyos sa Kanyang Anak.

Madalas kong ihambing ito sa isang aklatan. Kung minsan, may mga taong pumapasok sa maliit kong silid-aralan at tumitingin-tingin sa paligid. May ilang aklat ako na naipon ko sa loob ng limampung taon, mga tatlong libo siguro o higit pa, at iniisip ng ilang taong hindi sanay magbasa na napakarami na ng koleksiyon ko. Mas marami pa sana iyan kung ibabalik lang ng marami kong kaibigan ang mga aklat na hiniram nila. Minsang tinawag ni Sir Walter Scott ang ganitong mga tao na "Magagaling na tagapag-ingat ng aklat."

Pero may mga taong titingin sa paligid at magtatanong, "Sa inyo po bang lahat ang mga aklat na ito?"

Sasabihin ko, "Oo; akin silang lahat." At sana masabi rin ng ibang tao ang ganoon tungkol sa lahat ng aklat na nasa kanila!

Ang susunod nilang tanong ay, "Nabasa n'yo na po ba lahat?"

Sagot ko, nabasa ko na ang lahat ng karapat-dapat basahin. Kung minsan, nagsisimula pa lang ako at nalalaman kong walang kuwenta pala ang aklat, kaya hindi ko na tinatapos.

At ang kasunod na tanong, "Alam n'yo po ba ang lahat ng laman nila?"

At kailangan kong sabihin, "Hindi; tiyak na hindi. Napakaliit ng ulo kong ito para mapagkasya ang lahat ng laman ng mga aklat na ito."

Ganyan din ang mga pag-aari natin kay Cristo. Akin ang buong aklatan, pero hindi ko talaga ito naaangkin. Binigyan tayo ng Diyos ng isang mana, pero hindi natin inaangkin ang lahat ng sa atin.

Pansinin ang lawak ng mana ng Israel. "Mula sa ilang at sa Libanong ito hanggang sa malaking ilog, ang ilog Eufrates, ang

buong lupain ng mga Heteo, at hanggang sa malaking dagat sa dakong nilulubugan ng araw, ay magiging inyong hangganan." Saklaw nito ang lupain mula sa Eufates pababa hanggang sa hangganan ng lupain ng Egipto, at ang Dagat Mediterraneo, at mula sa disyerto ng Arabia sa timog hanggang sa Damasco sa hilaga. Ibinigay ng Diyos ang lahat ng ito sa Israel; at sa napakaikling panahon noong paghahari ni Solomon, naangkin nila ang karamihan nito, pero kailanman ay hindi nila talagang naangkin para sa kanilang sarili ang buong lupaing karapatan nila. Darating ang araw na maaangkin nila ito. Sinasabi sa atin sa isa sa mga Minor Prophets (Obadias 17) na aangkinin ng sambahayan ng Israel ang kanilang mga pag-aari. Naku, sana tayong mga Cristiano ay maangkin din ang ating mga pag-aari, at sa gayon ay matamasa natin ang kayamanan ng ating mana!

Itatanong mo, ano ba talaga ang ibig mong sabihin diyan? Ang ibig kong sabihin, ibinigay sa atin ng Diyos ang Kanyang Salita. Sa Salitang ito, inilagay Niya sa harap natin ang ating mana. Gusto Niyang pag-aralan natin ang Kanyang Salita, gawin itong atin, at pasukin ang lahat ng inihahayag nito. Kung gagawin natin ito, makapamumuhay tayo palagi nang may tagumpay kay Cristo; talagang matatamasa natin ang ating mana sa Kanya. Sa halip na magpaliguy-ligoy sa mga bagay ng kawawang sanlibutang ito, makasusumpung tayo ng mas mabuting bagay sa Kanya. May isang binata na, pagkatapos niyang maligtas, ay inaya ng ilan sa dati niyang mga kaibigan na manood ng sine. "Hindi na," sagot niya, "salamat, pero wala akong panahon; puno ang lahat ng oras ko ng mga bagay ni Cristo." Iyan ang ibig sabihin ng mapalaya sa mga bagay ng sanlibutan.

"Walang taong makatatayo sa harap mo sa lahat ng araw ng iyong buhay: kung paanong Ako'y sumama kay Moises, ay gayon Ako sasaiyo: hindi kita iiwan ni pababayaang." Sinabi ng Diyos, "Hindi mo kakailanganing umatras; palalaysin Ko ang iyong kaaway sa harap mo." Pero sayang, sayang na sayang, hindi nila pinaniwalaan ang Salita ng Diyos, at paulit-ulit silang pinaghaharian ng kaaway dahil sa sarili nilang pagsuway.

Ngayon, hindi tayo nakikipagbuno laban sa laman at dugo; hindi tayo nakikipagdigma sa ibang bansa. Pero espirituwal ang ating mga kaaway, at ang Diyos ding nakipaglaban para sa bayang Israel ang Siyang magbibigay ng tagumpay habang tayo ay sumusunod sa Kanya. Kung minsan ay inaawit natin, Magtiwala't sumunod, walang ibang paraan

Upang maging masaya kay Jesus, kundi magtiwala't sumunod.

Sa sumunod na talata, may salita ng pagpapalakas-loob.

"Magpakalakas ka at magpakatapang na mabuti: sapagkat ipamamana mo sa bayang ito ang lupaing Aking isinumpa sa kanilang mga magulang na ibibigay sa kanila." Maaari nating isapuso ang mga salitang ito ngayon kapag natatakot tayo sa ating mga kaaway na espirituwal.

"Magpakalakas ka lamang at magpakatapang na mabuti, na isagawa mo ang ayon sa buong kautusan na iniutos sa iyo ni Moises na Aking lingkod: huwag kang liliko sa kanan o sa kaliwa, upang ikaw ay magtagumpay saan ka man pumaroon." Ang tagumpay ay nakasalalay sa kanilang pagkapit sa Salita ng Diyos, at ganoon din ngayon. Mas marami tayong Salita ng Diyos kaysa sa kanila. Ang mayroon lang sila ay ang limang aklat ni Moises at marahil ang aklat ni Job, na maaaring naisulat na noon. Iyan lang ang Biblia nila, at sinabi ng Diyos,

"Kunin mo ang Salitang ito at lumakad ka nang may pagsunod dito, at hindi mo kailangang matakot sa anumang kaaway; lagi Akong sasaiyo."

Ngayon, nasa atin na ang buong Biblia, at tinatawagan tayo ng Diyos na saliksikin ang Salitang ito; hayaan nating ito ang ating tagapayo, ang pagkain ng ating kaluluwa, at ang tabak na gagamitin natin sa pagharap sa kaaway. Nangangako ang Diyos na kung magpapakalakas ka at magpapakatapang na mabuti at lalakad nang may pagsunod sa Kanyang Salita, hindi mo kailangang katakutan ang labanan; hindi mo kailangang matakot; masasabi mo sa lahat ng panahon, kasama ni Apostol Pablo, "Datapuwa't salamat sa Diyos, na nagbibigay sa atin ng pagtatagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo" (1 Corinto 15:57).

Kung wala kang tagumpay sa pamamagitan ni Cristo Jesus, masasabi ko sa iyo kung bakit. Ito'y dahil pinababayaan mo ang pagbabasa at pagsunod sa iyong Biblia. Basahin mo ang iyong Biblia gaya ng nararapat at sundin mo ito, at makapamumuhay ka nang may tagumpay. Isinulat ni John Bunyan sa unahan ng kanyang Biblia, sa unang pahina, "Ilalayo ka ng Aklat na ito sa kasalanan, o ilalayo ka ng kasalanan sa Aklat na ito." Nasa atin ang Kasulatan para basahin, at dapat tayong lumakad nang may pagsunod sa Salita habang ito'y binubuksan sa atin ng Espiritu Santo.

Mga kabataan, kung gusto ninyong malaman kung ano ang magpapaunlad sa inyong buhay, kunin ninyo ang mismong resipe ng Diyos para sa tunay na tagumpay. "Ang aklat na ito ng kautusan ay huwag hihiwalay sa iyong bibig; kundi pagbubulay-bulayan mo araw at gabi, upang iyong masunod ang ayon sa lahat na nakasulat dito: sapagkat kung

magkagayo'y pagpapalain mo ang iyong lakad, at kung magkagayo'y magtatagumpay ka nang mabuti." Ayan na. Gusto mo bang umunlad ang iyong buhay? Gusto mo bang magtagumpay sa iyong hanapbuhay? Kung gayon, kunin mo ang Salita ng Diyos, basahin mo ito, at sundin mo ito, at ipinangangako ng Diyos ang dalawang bagay na iyan.

"Hindi ba kita inutusan? Magpakalakas ka at magpakatampang na mabuti; huwag kang matakot, ni manglupaypay: sapagkat ang Panginoon mong Diyos ay sumasaiyo saan ka man pumaroon." Parang may mabigat na dahilan para matakot sila—hindi sila sanay sa digmaan, at haharap sila sa pitong bansang may mga lungsod na napapaderan at may mga hukbo, mga bansang palaging nag-aaway-away sa loob ng maraming siglo, at ang bayang Israel ay sasalakay sa mga bansang ito at aangkinin ang kanilang lupain. Talagang manginginig sila kung ang iisipin lang nila ay ang sarili nilang lakas at kakayahan. Pero habang lumalakad sila nang may pagsunod sa Salita ng Panginoon, nangako Siya na Siya ang haharap sa mga kaaway at bibigyan Niya ng kapangyarihan ang Israel na talunin sila. Kahit iba ang panahong kinabibilangan natin, maaari nating tanggapin ang mga salitang ito bilang paalala na tuwirang ibinibigay sa atin, at habang binabasa natin ang mga ito at lumalakad nang may pagsunod, maaasahan natin ang Diyos para sa tagumpay.

Hindi lang inutusan si Josue na basahin kundi pagbulay-bulayan ang kautusan ng Diyos. Sa pagbubulay-bulay natin talagang nagagawang atin ang Salita. Ang maingat na pagbabasa ay parang pagkain ng Salita. Ang pagbubulay-bulay naman ay parang pagtunaw ng katotohanan. Kaunti lang ang naitutulong ng basta pagkakilala sa mga titik ng Kasulatan sa isip lamang. Kapag maingat nating tinitimbang ang inihayag ng

Diyos, saka tayo nakakukuha mula rito ng kapangyarihang espirituwal na nagpapangyaring makaangat tayo sa ating mga kahirapan at magtagumpay sa biyaya laban sa lahat ng ating kaaway. Sa ganitong paraan, lumalago tayo sa biyaya at sa pagkakilala sa ating Panginoong Jesu-Cristo.

Humihina tayo at madaling natatalo kapag pinababayaan natin ang mahalagang gawaing espirituwal na ito, sapagkat ang Salitang kinakain natin ang tanging nagbibigay ng lakas.

Paghahanda Para sa Mana (Josue 1:10-18)

Nang magkagayo'y nag-utos si Josue sa mga pinuno ng bayan, na sinabi, Kayo'y dumaan sa gitna ng kampamento, at mag-utos kayo sa bayan, na sabihin, Maghanda kayo ng pagkain; sapagkat sa loob ng tatlong araw ay tatawid kayo sa Jordang ito, upang pumasok at angkinin ang lupain na ibinibigay sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos upang angkinin. At sa mga Rubenita, at sa mga Gadita, at sa kalahating lipi ni Manases, ay nagsalita si Josue, na sinabi, Alalahanin ninyo ang salita na iniutos sa inyo ni Moises na lingkod ng Panginoon, na sinabi, Binigyan kayo ng kapahingahan ng Panginoon ninyong Diyos, at ibinigay sa inyo ang lupaing ito. Ang inyong mga asawa, ang inyong mga bata, at ang inyong mga hayop ay maiiwan sa lupaing ibinigay sa inyo ni Moises sa dakong ito ng Jordan; ngunit kayo'y tatawid na nangasasandata sa unahan ng inyong mga kapatid, ang lahat ng makapangyarihang lalaking matatapang, at tutulungan ninyo sila; hanggang sa bigyan ng Panginoon ng kapahingahan ang inyong mga kapatid, gaya ng ibinigay Niya sa inyo, at maangkin din nila ang lupaing ibinibigay sa kanila ng Panginoon ninyong Diyos: kung magkagayo'y babalik kayo sa lupain ng inyong pag-aari, at tatamasahin ninyo ito, na ibinigay sa inyo ni Moises na lingkod ng Panginoon sa dakong ito ng Jordan sa dakong sinisikatan ng araw. At sila'y sumagot kay Josue, na nagsasabi, Lahat ng iniuutos mo sa amin ay aming gagawin, at saan mo man kami suguin ay paroroon kami. Kung paanong nakinig kami kay Moises sa lahat ng bagay, ay gayon kami makikinig sa iyo: sumaiyo lamang ang Panginoon mong Diyos, gaya ng Siya'y sumama kay Moises. Sinumang maghimagsik laban sa iyong utos, at hindi makinig sa iyong mga salita sa lahat ng iyong

iniuutos sa kanya, ay papatayin: magpakalakas ka lamang at magpakatampang na mabuti.

Josue 1:10-18

Matagal na panahong nagpagala-gala ang Israel sa ilang. Apatnapung taon silang naglakbay papunta sa lupain ng Canaan, gayong kaya sanang lakarin iyon sa loob ng labing-isang araw. Pero pinaikot sila ng Diyos sa daan ng ilang, baka masiraan sila ng loob kung agad nilang makaharap ang kanilang mga kaaway. Sa unang dalawang taon, naglakbay sila mula sa Egipto hanggang Kades-Barnea, na nasa timog-kanlurang gilid ng lupain, at mula roon ay maaari sana silang tumuloy agad sa kanilang mana at angkinin ito. Pero naaalala ninyo na dahil sa kahilingan ng bayan, pinahintulutan ng Panginoon si Moises na magpadala ng mga tiktik para alamin kung tutupad nga ba ang Diyos sa Kanyang salita! Sinabi na Niya sa kanila kung anong klaseng lupain iyon—isang lupaing binubukalan ng gatas at pulot; pero hiniling ng bayan kay Moises na magpadala ng mga tiktik para makita kung ano talaga ito, at pumili siya ng labindalawang lalaki na naglibot sa buong Palestina para magsiyasat. Pagbalik nila, sampu sa kanila ang nag-ulat na ang lupain ay talagang gaya ng sinabi ng Diyos. "Pero," dagdag nila, "hindi natin kailanman matatalo ang mga bansang naninirahan doon. Mas malakas sila kaysa sa atin; ang kanilang mga lungsod ay napapaderan hanggang langit; at doon ay nakita namin ang mga higante: at kami'y parang mga tipaklong sa kanilang paningin, at gayundin kami sa sarili naming paningin. Hindi natin kayang sumalakay laban sa kanila." Dalawa lang sa mga lalaki ang nagpalakas ng loob ng bayan. Sila ay sina Josue at Caleb. Sinabi nila, "Umahon tayo agad at angkinin ang lupain; sapagkat kayang-kaya nating

talunin ang mga kaaway." Pero ayaw silang paniwalaan ng bayan. Kaya pinabalik sila ng Panginoon, at itinakda silang magpagala-gala sa ilang sa loob ng tatlumpu't walong taon dahil hindi sila naniwala sa Diyos. Tumanggi silang gawin ang iniutos Niya sa kanila. Pero hindi Niya sila pinabayaan; binantayan Niya sila at iningatan sa lahat ng taon ng kanilang pagpapagala-gala sa ilang.

Sa wakas ay nakahimpil na ang bayan sa silangan ng Jordan, nakatanaw sa dako ng Jerico. Noon dumating kay Josue ang salita ng Diyos, na sinabi, "Kayo'y dumaan sa gitna ng kampamento, at mag-utos kayo sa bayan, na sabihin, Maghanda kayo ng pagkain; sapagkat sa loob ng tatlong araw ay tatawid kayo sa Jordang ito, upang pumasok at angkinin ang lupain na ibinibigay sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos upang angkinin."

Ang lupaing ito ay larawan ng kung ano ang mayroon tayo kay Cristo. Ang Diyos ay "nagpala sa atin ng bawat pagpapalang espirituwal sa mga dakong makalangit kay Cristo." Pero maaangkin lang natin ang ating mana kapag kinikilala natin ang ating pagkamatay at muling pagkabuhay kasama ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Matagal nang sinabi ng Diyos sa Israel noong nasa Egipto pa sila na maglalakbay sila nang tatlong araw sa ilang, na nagsasalita tungkol sa kamatayan at muling pagkabuhay. Ngayon naman, tatawid ang bayang Israel sa Jordan sa loob ng tatlong araw.

Iniisip ko kung gaano na kalayo ang napasok mo at ko sa ating mga pag-aari kay Cristo. Marami sa atin ang lumapit sa Kanya bilang mga kawawa at nangangailangang makasalanan, at nagtiwala sa Kanya bilang ating Tagapagligtas, pero kaisa na ba tayo ngayon sa Kanya sa Kanyang kamatayan, paglilibing, at

muling pagkabuhay? Sa pagbibilang ng Diyos, ang bawat mananampalataya ay muling binuhay na kasama ni Cristo. Naaalala ninyo ang sinabi ni Apostol Pablo, "Datapuwa't malayo nawa sa akin ang ako'y magmapuri, liban na sa krus ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan nito ang sanlibutan ay napako sa krus para sa akin, at ako'y sa sanlibutan" (Galacia 6:14). Sa pamamagitan lamang ng aktuwal na pagtanggap natin sa ganitong pakikipag-isa kay Cristo natin napapasok at natatamasa ang ating kasalukuyang mana sa Kanya. Ang Salita ng Diyos ang naglalagay ng mga katotohanang ito sa harap natin. Binubulay-bulay ba natin ang Salita? Inaangkin ba natin ang mahahalagang katotohanan nito? Pinakakain ba natin ang ating kaluluwa ng mga mapagpalang katotohanang inihayag dito? Hindi natin naiisip na laktawan ang ating regular na pagkain araw-araw, pero ilan sa atin ang hindi kumakain ng pagkaing espirituwal! Hindi tayo puwedeng umasa na lang sa ibang magpapakain sa atin; kailangan nating pag-aralan ang Salita para sa ating sarili. Ang taong hindi naglalaan ng panahon araw-araw sa pagbubulay-bulay sa Salita at sa paghihintay sa Diyos sa panalangin ay hindi kailanman magiging malakas na Cristiano; hindi niya kailanman mahahawakan ang nais ng Panginoon na kanyang matamasa bilang isang kaisa ng Cristong muling nabuhay.

Kaya inuutusan dito ni Josue ang bayan na maghanda ng pagkain para sa tatlong araw na paglalakbay. Tatawid sila sa Jordan sa tapat mismo ng Jerico. Pero una, napapansin natin na may isang grupong binigyan niya ng natatanging mensahe. Binubuo ang grupong ito ng dalawa't kalahating lipi—ang mga Rubenita, mga Gadita, at kalahating lipi ni Manases. Bakit lalo na sa mga liping ito nagsalita si Josue? Ganito ang dahilan: Naaalala ninyo kung paanong tinalo ng Israel sa pamumuno ni

Moises ang kanilang mga kaaway sa silangang panig ng Jordan, at ang mga lalaki ng Ruben, Gad, at kalahating lipi ni Manases ay lumapit kay Moises at nagsabi, "Napakagandang lupain nito, napakainam para sa mga hayop, kahanga-hanga ang mga pastulan dito sa silangang panig ng Jordan, at may mga hayop kami; kaya pumarito kami para itanong kung puwedeng dito na lang namin tanggapin ang aming mana sa halip na tumawid pa sa Jordan. Puwede bang dito na lang kami manirahan kung saan may angkop na tirahan para sa amin?" Galit na galit si Moises sa kanila, at sinabi, "Ang inyong mga kapatid ay kailangang tumawid sa Jordan at harapin ang pitong bansa na mas makapangyarihan at mas malaki kaysa sa kanila; kailangan nilang talunin ang mga kaaway bago nila makamtan ang kanilang mana at matamasa ang lupain, pero kayo ay gustong manirahan na lang sa silangang panig ng Jordan nang may kapahingahan at kalayaan." Pero sinabi ng mga lipi, "Hindi, hindi namin gustong gawin iyan. Handa kaming ipadala ang aming mga mandirigma sa kabila ng Jordan para makipaglaban kasama ng iba, pero kapag sa wakas ay nakamtan na nila ang kanilang lupain at natalo na ang kanilang mga kaaway, babalik ang aming mga mandirigma sa panig na ito ng Jordan. Samantala, aayusin namin na maging maginhawa ang aming mga asawa at anak sa mga lungsod sa silangang panig, at maghahanda kami nang maayos para sa pag-aalaga ng aming mga hayop, at iba pa." Sa huli, pumayag si Moises dito. Kung minsan, pinapayagan ng Diyos ang Kanyang bayan na tanggapin ang pangalawang pinakamabuti kung ayaw nilang tanggapin ang Kanyang pinakamabuti. Napakaraming Cristiano ngayon ang naligtas sa biyaya pero kuntento nang manirahan, wika nga, sa silangan ng Jordan. Nagtiwala sila kay Cristo; narinig nila ang tinig ng Diyos nang sabihin Niya, "Pagkakita Ko

sa dugo, ay lalampasan Ko kayo," at nakarating na sila sa gilid ng Jordan, pero marami silang pagpapalang hindi natanggap dahil huminto sila sa silangang panig. Sa ibang salita, sila ay mga Cristianong nasa hangganan ng sanlibutan. Ang dalawa't kalahating liping ito ay nanirahan sa lupaing nasa hangganan lang ng Canaan, at nalandad sila sa mga bansa sa silangan, sa Asiria, Babilonia, at sa iba pang mga bansang nakapaligid. Sila ang unang sinalakay ng mga kaaway mula sa labas ng lupain, na lumusob sa Israel sa mga sumunod na panahon.

Tanungin natin ang sarili nating puso, "Anong klaseng Cristiano ako—buong-buo ba para sa Diyos, o naninirahan ba ako sa hangganan ng sanlibutan?" Gumawa ang Diyos ng tuyong daan sa Jordan para sa Kanyang bayan, at gumawa Siya ng tuyong daan sa kamatayan para sa atin ngayon. Namatay tayo kasama ni Cristo sa Kalbaryo nang mamatay Siya kapalit natin. Doon tayo ipinako sa krus na kasama Niya. Totoo ba ito sa ating kaluluwa? Kapag may mga Cristianong lumalapit sa akin at nagtatanong kung may masama ba sa ganito at ganoon, isang bagay na nauukol sa silangang panig ng Jordan, isang bagay na pinagpapakasawaan ng sanlibutan, sinasabi ko, "Bakit hindi mo itanong kung may masama ba sa pagpunta sa prayer meeting?"

"Naku," sagot nila, "alam naman ng lahat na walang masama sa pagpunta sa prayer meeting." Ayan, iyan na ang sagot. Hindi nila maiisip na itanong iyon kung walang pag-aalinlangan sa kanilang isip. Ganyang mga bagay ang tinutukoy ng apostol nang sabihin niya na ang nag-aalinlangan ay nahahatulan kung gagawin niya ang bagay na kanyang pinag-aalinlanganan.

Tungkol sa isang bagay na pinag-aalinlanganan mo, makatitiyak kang hindi ka nito kailanman matutulungan sa

espirituwal; hindi ka nito kailanman matutulungang ituring na lalong mahalaga si Cristo; hindi ka nito kailanman mapapaibig nang lalo sa Kanyang Salita; hindi ka nito kailanman mapagtatagumpay laban sa kasalanan. Marami sa mga bagay na ito ay maaaring hindi naman masama, pero nasa gilid lang, wika nga, ng sanlibutan. Gaya ng dalawa't kalahating liping ito, naninirahan ka na lang sa silangang panig ng Jordan. Hindi mo pa naranasan ang pagdaan sa kamatayan, paglilibing, at muling pagkabuhay kasama ni Cristo. May ilang nagpahayag na nito sa bautismong Cristiano, pero hindi nila ito isinasabuhay araw-araw. Sa ordenansang ito, ipinahahayag natin na tayo ay namatay na sa sanlibutan, sa kasalanan, at sa kautusan, at ngayon ay mamumuhay tayo para sa Diyos bilang mga taong nabuhay mula sa mga patay. Nawa'y magkatugma ang ating pahayag at ang ating pamumuhay upang ang Panginoong Jesus ay maluwalhati sa atin!

Pagkatapos magsalita ni Josue sa dalawa't kalahating lipi na tatawid sa ilog para tulungan ang kanilang mga kapatid na angkinin ang mana, mabilis na umusad ang paghahanda para sa aktuwal na pagpasok sa lupaing pag-aari na ng Israel bilang kaloob ng Diyos, pero kanilang pananagutan na talagang gawing kanila sa araw-araw. Para magawa ito, kailangan nila ng pananampalataya sa Diyos at ng sigla ng espiritu, sapagkat bawat pulgada ng lupa ay kanilang pakikipaglabanan sa mababangis at makapangyarihang kaaway. Pero ito'y nagbigay lamang ng pagkakataon para mapatunayan ang katapatan ng Diyos na nagligtas sa kanila mula sa Egipto at ngayon ay nangunguna sa kanila.

Bigyan Mo Ako ng Tunay na Tanda (Josue 2)

Ngayon nga, isinasamo ko sa inyo, sumumpa kayo sa akin sa pangalan ng Panginoon, yamang ako'y nagpakita sa inyo ng kagandahang-loob, na kayo rin naman ay magpapakita ng kagandahang-loob sa sambahayan ng aking ama, at bigyan ninyo ako ng tunay na tanda.

Josue 2:12

Dahil sa pananampalataya, si Rahab na patutot ay hindi napahamak na kasama ng mga hindi naniwala, sapagkat tinanggap niya nang payapa ang mga tiktik.

Hebreo 11:31

Gayundin naman, hindi ba si Rahab na patutot ay inaring-ganap dahil sa mga gawa, nang tanggapin niya ang mga sugo at pinaalis sila sa ibang daan?

Santiago 2:25

Ang pagtawid ng Israel sa Ilog Jordan ay nagsasalita sa atin tungkol sa ating pagkamatay na kasama ni Cristo. Nagpadala si Josue ng mga tiktik sa Jerico para alamin ang tunay na kalagayan doon, at sinasabi sa atin na pumasok ang mga tiktik na ito sa lungsod at dumating sa bahay ng isang patutot na ang pangalan ay Rahab, at doon sila nanuluyan.

Marami ang nagduda kung talagang masama ang pamumuhay ng babaeng ito na si Rahab. Sinasabi nila na ang salitang isinalin na "patutot" ay hindi naman laging nangangahulugang babaeng imoral, kundi maaaring isang babaeng may pinapatakbong pahingahan ng mga manlalakbay, isang may-ari

ng bahay-panuluyan. Pero hindi tayo pinag-aalinlangan ng Bagong Tipan tungkol sa tunay na pagkatao ni Rahab. Katulad siya ng napakaraming makasalanang kababaihan sa paganong lupaing iyon—isang babaeng lumihis sa landas ng kalinisan at namumuhay sa kasamaan at karumihan. Gayunman, sa walang hanggang awa ng Diyos, isinugo Niya ang Kanyang mga sugo sa bahay ng babaeng ito, at nagdala sila ng kaligtasan hindi lang sa kanyang sariling kaluluwa kundi pati sa kanyang sambahayan. Napakadakilang kaligtasan!

Si Cristo Jesus ay naparito sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanang—hindi ang mabubuting tao, hindi ang mga taong nag-aakalang sapat na ang kabutihan nila sa harap ng Diyos, kundi ang mga handang umamin na sila'y mga makasalanang napapahamak na nangangailangan ng Tagapagligtas.

May isang babaeng lumapit kay Charles Wesley, ang tanyag na manunulat ng mga himno, at sinabi sa kanya, "Mr. Wesley, pumarito po ako para hilingin na ipanalangin ninyo ako, sapagkat ako'y isang malaking makasalanang."

Sumagot si Mr. Wesley, "Tama ka, talagang malaking makasalanang ka, at ikagagalak kong ipanalangin ka."

Napabulalas ang babae, "Sino ang nagkuwento sa inyo tungkol sa akin? Kasimbuti rin naman ako ng sinuman dito sa aming lugar!"

Ganyan ang ugali ng napakaraming tao kapag humaharap sila sa Diyos. Ang inililigtas ng Diyos ay ang mga makasalanang—ang mga umaamin at tumatalikod sa kanilang mga kasalanang.

Dumating ang mga tiktik sa bahay ni Rahab at tinanggap niya sila. Itinago niya sila dahil alam niyang hindi magtatagal at hahanapin sila ng mga may kapangyarihan. At hindi nga

nagtagal, dumating ang mga ito sa kanyang bahay. Mababasa natin,

Nagpasabi ang hari ng Jerico kay Rahab, na sinasabi, Ilabas mo ang mga lalaking dumating sa iyo, na pumasok sa iyong bahay: sapagkat sila'y naparito upang tiktikan ang buong lupain. At kinuha ng babae ang dalawang lalaki, at itinago sila, at sinabi nang ganito, Totoong may mga lalaking dumating sa akin, ngunit hindi ko alam kung taga-saan sila: At nangyari, nang malapit nang isara ang pintuang-bayan, nang madilim na, ay lumabas ang mga lalaki: hindi ko alam kung saan sila nagtungo: habulin ninyo sila agad; sapagkat aabutan ninyo sila.

Ngayon, may ginawa si Rahab na nagpakita ng bago niyang saloobin sa Diyos ng Israel. Siya'y isang sumasamba sa diyus-diyusan; sa loob ng maraming taon ay sumasamba siya sa mga idolo, pero narinig niya, gaya ng lahat ng kanyang mga kababayan, ang kahanga-hangang kapangyarihan ni Jehova. Narinig nila kung paano iniligtas ng Diyos ang Israel mula sa Egipto, kung paano Niya pinatuyo ang Dagat na Pula, at kung paano Niya inalagaan ang napakaraming taong ito sa buong paglalakbay nila sa ilang. At kakaiba ang naging pagkilos sa kaluluwa ni Rahab. May kung anong bagay sa mga kuwentong narinig niya na tumimo sa kanyang puso, at nadama niyang kalooban ng Diyos na nasa bahay niya ngayon ang mga kinatawan ng Diyos ng Israel. Ginawa niya ang lahat ng kanyang makakaya para ingatan sila. Dinala niya sila sa bubungan ng kanyang bahay at itinago sila sa ilalim ng mga tangkay ng lino.

Hindi nagsabi ng totoo si Rahab tungkol sa mga tiktik; at baka may magtanong, "Pinupuri ba ng Diyos ang babaeng ito dahil sa kanyang pagsisinungaling?" Hindi, hinding-hindi. Pero

alalahanin natin kung saan siya nanggaling. Hindi pa niya kailanman narinig ang salita ng kautusan ng Diyos, "Huwag kang sasaksi ng kasinungalingan." Lumaki siya sa isang sistemang walang pinagkaiba ang katotohanan at ang kasinungalingan. Isa siyang kawawang paganong babae na naghahangad makilala ang tunay na Diyos, at mali ang paraang ginamit niya para ipagtanggol ang Kanyang mga sugo. Siyempre, mali na nagsinungaling siya, pero nakita ng Diyos ang kanyang puso. Ginamit pa rin Niya para sa kabutihan ang pagkakamaling iyon na ginawa niya para ingatan ang Kanyang mga lingkod, at sa bandang huli ay ipinakilala Niya ang Kanyang sarili sa kanya.

"Ngunit dinala niya sila sa bubungan ng bahay, at itinago sila sa mga tangkay ng lino, na kanyang isinalansan sa bubungan." Sa Sulat ni Santiago ay sinasabi sa atin na "si Rahab na patutot ay inaring-ganap dahil sa mga gawa, nang tanggapin niya ang mga sugo at pinaalis sila sa ibang daan. Sapagkat kung paanong ang katawan na walang espiritu ay patay, gayundin naman ang pananampalataya na walang mga gawa ay patay" (2:25, 26). Nang itago niya ang mga tiktik, ipinakita niya ang tunay na pananampalatayang nasa kanyang puso. Nahayag ang kanyang pananampalataya sa pamamagitan ng kanyang mga gawa—sa pagtatago sa kanila at sa pagpapaalis sa kanila nang ligtas. Saanman may tunay na pananampalataya sa Diyos, laging kasama nito ang mabubuting gawa. Hindi tayo ligtas dahil sa mga gawa. Huwag sanang magkamali ang sinuman tungkol diyan. Napakalinaw ng Kasulatan na tayo'y ligtas sa pamamagitan lamang ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya, at ito'y hindi mula sa ating sarili; ito'y kaloob ng Diyos. "Ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa pamamagitan ng Salita ng Diyos." "Hindi

sa mga gawa, upang walang sinumang makapagmapuri." Pero sa kabilang banda, kung saan may tunay na pananampalataya, kung saan talagang naniniwala ang mga tao sa Diyos at tunay nilang tinatanggap ang Kanyang patotoo, mahahayag ang kanilang pananampalataya sa kanilang mga gawa, at iyan ang idinidiin ni Apostol Santiago.

At bago sila nahiga, umakyat siya sa kanila sa bubungan; at sinabi niya sa mga lalaki, Nalalaman ko na ibinigay na sa inyo ng Panginoon ang lupain, at ang takot sa inyo ay dumating na sa amin, at ang lahat ng naninirahan sa lupain ay nanlulupaypay dahil sa inyo.

Narinig ng lahat ng tao ang tungkol sa Diyos ng Israel, at napuno sila ng takot, pero wala silang hangad na makilala Siya. Dito naiba si Rahab sa iba. Gusto niyang makilala ang Diyos ng Israel, at sinunggaban niya ang kahanga-hangang pagkakataong dumating sa kanya para maipakilala Siya sa kanya.

Nagpatuloy siya,

Nabalitaan namin kung paano pinatuyo ng Panginoon ang tubig ng Dagat na Pula sa harap ninyo, nang kayo'y lumabas sa Egipto; at kung ano ang ginawa ninyo sa dalawang hari ng mga Amorrheo na nasa kabila ng Jordan, kay Sehon at kay Og, na inyong lubos na nilipol. At nang mabalitaan namin ang mga bagay na ito, nanlumo ang aming mga puso, at wala nang natirang lakas ng loob sa sinumang tao dahil sa inyo: sapagkat ang Panginoon ninyong Diyos, Siya ang Diyos sa langit sa itaas, at sa lupa sa ibaba.

Napakagandang pagpapahayag: "Ang Panginoon ninyong Diyos, Siya ang Diyos sa langit sa itaas, at sa lupa sa ibaba"! Sa

pananampalataya, ginawa ni Rahab na patutot ang pagpapahayag na ito. Ipinagkatiwala na niya ang kanyang kaluluwa sa tunay at buhay na Diyos na ito. Sinasabi sa atin sa Roma 10:9, 10, "Kung ipahahayag mo ng iyong bibig na si Jesus ay Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya'y muling binuhay ng Diyos mula sa mga patay, ikaw ay maliligtas. Sapagkat ang tao ay sumasampalataya ng puso sa ikatutuwid, at nagpapahayag ng bibig sa ikaliligtas." Huwag kayong magkamali. Walang anumang karapatang natatamo sa pagpapahayag. Hindi ka ligtas dahil *ipinahahayag* mo si Cristo; ligtas ka dahil *nagtitiwala* ka kay Cristo. Ipinahahayag mo Siya dahil ligtas ka na. Tinatawagan ng Diyos ang lahat ng nasa kanilang mga kasalanan pa na magtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo, na manumbalik sa Kanya, at pagkatapos ay ipahayag Siya bilang kanilang Tagapagligtas at Panginoon. Sinasabi Niya, "Kaya't ang sinumang magpahayag sa Akin sa harap ng mga tao, siya'y ipahahayag Ko rin naman sa harap ng Aking Ama na nasa langit" (Mateo 10:32). Natitiyak kong may mga taong nagtiwala na kay Cristo pero wala silang sinasabi tungkol dito sa ibang tao; pero alam kong hindi sila nagtatagumpay at hindi sila masaya. Ang mga Cristianong nagtatagumpay ay ang mga natutuwang ipahayag ang pangalan ni Jesus. Hindi nahirapan si Rahab na ipahayag ang kanyang pananampalataya sa iisang tunay at buhay na Diyos. Pero gusto niya ng katiyakan na ligtas siya sa darating na panahon, kaya bago umalis ang mga lalaking iyon ay sinabi niya sa kanila,

Ngayon nga, isinasamo ko sa inyo, sumumpa kayo sa akin sa pangalan ng Panginoon, yamang ako'y nagpakita sa inyo ng kagandahang-loob, na kayo rin naman ay magpakita ng kagandahang-loob sa sambahayan ng aking ama, at *bigyan ninyo ako ng tunay na tanda.*

Iyan ba ang sinasabi ng puso mo? Sumisigaw ka ba, "O bigyan Mo ako ng tunay na tanda; bigyan Mo ako ng tiyak at siguradong katiyakan na talagang iniligtas na ako ng Diyos"? Salamat sa Diyos, nagbibigay Siya ng ganyang tunay na tanda sa Kanyang Salita. Hindi lang ang sarili niya ang inaalala ni Rahab, kundi pati ang kanyang sambahayan. At kapag talagang kilala na ng tao ang Panginoon, inaalala na rin niya ang kaligtasan ng iba—ng mga mahal niya sa buhay, ng kanyang sariling sambahayan. Nagpatuloy siya,

At na inyong ililigtas na buhay ang aking ama, at ang aking ina, at ang aking mga kapatid na lalaki, at ang aking mga kapatid na babae, at ang lahat nilang tinatangkilik, at inyong iligtas ang aming mga buhay sa kamatayan.

Dito ay nagpakita si Rahab ng kahanga-hangang pagkaunawa sa hangarin ng Diyos ng Israel, sapagkat sa buong Kasulatan ay nakikita natin na layunin ng Diyos, nais at kalooban Niya, na iligtas ang Kanyang bayan nang buong pamilya, nang buong sambahayan. Kapag nagpakita Siya ng awa sa isang tao sa isang sambahayan, palatandaan iyon na gusto Niyang iligtas ang bawat miyembro ng pamilyang iyon. Naaalala ninyo ang sinabi Niya tungkol kay Abraham, "Ililihim Ko ba kay Abraham ang bagay na Aking gagawin?" (Ang tinutukoy Niya ay ang paghatol sa Sodoma at Gomorra.) "Sapagkat kilala Ko siya, na kanyang iuutos sa kanyang mga anak at sa kanyang sambahayan pagkamatay niya" (Genesis 18:17, 19). O mga Cristianong ama at ina, ano ang saloobin ninyo sa inyong mga sambahayan? Kinikilala ba ninyo ang inyong pananagutan? Kumikilos ba kayo para sa Diyos sa inyong tahanan, na nag-uutos sa inyong mga anak na sumunod sa inyo? Alam kong nabubuhay tayo sa panahong labis na pinahahalagahan ang malayang

pagpapahayag ng sarili, kung saan itinuturo sa atin na huwag pigilan ang likas na mga hilig ng ating mga anak, at karamihan sa atin ay nagpadala sa turong ito. Kaya ang nangyari, may mga anak tayong hindi pa nanunumbalik sa Diyos sa ating mga tahanan, na ang mga gawi ay nagpapakita ng kanilang marumi, masama at bulok na likas. Sinasabi ng Kasulatan, "Ang kamangmangan ay nakatali sa puso ng bata; ngunit ilalayo ito sa kanya ng pamalong pandisiplina" (Kawikaan 22:15).

Si Mrs. William Booth, asawa ng unang heneral ng Salvation Army, na nagpalaki ng isang malaking pamilya na may walong anak, ay inangkin para sa Diyos ang bawat isa sa kanila bago pa sila isinilang. Lagi niyang sinasabi, "Ayaw kong magdala ng sinumang anak sa mundo para lang mapahamak sa Impiyerno sa bandang huli." Inangkin niya para sa Diyos ang bawat isa sa kanyang mga anak. Noong mga bata pa sila, inakala ng ilan sa mga anak na iyon na medyo mahigpit at matigas ang kanilang ina dahil hindi niya sila pinapayagang makisali sa mga bagay ng sanlibutan gaya ng ibang mga bata. Pero dumating ang araw na bawat isa sa kanila ay nagpasalamat sa kanilang ina dahil pumagitna siya sa kanila at sa sanlibutan, at lahat sila ay lumaking nangangaral kay Cristo at nagsisikap na madala ang iba sa Kanya.

Napakabigat na pananagutan ang nakaatang sa mga magulang sa mga bagay na ito. Napakaraming magulang ang nagsasabi, "Hahayaan ko ang anak ko na pumasok sa mga gawi ng sanlibutan hanggang sa isang hangganan lang, at umaasa akong sa bandang huli ay lalapit din siya sa Diyos," pero sa huli ay malalaman nilang wala na palang pagnanais ang anak na makilala ang Diyos. Maaaring maghimagsik ang iyong anak laban sa iyong pagdidisiplina, pero pasasalamatan ka niya

pagdating ng araw na makilala na niya ang Panginoon. Maaaring tingnan ka ng iyong anak na makaluma, pero kapag sa wakas ay lumapit na siya kay Cristo para maligtas, tunay ka niyang pasasalamatang dahil sinikap mong akayin siya sa daan ng katuwiran.

Si Rahab ay isang kawawang babaeng lumubog sa kailaliman ng kasalanan, pero ngayong nanumbalik na sa Diyos, at sumisigaw ang kanyang puso para sa kaligtasan ng kanyang mga mahal sa buhay. Kaya nakiusap siya para sa kanyang sambahayan.

At sumagot sa kanya ang mga lalaki, Ang aming buhay ay kapalit ng sa inyo, kung hindi ninyo ipamamalita ang aming gawaing ito. At mangyayari, kapag ibinigay na sa amin ng Panginoon ang lupain, na kami ay makikitungo sa iyo nang may kagandahang-loob at katapatan.

Sa Bagong Tipan ay mababasa natin ang tungkol sa bantay ng bilangguan sa Filipos na lumapit na ang iniisip lang ay ang kanyang sarili. Sumigaw siya, "Mga ginoo, ano ang dapat kong gawin upang maligtas?" Mukhang nakapaligid sa kanya ang kanyang pamilya. Sinabi ni Pablo, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo, at maliligtas ka, at ang iyong sambahayan" (Mga Gawa 16:30, 31). Nang gabing iyon ay may malaking kagalakan sa bahay na iyon. Ang buong sambahayan ay nadala sa pananampalataya kay Cristo, at ipinahayag nila ang Kanyang pangalan sa bautismo.

Kung ikaw lang ang ligtas sa inyong sambahayan, kumapit ka sa Diyos at sa pananampalataya ay dumaing ka sa Kanya para sa kaligtasan ng iba pang miyembro ng iyong pamilya. Ipamuhay mo si Cristo sa harap nila at umasa ka sa Diyos na madala Niya silang lahat sa Kanyang sarili. Dito ay masusunod natin nang malapitan ang pananampalataya ni Rahab.

Nang magkagayo'y ibinaba niya sila sa pamamagitan ng isang lubid sa bintana: sapagkat ang kanyang bahay ay nasa pader ng bayan, at siya'y nakatira sa pader.

Ilang taon na ang nakararaan, hindi ko maiwasang magtaka kung ang bahay ni Rahab ba ang tinitingnan ko noon.

Pinuntahan ko ang mga guho ng mismong Jerico na winasak noong panahon ni Josue. Nahukay ang gibang lungsod na iyon ilang taon na ang nakalipas, at natuklasan nilang palabas ang pagbagsak ng mga pader. Habang tinitingnan ko ang isang gibang bahay, napaisip ako kung iyon kaya ang bahay ni Rahab, na mula sa bintana nito ay ibinaba niya ang mga tiktik.

Ito ang bilin niya sa kanila:

Pumunta kayo sa bundok, baka kayo masalubong ng mga humahabol; at magtago kayo roon nang tatlong araw, hanggang sa makabalik ang mga humahabol: at pagkatapos ay makayayaon na kayo sa inyong lakad. At sinabi sa kanya ng mga lalaki, Wala kaming sala tungkol sa sumpang ito na ipinasumpa mo sa amin. Narito, pagpasok namin sa lupain, itatali mo ang pulang lubid na ito sa bintanang pinagbabaan mo sa amin: at titipunin mo sa iyong bahay ang iyong ama, at ang iyong ina, at ang iyong mga kapatid, at ang buong sambahayan ng iyong ama. At mangyayari, na ang sinumang lumabas sa mga pintuan ng iyong bahay papunta sa lansangan, ang kanyang dugo ay sasa kanyang ulo, at kami ay walang sala: at ang sinumang kasama mo sa bahay, ang kanyang dugo ay sasa aming ulo, kung may kamay na dumapo sa kanya. At kung ipamamalita mo ang aming gawaing ito, kami ay magiging malaya sa iyong sumpa na ipinasumpa mo sa amin.

Napakagandang larawan ng kaligtasan ng Diyos!

Binigyan nila siya ng isang pulang lubid. Sa palagay ko, iyon din ang mismong lubid na ginamit sa pagbaba sa kanila. Itatali niya ang pulang lubid sa bintana para makita ito ng sinuman. Ang mga taga-lupaing iyon na makakakita nito ay walang ideya kung para saan iyon; baka akalain lang nilang karaniwang palamuti. Sa Kanyang Salita ay binigyan tayo ng Diyos ng isang pulang lubid, at inililigtas Niya ang lahat ng nasa bahay na sa ganitong paraan ay ibinukod mula sa ibang bahagi ng sanlibutan.

Inutusan si Rahab na tipunin ang kanyang ama, ina, mga kapatid, mga kaibigan at mga kamag-anak, at dalhin sila sa loob ng bahay. Lahat sila ay iniingatan ng pulang lubid, at magiging ligtas sila sa araw na bumagsak ang hatol sa Jerico. Kinukupkop sila ng pulang lubid sa bintana.

Ang lahat ng na kay Cristo ay kinukupkop ng Kanyang mahalagang dugo. Iyan ang tunay na tanda, sapagkat iyan ang tinitingnan ng Ama. Namatay si Cristo para sa akin; kaya ligtas ang aking kaluluwa.

At mangyayari, na ang sinumang lumabas sa mga pintuan ng iyong bahay papunta sa lansangan, ang kanyang dugo ay sasa kanyang ulo, at kami ay walang sala: at ang sinumang kasama mo sa bahay, ang kanyang dugo ay sasa aming ulo, kung may kamay na dumapo sa kanya.

Sa madaling salita, sinabi nila, "Rahab, kami ang magiging panagot mo, at ikaw at ang lahat ng nasa bahay mo ay maliligtas kung iniingatan kayo ng pulang lubid." Si Cristo ang panagot ng lahat ng nagtitiwala sa Kanyang mahalagang dugo. Pero kung si Rahab o ang sinumang nasa bahay ay lumabas sa pag-iingat ng pulang lubid, sila na ang mananagot sa sarili nilang panganib.

Mahal na mga kaibigan, kung ayaw ninyong magtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo, kung ayaw ninyong sumilong sa ilalim ng Kanyang mahalagang dugo, sa araw na bumangon ang Diyos para yanigin nang kakila-kilabot ang lupa, at madurog ang lahat ng bagay na pinagtiwalaan ng mga tao, maiiwan kayong kawawa, napapahamak at wasak na kaluluwa, at ang inyong dugo ay sasa inyong sariling ulo dahil hinamak ninyo ang handog na inialay ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

At sinabi niya, Mangyari nawa ayon sa inyong mga salita. At pinaalis niya sila, at sila'y yumaon: at itinali niya ang pulang lubid sa bintana.

Pagkatapos, nang magsimulang tumawid sa Jordan ang mga hukbo ng Israel at nasa pader ang mga taga-Jerico, nanginig ang kanilang mga puso nang makita nila ang malaking hukbong dumarating. At nang lumaon, nang lumibot sa Jerico ang mga saserdoteng may pasan ng kaban habang hinihipan ang kanilang mga trumpeta, nanood ang mga tao at walang duda na inakala nilang ito'y isang kakaibang pangkukulam, at napuno sila ng takot. Dudungaw si Rahab sa bintana at sasabihin sa sarili, "Hindi kailanman makatatayo ang aming lungsod laban sa Diyos ng Israel." Pero masasabi rin niya, "Naroon ang pulang lubid sa bintana, at ligtas ako." At ang lahat ng magtitiwala kay Cristo ay ligtas sa pamamagitan ng Kanyang mahalagang dugo. Ang gayong mga tao ay may lubos na dahilang umawit:

Sa lilim ng pakpak Mo, Diyos ko, ako'y nagpapahinga

Sa lilim Mo'y ligtas akong nakahimlay;

Sa sarili Mong lakas, payapa akong iniingatan,

Habang ang kakila-kilabot na kasamaan ay dumaraan.

Kalooban ng Diyos na ang lahat ng sumasampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo ay magkaroon ng tiyak na katiyakang ito, na alam nilang sila'y ligtas magpakailanman dahil sa dugong pantubos ng Kordero.

Ang katotohanang ito ay dumadaloy na parang pulang lubid sa buong Kasulatan, mula sa korderong inihandog ni Abel sa may pintuan ng Eden hanggang sa Kordero na nasa trono sa makalangit na lungsod, kung saan ang lahat ng tinubos ay sama-samang umaawit ng bagong awit ng pagtubos sa pamamagitan ng Kanyang dugo. Kung gusto nating awitin ang awit na iyon sa Langit, tiyakin nating natutuhan na natin ito rito sa lupa.

Ang Pagtawid sa Jordan (Josue 3)

At bumangong maaga si Josue sa kinaumagahan; at sila'y umalis sa Sitim, at dumating sa Jordan, siya at ang lahat ng mga anak ni Israel, at nanuluyan doon bago sila tumawid. At nangyari, pagkaraan ng tatlong araw, na ang mga pinuno ay naglibot sa gitna ng kampamento; at kanilang inutusan ang bayan, na sinasabi, Pagkakita ninyo sa kaban ng tipan ng Panginoon ninyong Diyos, at sa mga saserdoteng Levita na nagpapasan nito, kayo nga ay aalis sa inyong lugar, at susunod sa likuran nito. Gayunma'y magkakaroon ng agwat sa pagitan ninyo at nito, na mga dalawang libong siko ang sukat; huwag kayong lalapit dito, upang malaman ninyo ang daang dapat ninyong lakaran: sapagkat hindi pa kayo nakadaraan sa daang ito kailanman. At sinabi ni Josue sa bayan, Pakabanalin ninyo ang inyong sarili: sapagkat bukas ay gagawa ang Panginoon ng mga kababalaghan sa gitna ninyo. At nagsalita si Josue sa mga saserdote, na sinasabi, Pasanin ninyo ang kaban ng tipan, at mauna kayong tumawid sa harap ng bayan. At kanilang pinasan ang kaban ng tipan, at nauna sa harap ng bayan.

Josue 3: 1-6

Dumating na ang panahong matagal nang hinihintay ng Israel: papasok na sila sa lupang pangako, ang manang ipinagkaloob sa kanila ng Diyos. Kung may sigla lang sana sila ng pananampalataya, nakaakyat na sana sila sa lupaing iyon mula sa Kades-Barnea, ang lugar ng pagkakataon, tatlumpu't walong taon na ang nakararaan. Pero dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya, pinabalik sila ng Diyos at pinagala sa ilang hanggang sa mamatay ang buong salinlahing iyon na hindi sumampalataya. Ngayon ay nakahimpil ang kanilang mga anak

sa mga kapatagan ng Moab, nakatanaw sa lupain, pero ang Ilog Jordan ay umaagos sa pagitan nila at ng mga ari-ariang ipinangako sa kanila.

Ang Jordan ay nagsasalita ng kamatayan, na sinusundan ng paghatol. Ito ang madilim na ilog na umaagos pababa sa Dagat na Patay. Kung lulusong sila rito, malulunod ang buong hukbo ng Israel. Pero gagawa na ang Diyos ng tuyong daan sa makahulugang ilog na iyon, gaya ng ginawa Niya apatnapung taon na ang nakararaan sa Dagat na Pula. Mababasa natin na ang Israel ay bumaba sa dagat at umahon mula sa Jordan.

Nagsasanib ang dalawa, sapagkat pareho silang nagsasalita ng kamatayan. Ang sinasabi ng Dagat na Pula ay ang kamatayan ni Cristo ay ang ating kamatayan. Namatay tayong kasama Niya. Ang sinasabi naman ng Jordan ay ang mga namatay na kasama Niya ay nabubuhay sa Kanya, upang mula ngayon ay lumakad sa panibagong buhay. Salamat sa Diyos, namatay ang ating Panginoong Jesu-Cristo para sa atin, at ang mga nagtiwala sa Kanya ay hindi kailanman hahatulan, kundi nakalipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay. Nakikita tayo ng Diyos na kaisa ng Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang kamatayan at Muling Pagkabuhay.

Mababasa natin sa ikaanim na kabanata ng Roma, "Hindi ba ninyo alam, na tayong lahat na binautismuhan kay Jesu-Cristo ay binautismuhan sa Kanyang kamatayan? Kaya nga tayo'y nalibing na kasama Niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan: upang kung paanong si Cristo ay muling binuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, gayundin naman tayo ay makalakad sa panibagong buhay" (6:3, 4).

Ang mga talatang nasa harap natin ay larawan ng mahalagang katotohanang ito. Tumanaw ang Israel sa kabila ng Jordan sa lupaing ipinangako sa kanila ng Diyos. Larawan ito ng ating mana ngayon kay Cristo, ang mga pribilehiyong tinatamasa ng lahat ng mananampalatayang tunay na pumapasok sa katotohanan ng kanilang pakikipag-isa kay Cristo sa Kanyang kamatayan at Muling Pagkabuhay.

Ang Canaan ay larawan hindi lang ng Langit pagkamatay natin (gaya sa 1 Pedro 1) kundi ng mga makalangit na karanasang maaari nating tamasahin habang nasa ating mga katawang may kamatayan pa tayo rito sa lupa. Ito ang nasa isip ng apostol nang bumulalas siya, "Ako'y napako sa krus na kasama ni Cristo; gayunma'y nabubuhay ako; ngunit hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin; at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin" (Galacia 2:20).

Ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan ang mauunang humayo. Ang kabang iyon ay larawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, ang tagpuan ng Diyos at ng tao. Ang kahoy ng kaban ay nagsasalita ng Kanyang sakdal na pagkatao; ang ginto, ng kaluwalhatian ng Kanyang pagka-Diyos. Kinailangan Siyang maunang bumaba sa kamatayan upang gumawa ng tuyong daan para sa Kanyang bayan. Sa pamamagitan ng Kanyang pagkamatay at muling pagkabuhay ay "pinawi Niya ang kamatayan at inilabas sa liwanag ang buhay at ang walang pagkasira sa pamamagitan ng Ebanghelyo."

Sa ikaapat na talata ng Josue 3 ay mababasa natin na dapat may agwat sa pagitan ng kaban at ng bayan na mga dalawang libong

siko, na ayon sa ating paraan ng pagsukat ay humigit-kumulang kalahating milya. Ito'y para ituro ang nararapat na paggalang sa kaban ng Diyos. Ito ang dapat manguna sa daan. Ang mga saserdote lang ang bababa sa ilog, at saka mahahawi ang tubig. Si Cristo ay pumasok sa kamatayan nang nag-iisa. Walang sinumang maaaring makibahagi sa gawain ng pagbabayad-sala.

Nag-iisa Niyang pinasan ang krus;

Nag-iisa Niyang tiniis ang hapdi nito.

Maiisip natin kung gaano kasabik at pigil na pananabik ang naramdaman ng mga tao habang pinapanood nila ang kabang iyon, na pasan sa balikat ng mga saserdote, habang dinadala ito pababa sa ilog. Nauna ito sa harap ng bayan, na makikibahagi sa kaligtasan at pagpapalang tinitiyak nito, pero wala silang anumang magagawa para pigilan ang agos ng Jordan.

Ito ang utos ng Diyos sa mga saserdote: "Pagdating ninyo sa gilid ng tubig ng Jordan, tumayo kayo sa Jordan." Napakalaking pagsubok sa pananampalataya nito! Pero Salita iyon ng Diyos at dapat sundin. Sa ganito lang mabubuksan ang daan para sa Israel na *makatawid* nang hindi nababasa ang paa papasok sa Canaan, at sa pamamagitan lang ng kamatayan ni Cristo mabubuksan ang daan para sa atin na makapasok sa kapahingahang nakalaan para sa bayan ng Diyos.

Pansinin ang mga talata 11 hanggang 13:

Narito, ang kaban ng tipan ng Panginoon ng buong lupa ay mauunang tatawid sa harap ninyo sa Jordan. Ngayon nga, kumuha kayo ng labindalawang lalaki mula sa mga lipi ng Israel, sa bawat lipi ay isang lalaki. At mangyayari, pagkatuntong ng mga talampakan ng mga saserdoteng

nagpapasan ng kaban ng Panginoon, ang Panginoon ng buong lupa, sa tubig ng Jordan, na ang tubig ng Jordan ay mahahati, ang tubig na umaagos mula sa itaas; at ito'y titigil na parang isang bunton.

Sa likas na pag-iisip ng tao, maaaring mukhang imposible ito, pero nagbigay ang Diyos ng Kanyang Salita, at ang Salitang iyon ay hindi kailanman nabibigo. Ang labindalawang lalaking binanggit ay pinili para sa isang tiyak na layunin, na mababasa natin sa bandang huli.

Ngayon ay pansinin nang mabuti ang mga talata 14 hanggang 17:

At nangyari, nang umalis ang bayan sa kanilang mga tolda upang tumawid sa Jordan, at ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan ay nasa unahan ng bayan; At nang dumating sa Jordan ang mga nagpapasan ng kaban, at ang mga paa ng mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ay lumubog sa gilid ng tubig, (sapagkat ang Jordan ay umaapaw sa lahat ng pampang nito sa buong panahon ng anihan,) Na ang tubig na umaagos mula sa itaas ay tumigil at tumaas na parang isang bunton, napakalayo, sa may lungsod ng Adam, na nasa tabi ng Saretan: at ang umaagos pababa sa dagat ng Araba, ang Dagat na Asin, ay naubos at nahati; at tumawid ang bayan sa tapat ng Jerico. At ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan ng Panginoon ay tumayong matatag sa tuyong lupa sa gitna ng Jordan, at ang buong Israel ay tumawid sa tuyong lupa, hanggang sa ang buong bayan ay lubos na nakatawid sa Jordan.

Nakatayo roon ang bayan ng Israel sa lubos na katahimikan, magalang na nakamasid habang bumababa ang kaban ng tipan sa Ilog Jordan. Larawan ito ni Cristo na bumababa sa madilim na tubig ng kamatayan. Sa sandaling tumuntong ang mga paa

ng mga saserdote sa Jordan, natuyo ang tubig—ang tubig na halos umaapaw na ay umagos pababa sa Dagat na Asin, at ang tubig na umaagos mula sa itaas ay napaurong nang napakalayo, hanggang sa lungsod ng Adam.

Ngayon, hindi ko alam kung saan naroon ang lungsod ng Adam. Ang sabi, "Ang lungsod ng Adam, na nasa tabi ng Saretan."

Makikita ninyo na ang mga gumagawa ng mapa ay naglagay ng isang lungsod na tinatawag na Adam malapit sa pinagmumulan ng Jordan, pero naglagay sila ng tandang pananong pagkatapos ng pangalan dahil hindi sila sigurado kung saan talaga naroon ang lungsod ng Adam. Hindi naman iyon ang mahalaga; pero sasabihin ko sa inyo kung ano ang mahalaga: nang mamatay ang ating Panginoong Jesu-Cristo sa Krus, ang tubig ng paghatol ay napaurong nang napakalayo—pabalik hanggang sa unang tao, si Adan. Isinaalang-alang ang mga kasalanan ni Adan nang mamatay si Jesus sa Krus, pati ang mga kasalanan ng buo niyang lahi. Sinasabi sa atin sa Roma 3:23-26: "Sapagkat ang lahat ay nagkasala, at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos; Na inaring-ganap nang walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus: Na Siyang inilagay ng Diyos na maging pampalubag-loob sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang dugo, upang ipakita ang Kanyang katuwiran sa pagpapatawad ng mga kasalanang nakaraan, dahil sa pagpapaumanhin ng Diyos: Upang ipakita, sinasabi ko, sa panahong ito ang Kanyang katuwiran: upang Siya'y maging matuwid, at tagapag-arang-ganap sa sumasampalataya kay Jesus."

Ang pananalitang iyon, "mga kasalanang nakaraan," ay hindi tumutukoy sa mga nakaraan nating pagkakasala, kundi sa mga

kasalanan ng mga nabuhay bago ang Krus. Sa lahat ng mga panahong iyon, ang Diyos, kung mapahihintulutan akong sabihin ito, ay nagliligtas ng mga tao nang pautang. Hindi pa naisasagawa noon ang mismong gawain ng pampalubag-loob o pagbabayad-sala. Pero dahil tiyak na mangyayari iyon, pinatawad ng Diyos ang mga kasalanan ng lahat ng lumapit sa Kanya nang may pagsisisi at pananampalataya, at nang mamatay si Jesus sa Krus, nabayaran ang lahat ng mga kasalanan ng ito, pati ang mga kasalanan ng lahat ng tatanggap sa Panginoong Jesus sa pananampalataya anumang oras mula noon. Kaya ngayon ang Diyos ay maaaring maging matuwid at tagapag-aring-ganap sa lahat ng sumasampalataya.

Nanatili ang kaban sa ilalim ng Jordan "hanggang sa ang buong bayan ay lubos na nakatawid." Gayundin, sa Kanyang kamatayan ay gumawa si Cristo ng lubos na pampalubag-loob para sa lahat ng tao saanman, upang ang lahat ay maligtas, kung gugustuhin nila. Nakita ng Diyos ang lahat ng sasampalataya kailanman na tumatawid patungo sa pagpapala nang mamatay ang Kanyang pinagpalang Anak bilang kahalili natin.

Habang nauunawaan natin ang ating pakikipag-isa sa Kanya sa kamatayang iyon, pumapasok tayo sa buhay ng kagalakan at mataas na pribilehiyo na siyang masayang bahagi ng lahat ng sumasampalataya.

Walang ginawa ang Israel para maging karapat-dapat sa pagliligtas na ito. Ang Diyos ang kumilos sa biyaya para sa kanila. Gayundin sa gawain ng Krus, nagawa na ang lahat ng kailangang gawin upang maligtas ang mga makasalanan. Si Cristo mismo ang Kaban, at bumaba Siya sa kamatayan upang mabuksan ang daan para makapasok tayo sa pagpapala ng

pagtubos. Ang bahagi natin ay sumampalataya sa Diyos at sa gayon ay tanggapin ang bunga ng gawain ni Cristo.

Ang mga Batong Saksi (Josue 4)

At nangyari, nang ang buong bayan ay lubos nang nakatawid sa Jordan, ay nagsalita ang Panginoon kay Josue, na sinasabi, Kumuha kayo ng labindalawang lalaki sa bayan, isang lalaki sa bawat lipi, at utusan ninyo sila, na sabihin, Kumuha kayo mula rito sa gitna ng Jordan, sa dakong kinatatayuang matatag ng mga paa ng mga saserdote, ng labindalawang bato, at dalhin ninyo ang mga iyon sa inyong pagtawid, at ilagay ninyo sa tuluyan, na inyong tutuluyan ngayong gabi. Nang magkagayo'y tinawag ni Josue ang labindalawang lalaki na kanyang inihanda mula sa mga anak ni Israel, isang lalaki sa bawat lipi: at sinabi ni Josue sa kanila, Tumawid kayo sa unahan ng kaban ng Panginoon ninyong Diyos hanggang sa gitna ng Jordan, at magpasan ang bawat isa sa inyo ng isang bato sa kanyang balikat, ayon sa bilang ng mga lipi ng mga anak ni Israel: upang ito'y maging tanda sa gitna ninyo, na pagka itinanong ng inyong mga anak sa kanilang mga magulang sa panahong darating, na sinasabi, Ano ang kahulugan ng mga batong ito? Ay sasagutin ninyo sila, Na ang tubig ng Jordan ay nahawi sa harap ng kaban ng tipan ng Panginoon; nang ito'y tumawid sa Jordan, ang tubig ng Jordan ay nahawi: at ang mga batong ito ay magiging alaala sa mga anak ni Israel magpakailanman. At ginawa ng mga anak ni Israel ang gaya ng iniutos ni Josue, at kumuha sila ng labindalawang bato mula sa gitna ng Jordan, gaya ng sinalita ng Panginoon kay Josue, ayon sa bilang ng mga lipi ng mga anak ni Israel, at dinala nila ang mga iyon sa kanilang pagtawid hanggang sa dakong kanilang tinuluyan, at inilapag nila roon. At nagtayo si Josue ng labindalawang bato sa gitna ng Jordan, sa dakong kinatayuan ng mga paa ng mga

saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan: at nariyan pa ang mga iyon hanggang sa araw na ito.

Josue 4:1-9

Sinabi ng ilan na ang Lumang Tipan ay ang aklat-larawan ng Diyos. Nagtuturo ito sa pamamagitan ng mga anino at mga halimbawa. Sinasabi sa atin sa 1 Corinto 10:11 na "Ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at isinulat ang mga ito upang tayo'y paalalahanan, tayong mga dinatnan ng katapusan ng mga panahon." Napakaraming tao ang kumikilala na may ilang bagay na nakasulat sa Lumang Tipan na mga anino o larawan, pero nag-aatubili silang aminin na ganito ang lahat. Kailangan nating matutunan ang aral ng mga salitang ito. May magsasabi sa inyo na ang mga aklat ng Lumang Tipan, ang mga tinatawag na aklat ng kasaysayan, ay halos puro mga alamat at kuwentong-bayan ng mga Hebreo, at hindi raw natin mapagkakatiwalaan ang mga ito; pero sinasabi ng Espiritu Santo, "Ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari." Kaya ang taong naniniwala sa Diyos ay tumatanggap sa iba't ibang karanasang ito ng Israel bilang tunay na kasaysayan. At ikalawa, may mga aral na larawan na natututunan natin mula sa mga ito. "Ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga anino."

Nakita natin sa nakaraang kabanata kung paanong ang kaban na bumaba sa tubig ng Jordan ay larawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo na bumaba sa tubig ng kamatayan, nang masabi Niya, "Ang kalaliman ay tumatawag sa kalaliman sa ugong ng Iyong mga talon ng tubig: ang lahat ng Iyong mga alon at Iyong mga daluyong ay dumaan sa Akin" (Awit 42:7). Sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa krus ay pinawalang-kapangyarihan Niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, samakatuwid

baga'y ang diyablo. Dahil sa Kanya, wala na ang takot sa kamatayan, at masasabi ng mga Cristiano, "Huwag nawang mangyari sa akin na magmapuri, maliban sa krus ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan Niya ang sanlibutan ay napako sa krus para sa akin, at ako'y para sa sanlibutan" (Galacia 6:14).

Ang mananampalataya ay kaisa ng Panginoong Jesus sa Kanyang kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na muli. Napakalinaw at napakaganda ng pagkakalitaw nito sa kabanatang ito. Sinasabi sa atin na nang lubos nang makatawid ang bayan sa Jordan, nagbigay ang Panginoon ng isa pang utos kay Josue. Nakatayo pa rin sa gitna ng ilog ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan, pero nakatawid na ang bayan, nang sabihin ng Diyos kay Josue,

Kumuha kayo ng labindalawang lalaki sa bayan, isang lalaki sa bawat lipi, at utusan ninyo sila, na sabihin, Kumuha kayo mula rito sa gitna ng Jordan, sa dakong kinatatayuang matatag ng mga paa ng mga saserdote, ng labindalawang bato, at dalhin ninyo ang mga iyon sa inyong pagtawid, at ilagay ninyo sa tuluyan, na inyong tutuluyan ngayong gabi.

Ang labindalawang bato ay magiging alaala ng pagliligtas sa Israel. Kukunin nila ang mga batong ito mula sa ilalim ng ilog at dadalhin sa kabilang pampang, at doon ay isasalansan ang mga ito bilang bantayog, upang makita ito ng mga susunod na salinlahi at maalala nila kung paanong iniligtas ng Diyos ang Kanyang bayan.

Nang magkagayo'y tinawag ni Josue ang labindalawang lalaki na kanyang inihanda mula sa mga anak ni Israel, isang lalaki sa bawat lipi: at sinabi ni Josue sa kanila, Tumawid kayo sa unahan ng kaban ng Panginoon ninyong Diyos hanggang sa gitna ng

Jordan, at magpasan ang bawat isa sa inyo ng isang bato sa kanyang balikat, ayon sa bilang ng mga lipi ng mga anak ni Israel: upang ito'y maging tanda sa gitna ninyo, na pagka itinanong ng inyong mga anak sa kanilang mga magulang sa panahong darating, na sinasabi, Ano ang kahulugan ng mga batong ito? Ay sasagutin ninyo sila, Na ang tubig ng Jordan ay nahawi sa harap ng kaban ng tipan ng Panginoon; nang ito'y tumawid sa Jordan, ang tubig ng Jordan ay nahawi: at ang mga batong ito ay magiging alaala sa mga anak ni Israel magpakailanman.

Gusto ng Diyos na maingatan ito bilang isang patotoo. Hayaan ninyong sabihin ko na sa ganito ring paraan, ang dalawang ordinansang ibinigay sa mga Cristiano ay sinadya ng Diyos upang idiin ang mga katotohanang ito. Tingnan natin ang ordinansa ng bautismo, ang bautismong Cristiano, na inilalarawan bilang isang alaala. "Kayong lahat na binautismuhan kay Cristo ay binautismuhan sa Kanyang kamatayan." Kapag ang isang mananampalataya ay binautismuhan, nagpapatotoo siya na si Cristo ay namatay at na siya ay pumupuwesto bilang kaisa Niya sa Kanyang kamatayan. Nakikita ng Diyos ang bawat mananampalataya na patay, nailibing, at muling nabuhay kasama ni Cristo. Nag-aatubili akong makibahagi sa pagbabautismo sa sinuman kung hindi niya talaga ito nauunawaan. Ang bautismo ay hindi paraan ng kaligtasan; ang kaya lamang hugasan ng bautismo ay ang dumi ng laman. Pero sa bautismo, ang tao ay nagpapatotoo sa kanyang kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Ang taong nakauunawa habang binabautismuhan ay nagsasabi, "Dapat akong mamatay, pero si Cristo ang namatay kapalit ko; kaya ang Kanyang kamatayan ay kamatayan ko, at ngayon ay pumupuwesto ako

bilang kaisa Niya. Namatay ako kasama Niya; namatay ako sa lahat ng bagay na Kanyang kinamatayan bilang isang Tao. Patay na ako sa sanlibutan, sa kasalanang nasa laman; patay na ako sa kautusan; ngayon ay nakatayo ako sa ibang-iba nang batayan sa harap ng Diyos."

Ang isa pang ordinansa ay ang Hapunan ng Panginoon. Kapag nagtitipon tayo sa palibot ng Kanyang mesa upang makibahagi sa tinapay na pinagpira-piraso at sa kopa, na kumakatawan sa katawan at sa mahalagang dugo ni Cristo, inaalala natin na si Cristo ay namatay para sa atin, at na Siya ay buhay, at babalik upang kunin tayo para makasama Niya magpakailanman.

Kapag itinanong ng inyong mga anak, "Ano ang kahulugan ng mga ordinansang ito?" dapat ay handa tayong sumagot, "Ang ating Tagapagligtas ay namatay, at tayo ay namatay kasama Niya; Siya ay bumangon nang may tagumpay, at tayo ay binuhay na kasama Niya. Ngayon ay patay na tayo sa mga bagay na Kanyang kinamatayan, at tinatawag tayong mabuhay para sa Diyos." Ito ang inilalarawan ng labindalawang batong kinuha mula sa gitna ng Jordan: ang ating pagkabuhay na muli kasama ni Cristo.

Pero may higit pa ryan. Mababasa natin sa talatang 9,

Nagtayo si Josue ng labindalawang bato sa gitna ng Jordan, sa dakong kinatayuan ng mga paa ng mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan: at nariyan pa ang mga iyon hanggang sa araw na ito. Sapagkat ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ay tumayo sa gitna ng Jordan, hanggang sa natapos ang bawat bagay na iniutos ng Panginoon kay Josue.

Ito sana'y magpaalala sa atin ng salitang binigkas ng Tagapagligtas bago Siya umakyat sa Ama! Sinasabi kong "salita" sapagkat sa ating salin ay tatlong salita, "It is finished"

("Naganap na"), pero sa Griyego ay iisang salita lamang. Ang isinigaw ni Jesus ay *tetelestai*: "nakumpleto na," "tapos na," "naganap na." Ang gawain ng pagtubos ay tapos na para sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya.

Itinayo ang labindalawang bato sa gitna ng Jordan, at nang umahon mula sa ilog ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban, bumaba ang tubig mula sa itaas at tinabunan ang labindalawang batong iyon. Sinasabi ng Salita, "Nariyan pa ang mga iyon hanggang sa araw na ito." Maaari ninyong unawain iyan na hanggang sa panahong isinulat ang aklat ni Josue, pero sa palagay ko ay maaari pa tayong lumampas at sabihing, "Nariyan pa ang mga iyon hanggang sa araw na ito." May aral dito para sa atin. Nakikita natin ang walang hanggang biyaya ng Diyos. Si Cristo ay namatay para sa atin, at ngayon ay patay na tayo sa sanlibutan at sa lahat ng kasalanan nito.

Iyan ang sinasabi sa atin ng labindalawang bato sa gitna ng Jordan. Sinasabi nila, "Namatay ako kasama ni Cristo; hindi na ako kabilang sa sanlibutang nagpako sa Kanya; hindi na ako sakop ng hatol nito kundi nasa ilalim na ng biyaya." Hindi ibig sabihin niyan na puwede na tayong maging pabaya sa ating pamumuhay. Bilang mga mananampalataya, dapat ay lalo pa tayong mag-ingat sa ating pag-uugali. Iyan ang idinidiin ng apostol nang sabihin niya, "Ang kasalanan ay hindi maghahari sa inyo: sapagkat wala kayo sa ilalim ng kautusan, kundi sa ilalim ng biyaya" (Roma 6:14). At sinasabi pa niya, "Gayundin naman kayo, ibilang ninyo ang inyong sarili na tunay na patay sa kasalanan, ngunit buhay sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon" (Roma 6:11).

Ang labindalawang batong iyon sa kabilang pampang, sa lupain ng Canaan, ay nagsasalita ng pagkabuhay na muli kasama ni

Cristo. "Kung kayo nga'y muling binuhay na kasama ni Cristo, hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo na nakaupo sa kanan ng Diyos" (Colosas 3:1). Maaari ko bang gawing napakapersonal nito?

Pumuwesto ka na ba sa bautismo bilang hayag na kaisa ng ating Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang kamatayan? Isinasabuhay mo ba ito? Hayaan mong tanungin kita, kayong mahal kong mga kabataan na nagpahayag ng inyong pananampalataya kay Cristo sa bautismo: ano ang ibig sabihin niyan sa inyo? Kinikilala ba ninyo na inaangkin na kayo ngayon ng Diyos bilang Kanya? Dapat kayong lumakad nang lubos na hiwalay sa sanlibutan at sa lahat ng mga laruan at diyus-diyusan nito. Iyan ang nais ng Diyos para sa inyo. Kapag kinausap mo ang ilang tao tungkol sa paghiwalay sa sanlibutan, sasabihin nila na wala naman silang nakikitang masama sa ganito at sa ganoon, pero ang mismong buhay nila ang nagpapakita kung gaano kasama ang mga iyon. Sila'y mga Cristianong walang silbi; hindi sila mahalaga para sa Diyos.

Naaalala ko ang isang dalagang nakilala ko noong nasa Texas ako. Isa siyang Cristiano; walang duda tungkol diyan. Ipinahayag niya ang kanyang pananampalataya sa bautismo, pero may isang uri ng makamundong libangan na gustung-gusto niya, at iyon ay ang pagsasayaw. May isang humamon sa kanya at sinabing hindi siya makapagpapatotoo para kay Cristo sa sahig ng sayawan. Sumagot siya, "Sa palagay ko ay malaya akong magpatotoo para kay Cristo roon gaya ng sa ibang lugar."

Sinabi ng humamon sa kanya, "Kung totoo ang sinasabi mo, hindi kita mapagbabawalang pumunta."

Isang gabi, nakikipagsayaw siya sa isang binata, at habang sumasayaw ay sinabi niya sa sarili, "Dapat akong magpatotoo para kay Cristo rito." Kaya sinabi niya sa kasayaw niya, "May gusto akong itanong sa iyo."

"Sige," sagot nito, "ano iyon?"

Nagtanong siya, "Kilala mo ba ang Panginoong Jesu-Cristo bilang Tagapagligtas?"

Sumagot ito, "Hindi, ikaw ba?"

"Oo," sagot niya, "kilala ko talaga Siya."

Napabulalas ang binata, "E ano'ng ginagawa mo rito?" Kahit isa lamang siyang taong makamundo, alam niyang may mga pamantayan na dapat sikaping sundin ng mga Cristiano, at hindi iyon sinusunod ng babaeng ito. Sinabi niya sa akin, "Iyon na ang huling sayawang dinaluhan ko. Isipin mo, kinailangan pa akong sawayin nang ganoon ng isang binatang hindi ligtas!"

Ang labindalawang batong iyon sa gitna ng Jordan, kung paano sana nila sinasabi sa ating mga puso ang biyaya ni Cristo at ang Kanyang tiniis para sa atin. Pumuwesto ka na ba kasama Niya, upang masabi mo mula sa puso, "Huwag nawang mangyari sa akin na magmapuri, maliban sa krus ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan Niya ang sanlibutan ay napako sa krus para sa akin, at ako'y para sa sanlibutan"?

Pero sasabihin mo, "Ang ibig sabihin niyan ay pagtalikod sa napakaraming bagay." Oo, pero mas marami pa ang matatanggap mo kapalit ng mga iyon.

Ang labindalawang batong iyon sa kabilang pampang ng Jordan ay nagsasalita ni Cristo sa pagkabuhay na muli: ang pagpapala,

ang kaligayahan, ang kagalakan ng puso na dumarating sa taong may malay na kaisa siya ng Cristong muling nabuhay.

Hindi mo na papansinin ang mga dukha at walang kuwentang bagay ng sanlibutang ito kung ang puso mo ay puno Niya.

At nangyari, nang lubos nang makatawid ang buong bayan, na ang kaban ng Panginoon ay tumawid, at ang mga saserdote, sa harap ng bayan. At ang mga anak ni Ruben, at ang mga anak ni Gad, at ang kalahating lipi ni Manases, ay tumawid na may sandata sa unahan ng mga anak ni Israel, gaya ng sinalita ni Moises sa kanila: mga apatnapung libong handa sa digmaan ang tumawid sa harap ng Panginoon upang makipagbaka, hanggang sa mga kapatagan ng Jerico. Nang araw na iyon ay dinakila ng Panginoon si Josue sa paningin ng buong Israel; at sila'y natakot sa kanya, gaya ng pagkatakot nila kay Moises, sa lahat ng mga araw ng kanyang buhay. At nagsalita ang Panginoon kay Josue, na sinasabi, Utusan mo ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng patotoo, na sila'y umahon mula sa Jordan. Kaya inutusan ni Josue ang mga saserdote, na sinasabi, Umahon kayo mula sa Jordan.

Bilang larawan, ito'y nagsasalita ni Cristo na umahon mula sa kamatayan sa buhay ng pagkabuhay na muli, matapos Niyang tapusin ang gawain ng ating pagtubos.

At nangyari, nang ang mga saserdoteng nagpapasan ng kaban ng tipan ng Panginoon ay makaahon mula sa gitna ng Jordan, at ang mga talampakan ng mga paa ng mga saserdote ay maitapak sa tuyong lupa, na ang tubig ng Jordan ay bumalik sa dati nitong dako, at umapaw sa lahat ng pampang nito, gaya ng dati.

Pansinin lamang ang isang dagdag na salita rito: "At ang bayan ay umahon mula sa Jordan nang ikasampung araw ng unang buwan, at humantong sa Gilgal." Iyon ang una nilang kampamento sa Canaan, at maraming mahahalagang aral na kaugnay ng Gilgal na ating mapapansin pagdating natin dito sa susunod na kabanata. Ang labindalawang batong iyon na kinuha nila mula sa Jordan ay itinayo sa Gilgal.

At nagsalita siya sa mga anak ni Israel, na sinasabi, Pagka itatanong ng inyong mga anak sa kanilang mga magulang sa panahong darating, na sasabihin, Ano ang kahulugan ng mga batong ito? Ay ipaalam nga ninyo sa inyong mga anak, na sasabihin, Ang Israel ay tumawid sa Jordang ito sa tuyong lupa. Sapagkat pinatuyo ng Panginoon ninyong Diyos ang tubig ng Jordan sa harap ninyo, hanggang sa kayo'y makatawid, gaya ng ginawa ng Panginoon ninyong Diyos sa Dagat na Pula, na Kanyang pinatuyo sa harap natin, hanggang sa tayo'y makatawid: upang makilala ng lahat ng mga bayan sa lupa ang kamay ng Panginoon, na ito'y makapangyarihan: upang kayo'y matakot sa Panginoon ninyong Diyos magpakailanman.

Tunay na napakahalaga kapag ang isang tao ay pumapasok sa katotohanan ng lahat ng ito. Napakagandang ipinahayag ito ng sumulat ng himno sa mga sumusunod na taludtod:

Si Jesus ay namatay, tayo'y namatay na kasama Niya,

Sa Kanyang libingan tayo'y nahimlay;

Kaisa Niya sa pagkabuhay na muli,

At sa maliwanag na araw ng Langit, kasama Niya'y mananahan.

Kamatayan at paghuhukom ay nasa likuran na natin,

Biyaya at kaluwalhatian ang nasa harapan;

Lahat ng daluyong ay dumaan kay Jesus,
Doon naubos ang lahat nilang kapangyarihan.

Mga Aral Mula sa Gilgal (Josue 5)

Inilalapit sa atin ng kabanatang ito ang tatlong pangunahing paksa, na lahat ay napakahalaga kaugnay ng ating pag-angkin sa mana na ibinigay sa atin ng Diyos kay Cristo. Maaari itong ipakilala sa pamamagitan ng tatlong makahulugang salita: Matatalas na Kutsilyo, Lumang Ani, at Ang Pinuno ng Hukbo ni Jehova.

Ang una sa mga paksang ito ay makikita natin sa mga talatang 1 hanggang 9:

At nangyari, nang mabalitaan ng lahat ng mga hari ng mga Amorrheo, na nasa dakong kanluran ng Jordan, at ng lahat ng mga hari ng mga Cananeo, na nasa tabi ng dagat, na pinatuyo ng Panginoon ang tubig ng Jordan sa harap ng mga anak ni Israel, hanggang sa kami ay makatawid, ay nanglumo ang kanilang puso, at wala nang espiritu sa kanila, dahil sa mga anak ni Israel. Nang panahong iyon ay sinabi ng Panginoon kay Josue, Gumawa ka ng matatalas na kutsilyo, at tuliin mong muli ang mga anak ni Israel sa ikalawang pagkakataon. At gumawa si Josue ng matatalas na kutsilyo, at tinuli ang mga anak ni Israel sa burol ng mga balat ng pagtutuli. At ito ang dahilan kung bakit nagtuli si Josue: Ang buong bayan na lumabas sa Egipto, na mga lalaki, sa makatuwid baga'y ang lahat ng mga lalaking mandirigma, ay namatay sa ilang sa daan, pagkatapos na sila'y lumabas sa Egipto. Sapagkat ang buong bayan na lumabas ay tuli: ngunit ang buong bayan na ipinanganak sa ilang sa daan nang sila'y lumabas sa Egipto ay hindi nila tinuli. Sapagkat ang mga anak ni Israel ay naglakad nang apatnapung taon sa ilang, hanggang sa naubos ang buong bayan, ang mga lalaking mandirigma na lumabas sa Egipto, sapagkat hindi nila sinunod

ang tinig ng Panginoon: na sa kanila'y sumumpa ang Panginoon na hindi Niya ipakikita sa kanila ang lupain na isinumpa ng Panginoon sa kanilang mga magulang na ibibigay sa atin, isang lupaing binubukalan ng gatas at pulot. At ang kanilang mga anak, na Kanyang ibinangon na kahalili nila, ay siyang tinuli ni Josue: sapagkat sila'y di-tuli, dahil hindi sila tinuli sa daan. At nangyari, nang matapos nilang tuliin ang buong bayan, na sila'y nanatili sa kanilang mga dako sa kampamento, hanggang sa sila'y gumaling. At sinabi ng Panginoon kay Josue, Sa araw na ito ay Aking inalis sa inyo ang kadustaan ng Egipto. Kaya't ang pangalan ng dakong iyon ay tinawag na Gilgal hanggang sa araw na ito.

Nakatawid na ang Israel sa Jordan. Nakahimpil sila ngayon sa pagitan ng ilog at ng lungsod ng Jerico, na ang matataas na pader ay nakatayo sa harap nila. Sa utos ni Josue, sasalakayin nila hindi lamang ang lungsod na ito, kundi ang lahat ng mga lungsod at mga bansang nakatira sa lupain ng Canaan. Sa lakas ni Jehova, habang sila'y nagtitiwala sa Kanya, magagapi nila ang mga makapangyarihang kaaway na ito, mga kaaway na nagpapaalala sa atin ng masasamang espiritu sa mga dakong makalangit na nagsisikap na hadlangan tayo sa pagtatamasa ng ating mga pribilehiyo kay Cristo.

Pero bago salakayin ang kaaway, tinawag ng Diyos ang Kanyang bayan na gamitin ang matatalas na kutsilyo sa sarili nilang laman. Ang matalas na kutsilyo ay nagsasalita ng paghatol sa sarili. Bago maging handa ang isang mananampalataya na makipaglaban sa kanyang mga espirituwal na kaaway, kailangan niyang gamitin ang kutsilyong ito ng paghatol sa sarili, na siyang Salita ng Diyos, nang may buhay na kapangyarihan sa kanyang sariling puso at buhay.

Ang ritwal ng pagtutuli noong una ay itinakda ng Diyos upang ihiwalay ang Kanyang bayan sa mga bansa sa palibot. Ito'y tanda ng paghihiwalay, at larawan ito ng kamatayan sa laman. Ang sinaunang ritwal na ito ay tinutukoy sa Efeso 2:11 bilang "pagtutuling ginawa ng mga kamay." Para sa Cristiano, hindi na ito kailangan. Ito'y katangian ng Judaismo, at itinuturo ni Apostol Pablo sa Sulat sa mga taga-Galacia na ang sinumang bumabalik sa sistemang iyon, na isinantabi na ngayon ng Diyos, at umaasa sa ritwal ng pagtutuli upang magkaroon ng lingap ng Diyos, ay nahulog mula sa biyaya; ibig sabihin, iniwan niya ang mataas na batayan ng kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya lamang at bumaba sa mababang antas ng pagsisikap na maligtas sa sariling kabutihan ng tao. Kapalit ng sinaunang tanda, mababasa natin sa Roma 2:29 ang tungkol sa pagtutuli na sa puso; ibig sabihin, ang pag-aalis sa puso ng bawat marumi at karumal-dumal na pagnanasa, ambisyon, o hilig.

Sa Sulat sa mga taga-Colosas, sinasabing ang mga mananampalataya ay tinuli sa pagtutuli ni Cristo; ibig sabihin, ang Kanyang kamatayan sa krus ay ibinibilang ng Diyos na kanilang kamatayan, at tinapos nito ang dati nilang kalagayan bilang mga taong nasa laman na ginagawa ang sarili nilang kalooban laban sa kalooban ng Diyos. Ito'y dapat isabuhay sa pamamagitan ng paggamit ng matalas na kutsilyo ng paghatol sa sarili.

Sa Colosas 3 ay mababasa natin: "Patayin nga ninyo ang inyong mga sangkap na nasa lupa; ang pakikiapid, karumihan, masamang pita, masamang pagnanasa, at kasakiman, na siyang pagsamba sa diyus-diyusan, na dahil sa mga bagay na ito ay dumarating ang galit ng Diyos sa mga anak ng pagsuway: na sa mga ito ay lumakad din kayo noong una, nang kayo'y

nabubuhay sa mga ito." Ang mga kasalanang binanggit dito ay pawang kinikilala ng bawat taong may matinong pag-iisip na kasuklam-suklam at karumal-dumal. Ang anak ng Diyos ay dapat walang awang humarap sa anumang hilig sa mga bagay na ito na matagpuan niya sa kanyang sarili. Dapat niyang ibilang ang kanyang sarili na tunay na patay sa kasalanan, ngunit buhay sa Diyos sa pamamagitan ni Cristo Jesus na ating Panginoon.

Pero may iba pang mga kasalanan na hindi natin karaniwang itinuturing na kasingsama ng mga nabanggit sa itaas, pero malalaking hadlang naman sa pagpapatotoo para kay Cristo. Tungkol sa mga ito ay mababasa natin sa Colosas 3:8 hanggang 11: "Ngunit ngayon ay iwaksi rin ninyo ang lahat ng mga ito: ang galit, poot, masamang hangarin, paglapastangan, at mahahalay na salita mula sa inyong bibig. Huwag kayong magsinungaling sa isa't isa, yamang hinubad na ninyo ang dating pagkatao kasama ang kanyang mga gawa; at isinuot na ninyo ang bagong pagkatao, na binabago sa kaalaman ayon sa larawan Niya na lumalang sa kanya: na dito ay walang Griyego at Judio, pagtutuli at di-pagtutuli, barbaro, Escita, alipin at malaya: kundi si Cristo ang lahat, at nasa lahat." Maraming lingkod ni Cristo ang nagpawalang-saysay sa kanyang patotoo dahil sa masamang ugali at mabagsik na pakikitungo sa mga hindi sumasang-ayon sa kanya. Ito'y tunay na sa laman din, gaya ng pakikiapid o pangangalunya, at laban dito ay kailangang gamitin ang matalas na kutsilyo.

Ang dahilan kung bakit sinabihan si Josue na iutos sa bayan ng Israel na isagawa ang ordinansa ng pagtutuli sa panahong ito ay sapagkat wala ni isa man sa mga ipinanganak sa ilang ang natuli; kaya ang kadustaan ng Egipto ay nasa kanila pa: hindi

nila taglay sa kanilang katawan ang tanda ng pagkahiwalay para sa Diyos. Pero nang sundin nila ang Kanyang Salita, ang kadustaan ng Egipto ay naalis. Ang kampamentong tinitirhan nila nang panahong iyon ay tinawag na Gilgal, na ang ibig sabihin ay *pag-alis* (pag-igulong), kaya ito'y nagsasalita ng dako ng paghatol sa sarili. Mula sa kampamentong ito ay humayo sila pagkatapos sa labanan, at bumabalik sila rito kapag tapos na ang digmaan. Ganoon din, ang kawal ni Cristo ay dapat laging humimpil sa dako ng paghatol sa sarili, at mula roon ay humayo sa kapangyarihan ng Espiritu upang harapin ang kanyang mga kaaway, at bumalik doon kapag nakamit na ang tagumpay; o kung sakaling siya'y natalo, bumalik sa Gilgal upang hatulan ang kanyang sarili sa harap ng Diyos.

Ang ikalawang paksang lumalapit sa atin ay ang Lumang Ani, at tungkol dito ay mababasa natin sa Josue 5:10-12:

At ang mga anak ni Israel ay humimpil sa Gilgal, at ipinagdiwang ang paskua nang ikalabing-apat na araw ng buwan sa paglubog ng araw sa mga kapatagan ng Jerico. At sila'y kumain ng lumang ani ng lupain sa kinabukasan pagkatapos ng paskua, mga tinapay na walang lebadura, at sinangag na butil, nang araw ding iyon. At ang mana ay tumigil sa kinabukasan pagkatapos na sila'y makakain ng lumang ani ng lupain; at ang mga anak ni Israel ay hindi na nagkaroon pa ng mana; kundi kumain sila ng bunga ng lupain ng Canaan nang taong iyon.

Napakainteresanteng pansinin ang malalim na kahulugan ng tatlong magkakaibang uri ng pagkain na kinain ng bayan ng Israel. Nang ipagdiwang nila ang paskua, na nagsasalita ng kamatayan ni Cristo para sa atin sa krus, kinain nila ang laman ng korderong inihaw sa apoy. Gaya ng mga saserdote sa

santuwaryo, kinain nila "ang mga bagay na ginamit sa pagtubos." Para sa atin, ito'y nagsasalita ng pagpapakabusog ng ating kaluluwa sa gawain ng ating pinagpalang Panginoon sa Kalbaryo. Napakagandang ipinahayag ito sa isang kilalang himno:

Sa Kalbaryo, Panginoon, sa espiritu ngayon

Ang pagod naming kaluluwa'y lumalapit,

Upang busugin sa Iyong pag-ibig na namamatay

At doon lasapin ang tamis nito.

Habang binubulay-bulay natin ang dinanas ng Panginoong Jesus para sa atin sa oras na iyon nang bumagsak sa Kanya ang hatol ng Diyos upang ang ating mga kasalanan ay maalis magpakailanman, tayo'y kumakain sa espiritu ng korderong inihaw sa apoy.

Habang naglalakbay ang Israel sa ilang, na nagsasalita ng kasalukuyang masamang sanlibutang ito na dinaraan ngayon ng bayan ng Diyos bilang mga dayuhan at manlalakbay, ang pagkaing bumuhay sa kanila ay ang mana mula sa langit. Ang manang ito, gaya ng ipinakikita sa atin ng ating pinagpalang Panginoon sa Juan 6, ay larawan Niya mismo bilang ang Nagpakababa, na lumakad sa landas ng pananampalataya sa sanlibutang ito: ang ating dakilang halimbawa ng lubos na pagtatalaga sa Ama. Sinabi Niya, "Hindi si Moises ang nagbigay sa inyo ng tinapay na iyon mula sa langit. Ang tinapay ng Diyos ay ang bumaba mula sa langit upang ibigay ang Kanyang buhay para sa sanlibutan." Habang binubulay-bulay natin ang mapagpakumbabang landas ng ating Tagapagligtas sa mundong ito, tayo'y kumakain ng mana.

Pansinin ang dakong pinagkukunan ng mana. Tuwing umaga ay bumababa ito mula sa langit hanggang sa lupa. Wala ito sa matataas na puno o sa mga bundok na kailangan pang akyatin ng mga tao para makuha; wala rin ito sa malalalim na bangin na kailangan pang babain at halughugin. Nakakalat ito sa palibot nila sa lupa, sa ibabaw ng hamog, na larawan ng Espiritu Santo. Napakababa ng kinalalagyan ng mana kaya ang bawat Israelita, paglabas niya sa pintuan ng kanyang tolda sa umaga, ay kailangang gumawa ng isa sa dalawang bagay: pupulutin niya ito, o tatapakan niya ito. At iyan mismo ang dakong kinuha ng ating Panginoong Jesus sa Kanyang walang hanggang pag-ibig at biyaya. Mabuting huminto tayo at itanong sa ating sarili: Tinatapakan ba natin ang Kanyang kagandahang-loob, o tinanggap na ba natin Siya bilang ating pinagpala at kaibig-ibig na Tagapagligtas?

Ang mana nga ay pagkain para sa ilang, pero nang tumawid ang bayan sa Jordan at pumasok sa kanilang mana, na nagsasalita ng ating kalagayan bilang kaisa ng Cristong muling nabuhay sa Langit, tumigil ang mana, at nagsimula silang kumain ng lumang ani ng lupain. Sinabi ni Jesus, makalipas ang maraming taon: "Malibang ang isang butil ng trigo ay mahulog sa lupa at mamatay, ito'y nananatiling nag-iisa, ngunit kung ito'y mamatay ay magbubunga ng marami." Si Cristo mismo ang butil ng trigo na nahulog sa lupa sa kamatayan; ngayon ay lumabas Siya sa pagkabuhay na muli: ang lumang ani ng lupain ay nagsasalita sa Kanya bilang ang Muling Nabuhay. Kaya tayong tumanggap sa Kanya sa pananampalataya ay pinagsasabihang ilagak ang ating pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo na nakaupo sa kanan ng Diyos. Habang abala tayo sa Kanya sa mga dakong makalangit, tatanggap tayo ng bagong lakas upang maangkin at matamasa

natin ang ating kasalukuyang bahagi bilang isang bayang makalangit.

Ang ikatlong paksa ay napakainteresante rin: Ang Pinuno ng Hukbo ng Panginoon. Tungkol dito ay mababasa natin sa mga talatang 13 hanggang 15:

At nangyari, nang si Josue ay nasa tabi ng Jerico, na itinaas niya ang kanyang mga mata at tumingin, at narito, may isang lalaking nakatayo sa tapat niya na may hawak na tabak na bunot sa kanyang kamay: at lumapit si Josue sa kanya, at sinabi sa kanya, Ikaw ba ay sa amin, o sa aming mga kaaway? At sinabi niya, Hindi; kundi bilang pinuno ng hukbo ng Panginoon ay naparito Ako ngayon. At nagpatirapa si Josue sa lupa, at sumamba, at sinabi sa kanya, Ano ang sinasabi ng aking Panginoon sa Kanyang lingkod? At sinabi ng pinuno ng hukbo ng Panginoon kay Josue, Hubarin mo ang iyong panyapak sa iyong paa; sapagkat ang dakong iyong kinatatayuan ay banal. At gayon ang ginawa ni Josue.

Maliwanag na lumabas si Josue upang magmanman. Tinitingnan niya ang Jerico, tiyak na pinag-iisipan kung ano ang pinakamabuting paraan ng pagsalakay rito upang matiyak ang pagbihag sa lungsod na iyon na napapaligiran ng pader; pero matututunan niya na hindi siya ang mag-uutos sa mga hukbo ng Israel maliban kung ang Panginoon mismo ang magbibigay ng tagubilin. Biglang nakita niyang nakatayo sa harap niya ang isang lalaking may hawak na tabak na bunot. Si Josue, na tila walang takot, ay agad lumapit sa kanya at nagtanong: "Ikaw ba ay sa amin o sa aming mga kaaway?" Napakamakabuluhan ng sagot. Tumugon ang di-kilalang mandirigmang ito, "Hindi; kundi bilang pinuno ng hukbo ni Jehova ay naparito Ako ngayon." Ito ang anghel ng tipan na

nagpakita sa anyong tao upang pamunuan ang mga hukbo ng Israel. Si Josue ay dapat pasakop sa Kanyang pamamahala.

Nang makilala agad ni Josue na ang panauhing ito ay hindi pangkaraniwan, sinasabi sa atin na nagpatirapa siya sa lupa at sumamba, at nagtanong, "Ano ang sinasabi ng aking Panginoon sa Kanyang lingkod?" Simple ang sagot, pero layunin nitong ikintal sa dakilang pinuno ng Israel ang kabanalan ng Persona na kumakausap sa kanya: "Hubarin mo ang iyong panyapak sa iyong paa, sapagkat ang dakong iyong kinatatayuan ay banal." Agad na sumunod si Josue at nanatiling nakadapa sa harap ng hindi pangkaraniwang Pinunong ito. Hindi na sinabi sa atin ang iba pang nangyari sa pagitan nila, pero maliwanag na nakilala ni Josue sa pagpapakitang ito ng Diyos ang pinagpalang katotohanan na si Jehova mismo ay dumating upang akayin ang Kanyang bayan sa tagumpay. Ang Pinuno ng hukbo ng Panginoon ay walang iba kundi ang Dakilang Pinuno ng ating kaligtasan: ang Panginoong Jesu-Cristo mismo. Ang anghel ng tipan sa Lumang Tipan ay ang Jesus ng Bagong Tipan, ang Diyos na nahayag sa laman. Nawa'y lagi tayong may galak na pasakop sa Kanyang pag-akay, at habang sinusundan natin Siya at sinusunod ang Kanyang Salita, makatitiyak tayo ng tagumpay laban sa lahat ng ating mga kaaway.

Pabalik sa Gilgal

Pabalik sa Gilgal, pabalik sa Gilgal,

O kaluluwa ko, doon ako'y pumaroon!

Kung saan ang mga bato ng kamatayan ay nakabaon

Sa ilalim ng agos ng makapangyarihang Jordan;

Nang ang mana'y tumigil nang pagbagsak

Sa araw ng pagkabuhay na muli—
Pabalik kung saan ang kahihyan ng Egipto
Ay inalis sa buong hukbo.
Pabalik kung saan ang mga batong saksi
Tahimik na nakatayo sa tabi ng ilog;
Kung saan kinain ang pistang walang lebadura,
At ang lumang ani ng lupain;
Kung saan ang tinubos na hukbo ni Jehova
Ay humayo upang sakupin ang Canaan;
Pabalik kung saan kamatayan at pagkabuhay na muli
Ay sumasalubong sa mata at pumupuno sa puso.
Kapag, sa lakas ng Diyos, ikaw ay nagtagumpay
At dala mo na ang samsam,
Pabalik sa kampamento sa Gilgal
Magmadali ka sa masayang araw na iyon!
Kung, natalo sa labanan,
Ikaw ay tumakas sa harap ng kaaway,
Pabalik sa Gilgal, O kaluluwa ko—
Sa iyong kahihyan at lungkot ay pumaroon!
Hanggang ang lupain ay lubos na masakop,
At hawak na ng iyong kamay ang palma—
Hanggang ang tolda'y maitayo sa Shiloh,
At si Jehova'y sambahin DOON—

Humimpil sa Gilgal, humayo mula sa Gilgal,

Sa Gilgal ay laging bumalik!

Dumaong sa tawiran ng Jordan

Hanggang ang buong Canaan ay maging iyong tahanan.

—William Blane

Ang Pagbagsak ng Jerico (Josue 6)

Ang Jerico nga ay mahigpit na nakasara dahil sa mga anak ng Israel; walang lumalabas at walang pumapasok (talatang 1).

Ang napapaderang lungsod ng Jerico ang unang hadlang na sumalubong sa bayang Israel habang nakatanaw sila mula sa kamento sa Gilgal sa pagsakop sa mana. Kanila na ito ayon sa titulo, ibig sabihin, bilang kaloob ni Jehova, pero kailangan pa nilang angkinin ito sa karanasan sa pamamagitan ng pagpapalayas o paglipol sa mga naninirahan sa lupain, na naging napakasama na sa paningin ng Panginoon kaya hindi na Niya sila matiis. Dahil sa kanilang buhay na sukdulan ang kabulukan, malapit na silang isuka ng lupain (Levitico 18:25). Noong panahon ni Abraham, sinabi sa atin na hindi pa puno ang kasamaan ng mga Amorreo (Genesis 15:16). Kaya naghintay ang Diyos sa Kanyang mapagpahinuhod na awa, pero ngayon ang lahat ng bansa sa Canaan ay lumubog na sa napakalalim na kasamaan at ang lupain ay lubos nang narumhan, kaya paghatol na lamang ang makapaglilinis dito.

Gaya ng nakita na natin, ang Canaan ay hindi pangunahing larawan ng Langit mismo, ang walang hanggang mana ng mananampalataya kay Cristo, sapagkat doon ay wala nang kaaway na makikipag-agawan sa ating pag-aari. Ang larawan nito ay ang ating kasalukuyang mana: ang kapahingahan ng puso at isip na palagiang bahagi ng lahat ng nagtitiwala sa Salita ng Diyos at sumusulong nang may tiwala upang mapagtagumpayan ang kanilang mga espirituwal na kaaway. “Ang ating pakikipagbaka ay hindi laban sa laman at dugo”—hindi tao ang ating kalaban—kundi ang masasamang espiritu sa mga dakong makalangit, ang mga namamahala sa sanlibutan

ng kadilimang ito—ibig sabihin, si Satanas at ang kanyang mga hukbo, na kumokontrol sa isip ng mga hindi nakakakilala sa Diyos at nagsisikap na hadlangan ang mga Cristiano sa pagpasok at pagtatamasa ng kanilang mga pribilehiyo kay Cristo.

May buhay ng pagpapala at tagumpay na karapatang bahagi ng bawat anak ng Diyos, pero marami sa atin ang hindi umaangkin nito sa pananampalataya at hindi ito tinatamasa sa araw-araw dahil sa katamaran at pagkamakasarili.

Ang Jerico ang nakatayong hadlang sa pagsulong ng Israel, at kailangan itong mawasak bago makasulong ang hukbo ng Panginoon.

Pero paano nila masusupil ang napapaderang lungsod na ito gayong wala silang pambangga o anumang kagamitang pandigma na makagigiba sa mga tanggulan nito? Ang sagot ay nasa ikalabing-isang kabanata ng Hebreo. Sa pananampalataya ay gumuho ang mga pader ng Jerico, pagkatapos na sila'y libutin nang pitong araw (talatang 30). Talagang wala nang ibang pagkubkob na kasingkakaiba nito!

Ang Pinuno ng hukbo ng Panginoon ang naglatag ng plano ng gagawin, gaya ng makikita natin sa mga talatang 2 hanggang 5:

At sinabi ng Panginoon kay Josue, Tingnan mo, ibinigay Ko sa iyong kamay ang Jerico, at ang hari nito, at ang mga makapangyarihang lalaking matatapang. At inyong lilibutin ang lungsod, kayong lahat na mga lalaking mandirigma, na liligid sa lungsod nang minsan. Ganito ang gagawin mo sa loob ng anim na araw. At pitong saserdote ang magdadala sa unahan ng kaban ng pitong trumpetang sungay ng tupang lalaki: at sa ikapitong araw ay lilibutin ninyo ang lungsod nang pitong ulit,

at ang mga saserdote ay hihhip ng mga trumpeta. At mangyayari, na pagka hinipan nila nang mahaba ang sungay ng tupang lalaki, at pagka narinig ninyo ang tunog ng trumpeta, ang buong bayan ay sisigaw ng malakas na sigaw; at ang pader ng lungsod ay guguhong nang lubusan, at ang bayan ay aakyat, bawat lalaki ay tuloy-tuloy sa harapan niya.

Malinaw at tiyak ang mga tagubilin. Walang puwang ang mga pakana ng tao o ang mga kinikilalang taktika ng militar. Lahat ay itinakda ng Panginoon, at ang kailangan lang ni Josue at ng Israel ay sumunod.

Ano ba ang Jerico na humahadlang sa marami sa atin sa kapuspusan ng pagpapala? Sa ilan, ito ay makasariling ambisyon: ang paghahangad ng katanyagan o ng tagumpay sa ilang piniling larangan. Sa iba naman, ito ay kasakiman: ang pananabik na magtipon ng kayamanan at mamuhay nang marangya. Sa iba pa, ito ay ang pag-ibig sa makamundong kalayawan: ang pagsisikap na makahanap ng ligaya sa mga walang kabuluhang bagay na hinahangad ng mga taong walang Cristo. Sa pananampalataya lamang mapagtatagumpayan ang ganitong mga hadlang. Kailangang gumuho ang nakasimangot na mga pader ng Jerico bago magkaroon ng espirituwal na pagsulong at pagtatamasa ng kayamanan ng biyaya kay Cristo Jesus.

Bilang pagsunod sa Salita ng Panginoon, lumibot nang minsan ang Israel sa lungsod sa unang araw, gaya ng nakatala sa mga talatang 8 hanggang 11:

At nangyari, nang makapagsalita si Josue sa bayan, na ang pitong saserdote na may dalang pitong trumpetang sungay ng tupang lalaki ay nagpauna sa harap ng Panginoon, at hinipan ang mga trumpeta: at ang kaban ng tipan ng Panginoon ay

sumunod sa kanila. At ang mga lalaking may sandata ay nauna sa mga saserdoteng humihihip ng mga trumpeta, at ang bantay sa likuran ay sumunod sa kaban, habang ang mga saserdote ay nagpapatuloy, at humihihip ng mga trumpeta. At iniutos ni Josue sa bayan, na sinasabi, Huwag kayong sisigaw, ni mag-iingay man ng inyong tinig, ni lalabas man ang anumang salita sa inyong bibig, hanggang sa araw na sabihin ko sa inyo na sumigaw kayo; saka kayo sumigaw. Sa gayon ay pinalibot niya ang kaban ng Panginoon sa lungsod, na lumigid nang minsan: at sila'y bumalik sa kampamento, at nagpalipas ng gabi sa kampamento.

Tiyak na nagtaka ang mga taga-Jerico sa kakaibang tanawin habang ang hukbo ng Panginoon, na pinangungunahan ng mga saserdote na may mga trumpeta, at ng kaban ng tipan, na larawan ni Cristo Mismo, ay lumilibot sa lungsod. Hindi nila alam na ang tunog ng mga trumpetang iyon ay kapwa panawagan na sumuko at babala ng darating na paghatol kung tatanggi sila. Ganyan din ang mensaheng ipinaririnig ngayon sa sanlibutan ng mga saserdoteng pinahiran ng Diyos.

Anim na araw na nagpatuloy ang kakaibang gawaing ito.

At bumangon si Josue nang maaga sa kinaumagahan, at binuhat ng mga saserdote ang kaban ng Panginoon. At ang pitong saserdote na may dalang pitong trumpetang sungay ng tupang lalaki sa unahan ng kaban ng Panginoon ay nagpatuloy sa paglakad, at humihip ng mga trumpeta: at ang mga lalaking may sandata ay nauna sa kanila; at ang bantay sa likuran ay sumunod sa kaban ng Panginoon, habang ang mga saserdote ay nagpapatuloy, at humihihip ng mga trumpeta.

Wala pa ring nangyayari. Nakatayo pa rin ang mga pader, malapad at mataas gaya ng dati, at walang duda na

ipinagmalaki ng mga taga-Jerico ang tibay ng kanilang mga tanggulan at pinagtawanan ang kahangalan at kalokohan ni Josue at ng kanyang hukbo.

Pero sa ikapitong araw ay dumating ang pagbabago.

At nangyari sa ikapitong araw, na sila'y bumangon nang maaga sa pagbubukang-liwayway, at nilibot ang lungsod sa gayunding paraan nang pitong ulit: noon lamang araw na iyon nila nilibot ang lungsod nang pitong ulit. At nangyari sa ikapitong ulit, nang hipan ng mga saserdote ang mga trumpeta, ay sinabi ni Josue sa bayan, Sumigaw kayo; sapagkat ibinigay na sa inyo ng Panginoon ang lungsod.

Habang sinusunod ng Israel ang utos ni Josue, ang Panginoon ang kumilos para sa kanila. Gumuho ang mga pader ng Jerico at pumasok nang matagumpay ang hukbo ng Panginoon, itinataboy ang lahat ng kanilang kaaway sa harapan nila at sinusunog ang lungsod.

Malinaw na tagubilin ang ibinigay sa mga Israelita na iwasan ang bagay na itinalaga sa sumpa pagbagsak ng lungsod. Lahat ng bagay na karapat-dapat ingatan ay itatalaga sa Panginoon, gaya rin ngayon na anumang talento o kayamanang ibinigay ng Diyos sa tao ay dapat ilaan sa Kanya na nagbigay nito. Walang Israelita ang dapat kumuha ng anuman para sa sarili. Ang walang halaga ay susunugin sa apoy.

At ang lungsod ay itatalaga sa sumpa, pati na ito, at ang lahat ng naroon, sa Panginoon: si Rahab lamang na patutot ang mabubuhay, siya at ang lahat ng kasama niya sa bahay, sapagkat itinago niya ang mga sugo na aming isinugo. At kayo, sa anumang paraan, ay mag-ingat sa bagay na itinalaga sa sumpa, baka kayo'y maging sumpa, pagka kumuha kayo ng

bagay na itinalaga sa sumpa, at gawin ninyong sumpa ang kampamento ng Israel, at guluhin ito. Pero ang lahat ng pilak at ginto at mga sisidlang tanso at bakal ay banal sa Panginoon: papasok ang mga ito sa ingatang-yaman ng Panginoon.

Sa wakas ay nabasag ang mahabang katahimikan (maliban sa tunog ng mga trumpeta).

Sumigaw ang bayan nang hipan ng mga saserdote ang mga trumpeta: at nangyari, nang marinig ng bayan ang tunog ng trumpeta, at sumigaw ang bayan ng malakas na sigaw, ay gumuho nang lubusan ang pader, kaya umakyat ang bayan sa lungsod, bawat lalaki ay tuloy-tuloy sa harapan niya, at sinakop nila ang lungsod. At lubos nilang nilipol ang lahat ng nasa lungsod, lalaki man at babae, bata at matanda, at baka, at tupa, at asno, sa pamamagitan ng talim ng tabak.

Sa gayon ay napagtagumpayan ang unang malaking hadlang sa pag-angkin ng lupain. “Ito ang tagumpay na dumaraig sa sanlibutan, ang ating pananampalataya.”

Pero paano naman ang pangakong ibinigay kay Rahab, siya na nagtago sa mga tiktik dahil sa kanyang pananampalataya at humingi ng tunay na tanda? Hindi siya kinalimutan ng Diyos. Hindi rin siya kinalimutan ni Josue. May inihandang pag-iingat para sa kanya at sa lahat ng sumilong sa kanyang bahay, kung saan nakasabit sa bintana ang pulang lubid.

Muli nating naaalala ang ikalabing-isang kabanata ng Hebreo, kung saan sa talatang 31 ay mababasa natin: “Sa pananampalataya ay hindi napahamak na kasama ng mga hindi naniwala ang patutot na si Rahab, nang tanggapin niya nang may kapayapaan ang mga tiktik.”

Ang bahay niya ay nasa ibabaw ng pader kaya nakalantad ito sa malaking panganib, pero dahil sa kanyang pagtitiwala sa Diyos, ang bahaging iyon ng pader ay hindi gumuho nang mawasak ang iba pa. Mababasa natin sa mga talatang 22 hanggang 25:

Pero sinabi ni Josue sa dalawang lalaking nagtiktik sa lupain, Pumasok kayo sa bahay ng patutot, at ilabas ninyo mula roon ang babae, at ang lahat ng kanya, gaya ng isinumpa ninyo sa kanya. At pumasok ang mga binatang tiktik, at inilabas si Rahab, at ang kanyang ama, at ang kanyang ina, at ang kanyang mga kapatid, at ang lahat ng kanya; at inilabas nila ang lahat ng kanyang kamag-anak, at iniwan sila sa labas ng kampamento ng Israel. At sinunog nila ang lungsod sa apoy, at ang lahat ng naroon: ang pilak lamang, at ang ginto, at ang mga sisidlang tanso at bakal, ang inilagay nila sa ingatang-yaman ng bahay ng Panginoon. At iniligtas na buhay ni Josue si Rahab na patutot, at ang sambahayan ng kanyang ama, at ang lahat ng kanya; at siya'y naninirahan sa Israel hanggang sa araw na ito; sapagkat itinago niya ang mga sugo na isinugo ni Josue upang tiktikan ang Jerico.

Sa gayon ay natupad ang pangako ng mga tiktik kay Rahab, at siya at ang sambahayan ng kanyang ama ay naingatang buhay. Naging isa siyang iginagalang na ina sa Israel, sapagkat nalaman natin sa Mateo 1:5 na naikasal siya kay Salmon, isang pinuno sa Israel, at naging ina siya ni Boaz, na siya namang naging asawa ni Ruth, ang lola ni Haring David. Kaya si Rahab, na may masamang pamumuhay bago siya inabot ng biyaya ng Diyos, ay naging ninuno, ayon sa laman, ng ating pinagpalang Panginoong Jesu-Cristo. Kahanga-hanga ang mga paraan ng Diyos; napakadakila ng Kanyang kagandahang-loob!

Mapapansin natin sa mga sumunod na talata ng ating kabanata na isinailalim ni Josue sa sumpa ang Jerico, kaya sa mga araw na darating ay ganito na ito kikilalanin— “Ang lungsod ng sumpa.” Ganito ang sanlibutan at ganito ito palagi hanggang sa kilalanin ang Panginoong Jesu-Cristo bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon.

At nagpasumpa si Josue sa kanila nang panahong iyon, na sinasabi, Sumpain sa harap ng Panginoon ang lalaking babangon at magtatayong muli ng lungsod na ito ng Jerico: sa kanyang panganay ilalagay niya ang pundasyon nito, at sa kanyang bunsong anak itatayo niya ang mga pintuan nito.

Natupad ang hulang ito makalipas ang mahabang panahon, noong mga araw ng masamang si Haring Ahab, gaya ng sinasabi sa atin sa 1 Hari 16:34. Ang pagkawasak ng Jerico ang simula ng pagtupad ng Salita ng Diyos na ibinigay kay Moises noong matagal na panahon at inulit kay Josue. Malinaw na walang kaaway na makatatayo sa harapan ng Kanyang bayan— ibig sabihin, ng bayan ni Jehova—hangga’t nagtitiwala sila sa Kanya at umiiwas sa bagay na itinalaga sa sumpa. Kaya sinasabi sa atin sa huling bahagi ng kabanata na “ang Panginoon ay sumasa kay Josue; at ang kanyang katanyagan ay kumalat sa buong lupain.”

Habang binabasa at pinagbubulayan natin ang talang ito ngayon, alalahanin natin na ang mga bagay na isinulat noong una ay isinulat para sa ating ikatututo, upang mapalakas ang loob natin na tahakin ang daan ng pagsunod sa Salita ng Panginoon, at magtiwala sa buhay na Diyos, nang sa gayon ay mapagtagumpayan natin ang bawat espirituwal na kaaway at umakyat sa pananampalataya upang angkinin ang ibinigay na sa atin kay Cristo. Walang kapangyarihang makatatayo laban sa

atin kung iingatan nating ibigay sa Diyos ang nararapat Niyang
lugar sa ating buhay, at sa gayon ay sumulong nang may tiwala
upang angkinin ang ating masaganang mana.

Kasalanan sa Kampamento (Josue 7)

Pero nagkasala ang mga anak ng Israel tungkol sa bagay na itinalaga sa sumpa: sapagkat si Achan, na anak ni Carmi, na anak ni Zabdi, na anak ni Zera, sa lipi ni Juda, ay kumuha ng bagay na itinalaga sa sumpa: at nag-alab ang galit ng Panginoon laban sa mga anak ng Israel. At nagsugo si Josue ng mga lalaki mula sa Jerico patungo sa Ai, na nasa tabi ng Bet-aven, sa silangan ng Bethel, at nagsalita sa kanila, na sinasabi, Umahon kayo at tiktikan ninyo ang lupain. At umahon ang mga lalaki at tiniktikan ang Ai. At bumalik sila kay Josue, at sinabi sa kanya, Huwag mong paahunin ang buong bayan; kundi paahunin ang mga dalawa o tatlong libong lalaki upang saktan ang Ai; at huwag mo nang pagurin doon ang buong bayan; sapagkat kakaunti lamang sila. Kaya umahon doon mula sa bayan ang mga tatlong libong lalaki: at tumakas sila sa harap ng mga lalaki ng Ai. At napatay ng mga lalaki ng Ai ang mga tatlumpu't anim na lalaki sa kanila: sapagkat hinabol nila sila mula sa harap ng pintuang-bayan hanggang sa Sebarim, at sinaktan sila sa lusungan: kaya natunaw ang puso ng bayan at naging parang tubig. At hinapak ni Josue ang kanyang mga damit, at nagpatirapa sa lupa sa harap ng kaban ng Panginoon hanggang sa paglubog ng araw, siya at ang matatanda ng Israel, at naglagay sila ng alabok sa kanilang mga ulo.

Ang pagbagsak ng Jerico sa gayong kahima-himalang paraan, nang walang tunay na pagpapagod sa panig ng Israel, ay maliwanag na nagdulot ng sobrang kumpiyansa at ng paglimot na ang Diyos lamang ang gumiba sa unang hadlang na ito sa pag-angkin nila ng lupain. Maliit ang susunod na lungsod na susupilin kumpara sa Jerico, at ang pangkat na isinugo upang

magmanman ay nag-ulat na madali itong masasakop at hindi na kailangang kumilos laban dito ang buong hukbo. Kaya mga tatlong libong lalaki ang sumubok na lipulin ito, pero nakakahiya silang natalo. Sinasabi sa atin na tumakas sila sa harap ng mga lalaki ng Ai at tatlumpu't anim sa kanila ang napatay. Natural na malaking dagok ito kay Josue at sa buong bayan, pero agad na sinabi sa atin ang dahilan ng pagkatalo.

Iniutos ng Diyos sa Israel na huwag kumuha ng anumang para sa sarili mula sa samsam ng Jerico. Ang pilak at ginto at mga sisidlang metal ay itatalaga sa paglilingkod sa Panginoon, pero ang lahat ng iba ay nasa ilalim ng sumpa at dapat wasakin. Isang lalaki at ang kanyang pamilya ang hindi sumunod sa Salita ng Panginoon at nagkasala tungkol sa bagay na itinalaga sa sumpa. Kaya nawalan ng lakas ang Israel na tumayo laban sa kanilang mga kaaway.

May dalawang mahalagang aral na maaari nating isapuso mula sa pangyayaring ito. Una, pansinin kung paano itinuring ng Diyos ang labindalawang lipi ng Israel bilang iisa. Iisang bansa sila, at ang nakaapekto sa isang bahagi ng bansa ay nakaapekto sa lahat. Bagaman pumasok ang alitan at pagkakahati-hati pagkatapos, binabanggit pa rin ng Diyos ang labindalawang lipi ng Israel. Sa kanila isinulat ang Sulat ni Santiago, at binanggit ni Apostol Pablo ang pagkabuhay na muli bilang siyang “inaasahang makamtan ng aming labindalawang lipi, na masikap na naglilingkod sa Diyos araw at gabi.” Sa panahong Cristiano, isa sa mga dakila at namumukod na katotohanang itinuturo ng Salita ay ang pagkakaisa ng katawan ni Cristo. Napakalapit ng pagkakaugnay ng mga sangkap ni Cristo sa isa’t isa sa pamamagitan ng Espiritu kaya nasusulat: “Kung nagdurusa ang isang sangkap, nagdurusang kasama nito ang

lahat ng sangkap; kung pinararangalan ang isang sangkap, nagagalak na kasama nito ang lahat ng sangkap.”

Napakamahalaga nito, pero napakaseryoso rin. Bilang mga indibidwal na sangkap ni Cristo, kailangan nating maunawaan na ang ating saloobin at pag-uugali ay may epekto, sa ikabubuti man o ikasasama, sa buong katawan. Alam natin kung gaano ito katotoo sa katawan ng tao: kadalasan, isang nakatagong glandula na may sakit ang sanhi ng matinding hirap at pagdurusa ng buong katawan. Kapag naitama ang kalagayang ito, ang buong katawan ay nakalalaya sa paghihirap nito. Gayundin, ang lihim ng pagkatalo ng Israel sa Ai ay ang katotohanang isang lalaki at ang kanyang pamilya ang sumuway sa Salita ng Panginoon at nagkasala tungkol sa bagay na itinalaga sa sumpa. Nang dumating na tumatakas para iligtas ang kanilang buhay ang mga natalong kawal ng Israel pabalik sa kanilang mga kapatid sa kampamento, natunaw ang puso ng bayan. Parang naglaho ang lahat ng pag-asa nilang madaling matalo ang kanilang mga kaaway, at lubos silang naguluhan at nanlumo. Ang kanila mismong dakilang pinuno ay nagulat at nalito sa nangyari, at sinasabi sa atin na “hinapak ni Josue ang kanyang mga damit at nagpatirapa sa lupa sa harap ng kaban ng Panginoon hanggang sa paglubog ng araw, siya at ang matatanda ng Israel, at naglagay sila ng alabok sa kanilang mga ulo.” Ito ang pagpapahayag ng lubos na pagpapakababa ng sarili at ng matinding dalamhati.

Nakatala ang panalangin ni Josue sa mga talatang 7 hanggang 9:

At sinabi ni Josue, Ay, O Panginoong Diyos, bakit Mo pa itinawid ang bayang ito sa Jordan, upang ibigay kami sa kamay ng mga Amorreo, upang lipulin kami? Sana’y nasiyahan na

lamang kami, at nanirahan sa kabilang ibayo ng Jordan! O Panginoon, ano ang sasabihin ko, ngayong tumalikod ang Israel sa harap ng kanilang mga kaaway! Sapagkat mababalitaan ito ng mga Cananeo at ng lahat ng naninirahan sa lupain, at kami'y kanilang kukubkubin, at papawiin ang aming pangalan sa lupa: at ano ang gagawin Mo para sa Iyong dakilang pangalan?

Pansinin ang dalawang bagay na bumagabag sa kanya: “O Panginoon,” bulalas niya, “ano ang sasabihin ko ngayong tumalikod ang Israel sa harap ng kanilang mga kaaway?” Mabilis na kakalat sa buong lupain ang balita ng pagkatalo nila sa Ai, at lalakas ang loob ng ibang mga bansa sa Canaan na ipagtanggol ang kanilang mga lungsod nang may panibagong tapang, samantalang dati ay sinakmal sila ng takot sa Panginoon. Itinanong din ni Josue: “Ano ang gagawin Mo para sa Iyong dakilang pangalan?” Pero maaasahan si Jehova na ipagtatanggol Niya ang sarili Niyang pangalan. Hindi Niya palalampasin ang kasalanan ng Kanyang sariling bayan para lang gawin ito. Kailangang harapin muna ang kasalanan bago hayagang ipakita ng Diyos ang Kanyang sarili para sa kanila.

Sinasabi sa atin na sinabi ng Panginoon kay Josue:

Bumangon ka; bakit ka nakadapa nang ganyan? Nagkasala ang Israel, at nilabag din nila ang Aking tipan na iniutos Ko sa kanila: sapagkat kumuha pa sila ng bagay na itinalaga sa sumpa, at nagnakaw din, at nagkunwari rin, at inilagay pa nila ito sa gitna ng kanilang sariling mga gamit (mga talatang 10, 11).

Ito ang dahilan ng kanilang pagkatalo. Laging mabuti ang panalangin sa tamang lugar nito, pero hindi iyon ang panahon para manalangin. Iyon ang panahon upang harapin nang walang awa sa paghatol ang pamilyang gumawa ng kasalananag nagpahina sa Israel sa harap ng kanilang mga kaaway. Dahil sa

kasalanang ito kaya wala silang lakas na tumayo sa harap ng kanilang mga kaaway, at ipinahayag ng Diyos na hindi na Siya sasama sa kanila hangga't hindi nila winawasak ang bagay na itinalaga sa sumpa mula sa gitna nila.

Gaano kadalas nangyayari ang ganitong kalagayan maging sa mga iglesya ng Diyos sa panahong ito ng biyaya! Ang nakatagong kasalanan, na hindi ipinahayag at hindi hinatulan, ay nagpahina sa bayan ng Panginoon na parang tubig kapag nakikipagbaka sila sa kanilang mga kaaway na mula kay Satanas.

Ayon sa Salita ng Panginoon, ang buong Israel ay tinawag upang tumayo sa harap ng Diyos, at nagsapalaran si Josue upang matukoy kung saang lipi matatagpuan ang may sala. Ang pagsasapalaran ay paraan noong Lumang Tipan upang malaman ang kalooban ng Panginoon. Mababasa natin sa aklat ng Kawikaan: “Ang sapalaran ay inihahagis sa kandungan; pero ang buong pagpapasya nito ay mula sa Panginoon” (16:33).

Paulit-ulit nating makikita na ginamit ang paraang ito upang malaman ang kalooban ng Diyos. Ang huling pagkakataon na mukhang kinilala ng Diyos ay ang nakatala sa aklat ng Mga Gawa, nang magsapalaran ang mga apostol upang malaman kung si Jose o si Matias ang itatalagang kahalili ni Judas.

Pagkatapos ng pagdating ng Espiritu Santo sa araw ng Pentecostes, wala nang ganitong paraan na ipinahihiwatig sa Bagong Tipan. Ang mananampalataya ngayon ay may kakayahang malaman ang kalooban ng Diyos habang sinasaliksik niya ang Kasulatan nang umaasa sa Espiritu Santo.

May kuwento tungkol sa isang batang curate sa Church of England na lubhang natulungan sa kanyang pag-unawa sa Kasulatan sa madalas na pakikipag-usap sa isang sapatero na

walang pinag-aralan, pero gayunman ay bihasa sa Salita ng Diyos. Minsan, nang dalawin siya ng isang kaibigan niya, isang batang teologo, nabanggit niya ang pambihirang kaalaman sa Biblia ng sapaterong ito. Ang batang teologo, sa diwa ng kapalaluan, ay nagsabing gusto niyang makilala ito, dahil tiyak daw niya na makapagtatanong siya rito ng ilang tanong tungkol sa Kasulatan na hindi nito kayang sagutin. Nang ipakilala siya rito sa maliit nitong tindahan, itinanong niya: “Masasabi mo ba sa akin kung ano ang Urim at Thummim?” Sumagot ang sapatero: “Hindi ko alam nang eksakto; ang pagkakaintindi ko ay tumutukoy ang mga salitang iyon sa isang bagay na nasa pectoral ng punong saserdote. Alam kong ang ibig sabihin ng mga salita ay ‘Mga Ilaw at Kasakdalan’ at na sa pamamagitan ng Urim at Thummim ay nalalaman ng punong saserdote ang kalooban ng Panginoon. Pero nakikita ko na makukuha ko ang kalooban ng Panginoon sa pagpapalit lang ng isang titik. Itinuturing ko ang pinagpalang Aklat na ito bilang Urim at Thummim, at sa gayong paraan ko nalalaman ang kalooban ng Panginoon.”

Nang magsapalaran sa pagkakataong ito, ang lipi ni Juda ang napili; pagkatapos ay tumayo sa harap ng Panginoon ang iba’t ibang angkan ng Juda; nagsapalaran para sa kanila at ang angkan ng mga Zeraita ang napili. Pagkatapos ay dinala sa harap ng Diyos ang mga sambahayan ng angkan ito at nagsapalaran, at ang sambahayan ni Zabdi ang napili. Dinala ang kanyang sambahayan, isa-isang lalaki, sa harap ng Panginoon at ang sapalaran ay tumapat kay Achan, ang may salang taong ang pagsuway sa salita ng Panginoon ang dahilan ng pagkatalo ng Israel sa Ai. Nang pagsumamuan siya ni Josue na ipahayag ang kanyang kasalanan at sabihin ang kanyang ginawa, sumagot si Achan:

Totoong nagkasala ako laban sa Panginoon, ang Diyos ng Israel, at ganito at ganito ang aking ginawa: Nang makita ko sa mga samsam ang isang magandang balabal na mula sa Babilonia, at dalawang daang siklong pilak, at isang bareta ng ginto na limampung siklo ang timbang, ay inimbot ko ang mga iyon, at kinuha; at, narito, nakatago ang mga iyon sa lupa sa gitna ng aking tolda, at ang pilak ay nasa ilalim nito.

Nakalulungkot, huli na ang pagpapahayag na ito. Kung kusang lumapit si Achan sa Diyos at inamin ang kanyang kasalanan at nagdala ng nararapat na handog, walang duda na mapapatawad sana siya. Pero ang pagpapahayag na napiga lang sa kanya pagkatapos ituro ng sapalaran kung sino ang masama ay hindi na makapagliligtas sa kanya mula sa paghatol.

Kailangan nating alalahanin na nangyari ito sa panahon ng kautusan. Walang awa ang kautusan; ganap na makatarungan ang kautusan. Kaya kinailangang lipulin si Achan at ang kanyang pamilya dahil sa kanilang kasalanan. Napakalinaw na ang pamilya ay kasangkot sa masasamang gawa ng padre de pamilya, sapagkat mahigpit na ipinagbabawal ng kautusan na patayin ang mga anak dahil sa kasalanan ng mga magulang; pero dahil ang lahat ay itinalaga sa paghatol, maliwanag na ang lahat ay nakibahagi sa kasamaan. Dinala sila sa Libis ng Achor; ibig sabihin, ang libis ng kaguluhan. Habang nakatayo sila roon sa harap ng Panginoon at ng Kanyang bayan,

sinabi ni Josue, Bakit mo kami ginulo? Gugulohin ka ng Panginoon sa araw na ito. At binato siya ng buong Israel ng mga bato, at sinunog nila sila sa apoy, pagkatapos nilang batuhin sila ng mga bato. At nagbunton sila sa ibabaw niya ng malaking bunton ng mga bato hanggang sa araw na ito. Kaya napawi ang bangis ng galit ng Panginoon. Kaya ang pangalan

ng dakong iyon ay tinawag na Libis ng Achor, hanggang sa araw na ito.

Malungkot na kuwento ito, pero may seryosong aral ito para sa bayan ng Diyos saanman. Ang kasalanan sa kampakamento ay magpapahina sa hukbo ng Panginoon at hahadlang sa pagpapala at tagumpay. Kapag hinatulan at hinarap ang kasalanan, malaya ang Diyos na kumilos sa paraang kinalulugdan Niya.

Sa aklat ni Hosea ay may salita ng kaaliwan kahit kaugnay ng malungkot na kuwentong ito. Sinasabi ng Panginoon sa Israel na sa mga huling araw ay ibabalik Niya sila mula sa kanilang paglalagalog at ibabalik sila sa Kanyang Sarili, at ibibigay Niya sa kanila ang libis ng Achor bilang pintuan ng pag-asa (Hosea 2:15). Ang libis ng Achor ay larawan ng kaguluhang dinadala natin sa ating sarili dahil sa sarili nating mga kasalanan: ang ganting katarungan dahil sa ating paglayo sa Panginoon. Pero kung hahatulan natin ang ating sarili sa harap ng Diyos at babaling sa Kanya nang may tapat na puso, bibigyan Niya tayo ng kaligtasan, at maging ang libis ng Achor ay magiging pasukan sa pagpapala.

Kailangan nating alalahanin na hindi isinasantabi ng biyaya ang pamamahala ng Diyos. Totoo pa rin na “anumang ihasik ng tao ay siya rin niyang aanihin,” at “ang gumagawa ng masama ay tatanggap ng ganti sa masamang ginawa niya, at walang itinatanging tao ang Diyos.” Hindi tayo maaaring magkasala nang walang pananagutan dahil lang naligtas tayo sa biyaya. Pero sa kabilang banda, kung hahatulan natin ang ating sarili, hindi tayo hahatulan ng Panginoon.

Ang Pagbagsak ng Ai at ang Pagpapahayag ng Kautusan (Josue 8)

Madaling hatiin sa dalawang bahagi ang kabanatang ito. Sa mga talata 1 hanggang 29 ay mababasa natin ang salaysay ng pagkawasak ng Ai. Sa mga talata 30 hanggang 35 naman ay mababasa natin ang pagpapahayag ng kautusan, kasama ang mga pagpapala para sa mga sumusunod at ang mga sumpang darating sa mga hindi sumusunod.

Kapag ang bayan ng Diyos ay hindi kumilos ayon sa Kanyang kalooban sa unang pagkakataong humarap sila sa isang hadlang sa kanilang paglakad, mas mahirap na para sa kanila na mapagtagumpayan iyon sa ikalawang pagsubok. Kung hindi dahil sa nakatagong kasalanan sa kamento, napakadali sanang natalo ng Israel ang Ai, gaya ng pagkatalo nila sa Jerico nang kumilos sila ayon sa Salita ng Panginoon. Pero nang, matapos nilang harapin si Achan at ang kanyang sakim na sambahayan, maghanda sila para sa ikalawang paglusob sa maliit na lungsod na ang mga naninirahan ay minsan nang tumalo sa kanila, nakita nilang talagang mabigat ang gawaing kailangan nilang harapin.

Mababasa natin sa mga talata 1 hanggang 8:

At sinabi ng Panginoon kay Josue, Huwag kang matakot, ni manglupaypay man: isama mo ang lahat ng mga lalaking mandirigma, at bumangon ka, umahon ka sa Ai: tingnan mo, ibinigay ko sa iyong kamay ang hari ng Ai, at ang kanyang bayan, at ang kanyang lungsod, at ang kanyang lupain: At gagawin mo sa Ai at sa kanyang hari ang gaya ng ginawa mo sa Jerico at sa kanyang hari: ang samsam lamang doon, at ang

mga hayop doon, ang inyong kukunin para sa inyong sarili: maglagay ka ng mga tagabakay sa likuran ng lungsod. Kaya't bumangon si Josue, at ang lahat ng mga lalaking mandirigma, upang umahon laban sa Ai: at pumili si Josue ng tatlumpung libong malalakas at matatapang na lalaki, at pinaalis niya sila nang gabi. At inutusan niya sila, na sinasabi, Narito, kayo'y babakay laban sa lungsod, sa likuran ng lungsod: huwag kayong lumayo nang husto sa lungsod, kundi maging handa kayong lahat: At ako, at ang buong bayang kasama ko, ay lalapit sa lungsod: at mangyayari, na paglabas nila laban sa amin, gaya noong una, ay tatakas kami sa harap nila, (Sapagkat labas sila at hahabulin kami) hanggang mailayo namin sila sa lungsod; sapagkat sasabihin nila, Tumatakas sila sa harap natin, gaya noong una: kaya't tatakas kami sa harap nila. At kayo'y babangon mula sa pagbabakay, at sasakupin ninyo ang lungsod: sapagkat ibibigay ito ng Panginoon ninyong Diyos sa inyong kamay. At mangyayari, pagkasakop ninyo sa lungsod, ay susunugin ninyo ang lungsod: ayon sa utos ng Panginoon ang inyong gagawin. Tingnan ninyo, inutusan ko na kayo.

Ganito inilatag ng Diyos ang planong kailangan nilang isagawa; isang planong layon na maitanim sa kanila ang kahangalan ng pagmamaliit sa kapangyarihan ng kaaway, gaya ng ginawa nila noong una, at ang aral din na wala silang magagawa at hindi sila sapat kung wala ang tulong ng Diyos.

Bilang pagsunod sa utos na ibinigay, sinasabi sa atin na

Bumangon nang maaga si Josue kinaumagahan, at binilang ang bayan, at umahon, siya at ang matatanda ng Israel, sa unahan ng bayan patungo sa Ai. At ang buong bayan, ang mga lalaking mandirigma na kasama niya, ay umahon, at lumapit, at dumating sa harap ng lungsod, at humantong sa dakong hilaga

ng Ai: may isang libis noon sa pagitan nila at ng Ai. At kumuha siya ng may limang libong lalaki, at inilagay niya silang nakabakay sa pagitan ng Bethel at ng Ai, sa dakong kanluran ng lungsod. At nang mailagay na nila ang bayan, ang buong hukbong nasa hilaga ng lungsod, at ang kanilang mga nakaabang sa kanluran ng lungsod, si Josue ay pumaroon nang gabing iyon sa gitna ng libis.

Kaya handa na ang lahat para sa pagsubok kinabukasan, kung kailan malalaman ng mga taga-Ai na, sa kabila ng lahat, hindi pala sila katapat ng Israel basta't kumikilos ang Israel ayon sa Salita ng Diyos.

Maliit na lungsod ang Ai, at ang maliliit na bagay ang madalas maging malalaking hadlang sa pasulong na paglakad ng hukbo ng Panginoon, maliban kung haharapin ang mga ito sa liwanag ng Kanyang Salita. Sa pagkakataong ito, matututuhan ng Israel kung gaano kalakas ang isang maliit na lungsod, at kung gaano kalaking karunungan at pagtitiwala sa Diyos ang kailangan para ito mapagtagumpayan.

Gaya ng inasahan at nakita na ni Josue, na kumikilos sa patnubay ng Diyos, sumugod palabas ang mga taga-Ai nang maagang-maaga, umaasang madali silang mananalo, at noong una ay parang tama nga sila. Mababasa natin:

At nangyari, nang makita iyon ng hari ng Ai, na sila'y nagmadali at bumangon nang maaga, at ang mga lalaki ng lungsod ay lumabas laban sa Israel upang makipagdigma, siya at ang buong bayan niya, sa takdang oras, sa harap ng kapatagan; ngunit hindi niya alam na may mga nakabakay laban sa kanya sa likuran ng lungsod. At si Josue at ang buong Israel ay nagkunwaring natatalo sa harap nila, at tumakas sa daan ng ilang. At tinawag ang buong bayang nasa Ai upang habulin sila:

at hinabol nila si Josue, at nailayo sila sa lungsod. At walang lalaking naiwan sa Ai o sa Bethel na hindi lumabas at humabol sa Israel: at iniwan nilang bukas ang lungsod, at hinabol ang Israel.

Walang ingat na iniwan ng mga palalong taga-Ai ang kanilang lungsod na wala ni anumang bantay habang hinahabol nila ang mga umaatras na Israelita. Sa hudyat ni Josue, bumangon ang 3000 lalaking nakabakay at isinagawa ang mga utos na ibinigay noong nakaraang gabi (mga talata 18, 19):

At sinabi ng Panginoon kay Josue, lunat mo ang sibat na nasa iyong kamay patungo sa Ai; sapagkat ibibigay ko ito sa iyong kamay. At iniunat ni Josue ang sibat na nasa kanyang kamay patungo sa lungsod. At ang mga nakabakay ay mabilis na bumangon mula sa kanilang dako, at tumakbo sila pagkaunat niya ng kanyang kamay: at pumasok sila sa lungsod, at sinakop ito, at nagmadali silang sinunog ang lungsod.

Ang taktikang ito ang nagbunga ng pagkasakop sa Ai at ng pagkalipol ng mga naninirahan dito, gaya ng mababasa natin sa mga talata 20-23:

At nang lumingon ang mga lalaki ng Ai, nakita nila, at, narito, ang usok ng lungsod ay pumapailanlang hanggang langit, at wala silang lakas na tumakas dito o doon: at ang bayang tumakas sa ilang ay humarap at bumalik laban sa mga humahabol. At nang makita ni Josue at ng buong Israel na nasakop na ng mga nakabakay ang lungsod, at pumapailanlang na ang usok ng lungsod, bumalik sila, at pinatay ang mga lalaki ng Ai. At ang iba ay lumabas mula sa lungsod laban sa kanila; kaya't naipit sila sa gitna ng Israel, ang ilan ay sa dakong ito, at ang ilan ay sa dakong iyon: at sinaktan nila sila, hanggang wala

silang iniwang nalabi o nakatakas. At ang hari ng Ai ay hinuli nilang buhay, at dinala siya kay Josue.

Isang napakalaking tagumpay iyon para sa Israel, bagaman nakamit iyon sa paraang layon na maitanim sa kanila ang kahangalan ng pagkilos ayon sa sarili nilang isip at ang hindi pag-alam sa kalooban ng Panginoon. Malakas lamang sila kapag kumikilos sila nang may pagsunod sa Kanyang mga utos.

Ang mga detalye ng pagtatapos ng labanan ay ibinigay sa mga talata 24 hanggang 29:

At nangyari, nang matapos ng Israel ang pagpatay sa lahat ng naninirahan sa Ai sa parang, sa ilang na pinaghabulan nila sa kanila, at nang mabuwal silang lahat sa talim ng tabak, hanggang sa sila'y malipol, na ang buong Israel ay bumalik sa Ai, at sinaktan ito ng talim ng tabak. At ang lahat ng nabuwal nang araw na iyon, lalaki man at babae, ay labindalawang libo, ang lahat ng mga tao ng Ai. Sapagkat hindi iniurong ni Josue ang kanyang kamay na nag-unat ng sibat, hanggang sa lubos niyang nalipol ang lahat ng naninirahan sa Ai. Ang mga hayop lamang at ang samsam sa lungsod na iyon ang kinuha ng Israel para sa kanilang sarili, ayon sa salita ng Panginoon na Kanyang iniutos kay Josue. At sinunog ni Josue ang Ai, at ginawa itong isang buntong magpakailanman, isang kagibaan hanggang sa araw na ito. At ang hari ng Ai ay ibinitin niya sa isang punongkahoy hanggang sa paglubog ng araw: at paglubog na paglubog ng araw, iniutos ni Josue na ibaba nila ang kanyang bangkay mula sa punongkahoy, at itapon ito sa pasukan ng pintuan ng lungsod, at magbuntong sa ibabaw nito ng isang malaking buntong ng mga bato, na naroon hanggang sa araw na ito.

Pansinin na sa pagkakataong ito, pinahintulutan ng Diyos ang Israel na kunin ang mga hayop at ang kayamanan ng lungsod bilang samsam para sa kanilang sarili. Hindi Niya ipinagbawal ang samsam ng Ai gaya ng ginawa Niya sa samsam ng Jerico. May ilang bagay na makalupa na pinahihintulutan ang mga anak ng Diyos na gamitin para sa kanilang ikabubuhay at ikasisiya, kahit na tinatawag sila na hatulan ang sanlibutan bilang isang maayos na sistemang salungat sa Krus ni Cristo.

Dumako naman tayo ngayon sa ikalawang bahagi. Iniutos ni Moises sa mga anak ni Israel na pagpasok nila sa lupain, pupunta sila sa mga Bundok ng Gerizim at Ebal, at doon ay magtatayo ng isang dambana at isang haligi, at ipapahayag ang kautusan, kasama ang mga palatuntunan at mga kahatulan nito, gaya ng unang ibinigay sa Sinai at ipinaliwanag nang mas malawak sa mga kapatagan ng Moab. Mababasa natin ito sa Deuteronomio 27 at 28.

Bilang pagsunod sa utos na ito, sinasabi sa atin na

Nagtayo si Josue ng isang dambana para sa Panginoong Diyos ng Israel sa bundok ng Ebal, Gaya ng iniutos ni Moises na lingkod ng Panginoon sa mga anak ni Israel, gaya ng nasusulat sa aklat ng kautusan ni Moises, isang dambana ng mga buong bato, na hindi pinagbuhatan ng sinuman ng anumang bakal: at naghandog sila roon ng mga handog na susunugin sa Panginoon, at naghain ng mga handog tungkol sa kapayapaan.

Pansinin na ang dambanang ito ay itinayo sa mga buong bato, na hindi dinampian ng anumang kasangkapan, gaya ng sinabi sa kanila ni Moises sa Exodo 20:25. Ang dambana ay larawan ni Cristo, gayundin ang handog na inilagay sa ibabaw nito. Kailangang Siya ay kung sino Siya upang magawa Niya ang Kanyang ginawa. Kaya walang anumang pagsisikap ng tao na

hubugin ang mga bato. Pagsasama-samahin ang mga ito kung ano sila nang ibigay ng Diyos. Sa dambanang ito inilagay ang mga handog na susunugin at ang mga handog tungkol sa kapayapaan. Larawan ang mga ito ni Cristo na inihandog ang Kanyang sarili nang walang dungis sa Diyos para sa atin, at sa gayon ay gumawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang Krus.

Napakapalad na ang ganitong larawan ay nakita sa paanan ng Bundok ng Ebal—sapagkat mula sa bundok na iyon ipinahayag ng kalahati ng mga Levita ang mga sumpa. Lahat ng dinadatnan ng kautusan ay nasa ilalim ng sumpa, sapagkat "Sumpain ang bawat isa na hindi nananatili sa lahat ng mga bagay na nasusulat sa aklat ng kautusan, upang gawin ang mga iyon." Ang umuusok na dambanang iyon ay nagsasalita tungkol sa Kanya na, bagaman walang kasalanan, ay magiging pantubos sa mga kasalanan ng sanlibutan.

Ang mga pagpapala naman ay ipinahayag ng kabilang kalahati ng mga Levita mula sa Bundok ng Gerizim (Deuteronomio 27:12), pero dahil ang mga pagpapalang ito ay lubos na nakasalalay sa pagsunod ng bayan, hindi nagtagal ay naging malinaw na walang taong makapagsasabing ang mga ito ay talagang karapatan niya. Ang lahat ng pagpapala ay dapat nakasalig sa purong biyaya.

Matapos maihandog ang mga hain, ang dambana ay parang ginawang isang bantayog. Tinakpan ito ng apog, at nang tumigas na, isinulat dito ang mga pagpapala at ang mga sumpa bilang alaala, "ayon sa lahat ng nasusulat sa aklat ng kautusan." Ito ay magiging pangmatagalang patotoo upang hindi ito makalimutan sa mga araw na darating (talata 35):

Walang isa mang salita sa lahat ng iniutos ni Moises na hindi binasa ni Josue sa harap ng buong kapulungan ng Israel, kasama ang mga babae, at ang mga bata, at ang mga dayuhang nakikipamuhay sa gitna nila.

Ganito nagsimula si Josue na angkinin ang lupain na sa pamamagitan ng bantayog na ito ay itinalaga kay Jehova. Pero dahil sa pagsuway ng Israel, dumating ang panahon na hindi na sila makilala ng Diyos bilang Kanyang bayan ng tipan, kaya ibinigay Niya sila sa kapangyarihan ng kanilang mga kaaway. Hindi kayang tuparin ng taong nagkasala ang perpektong kautusan ng Diyos. Ang kautusang iyon, na sa sarili nito ay "banal, matuwid, at mabuti," ay makapagsusumpa at makahahatol lamang sa mga nasa ilalim nito. Sa kaganapan ng panahon ay dumating si Cristo upang tubusin mula sa sumpang iyon ang lahat ng sumasampalataya sa Kanya. Ngayon, ang Kanyang mga tinubos ay nakatayo sa harap ng Diyos batay sa purong biyaya, at ang kanilang pagsunod, malayo sa pagiging makakautusan, ay ang masayang paglilingkod ng pag-ibig sa Kanya na umangkin sa kanila bilang Kanya.

Ang mga Lalang ng Diyablo (Josue 9)

Tama ang sinabi ng isang tao na "Si Satanas ay naglalaro gamit ang dayang dais." Alam niya ang lahat ng kahinaan ng likas na tao at dalubhasa siya sa itim na sining ng panlilinlang. Kaya sa Bagong Tipan ay pinapayuhan ang mga mananampalataya na "isuot ang buong baluti ng Diyos, upang [sila] ay makatayo laban sa mga lalang ng diyablo" (Efeso 6:11).

Mayroon tayong napakalinaw na halimbawa ng mga panlilinlang ng diyablo dito sa ikasiyam na kabanata ng Josue. Nang kumalat sa ibang mga bayang Cananeo ang balita na bumagsak na ang Jerico at ang Ai sa harap ng nagtatagumpay na mga Israelita, ang mga naninirahan sa isang lungsod ng mga Heveo na tinatawag na Gabaon ay nagpasya na kung nais nilang maiwasan ang pagkalipol nila at ng kanilang lungsod, kailangan nilang kumilos agad, at sa paraang makalilinlang kay Josue at sa kanyang hukbo tungkol sa kung sino sila at kung saan ang kanilang bayan.

Kaya sinasabi sa atin sa mga talata 3 hanggang 6:

At nang mabalitaan ng mga naninirahan sa Gabaon ang ginawa ni Josue sa Jerico at sa Ai, Sila'y gumawa nang may katusuhan, at yumaon at nagkunwaring mga sugo, at nagsakay ng mga lumang sako sa kanilang mga asno, at mga sisidlang-balat ng alak, na luma, at punit, at tinalian; At mga lumang sapatos at may tagpi sa kanilang mga paa, at mga lumang damit sa kanilang katawan; at ang lahat ng tinapay na kanilang baon ay tuyo at inaamag. At pumunta sila kay Josue sa kampamento sa Gilgal, at sinabi sa kanya, at sa mga lalaki ng Israel, Kami'y nanggaling sa isang malayong lupain: kaya ngayon ay makipagtipan kayo sa amin.

Napakatusong taktika iyon ng mga Heveong ito, at nagtagumpay ito sa layunin nito, sapagkat nang dumating ang kakaiba ang itsurang mga "sugo" sa kampamento ng Israel sa Gilgal, nalinlang si Josue at ang kanyang mga pinuno ng kanilang anyo at ng kuwentong kanilang inimbento. Ang gula-gulanit na mga damit, ang pudpod na mga sandalyas, ang nabubulok na mga sisidlang-balat ng alak, at ang inaamag na tinapay ay parang nagpapatunay na totoo ang pakiusap ng mga Gabaonitang ito.

At sinabi ng mga lalaki ng Israel sa mga Heveo, Baka kayo'y naninirahan sa gitna namin; at paano kami makikipagtipan sa inyo? At sinabi nila kay Josue, Kami'y iyong mga lingkod. At sinabi ni Josue sa kanila, Sino kayo? at saan kayo nanggaling? At sinabi nila sa kanya, Mula sa isang napakalayong lupain ay naparito ang iyong mga lingkod dahil sa pangalan ng Panginoon mong Diyos: sapagkat nabalitaan namin ang Kanyang katanyagan, at ang lahat ng Kanyang ginawa sa Egipto, At ang lahat ng Kanyang ginawa sa dalawang hari ng mga Amorreo, na nasa kabila ng Jordan, kay Sehon na hari ng Hesbon, at kay Og na hari ng Basan, na nasa Astarot. Kaya't ang aming matatanda at ang lahat ng naninirahan sa aming lupain ay nagsalita sa amin, na nagsasabi, Magbaon kayo ng pagkain para sa paglalakbay, at humayo kayo upang salubungin sila, at sabihin ninyo sa kanila, Kami'y inyong mga lingkod: kaya ngayon ay makipagtipan kayo sa amin. Ang tinapay naming ito ay mainit pa nang baunin namin mula sa aming mga bahay nang araw na umalis kami upang pumunta sa inyo; pero ngayon, narito, ito'y tuyo na, at inaamag na: At ang mga sisidlang-balat ng alak na ito, na pinuno namin, ay bago pa noon; at, narito, punit na ang mga ito: at ang aming mga damit

na ito at ang aming mga sapatos ay naluma na dahil sa napakahabang paglalakbay.

Parang totoong-totoo ang salaysay na ito, kasama ang mapagkunwaring pagpapanggap na natutong matakot kay Jehova, ang Diyos ng Israel, kaya ang mga nakinig dito ay lubos na nadala. Sinasabi sa atin, "kumuha ang mga lalaki ng kanilang baon, at hindi sumangguni sa Panginoon" (talata 14). Iyon ay isang nakamamatay na pagkakamali. Laging mali ang kumilos ayon sa sarili nating paghatol sa halip na hanapin ang kalooban ng Diyos gaya ng ipinahayag sa Kanyang Salita.

Kung naalala lang ni Josue at ng iba pa ang utos na ibinigay sa kanila na lubos na lipulin ang mga masasamang bansa ng Canaan, nag-ingat sana sila at nag-usisa pa bago tanggapin nang buong-buo ang kuwento ng mga taga-Gabaon. Pero, gaya ng madalas din nating gawin, nagtiwala sila sa sarili nilang paghatol kaya lubos silang nalinlang. Sinasabi sa atin ng talata 15:

At nakipagpayapaan si Josue sa kanila, at nakipagtipan sa kanila, na hahayaan silang mabuhay: at ang mga pinuno ng kapulungan ay sumumpa sa kanila.

Siguradong patagong natawa ang mga tusong Gabaonita nang makita nilang nagtagumpay ang kanilang pakana! Hindi nahalata ni Josue ang kanilang pagkukunwari. Nang makipagtipan siya at ang mga pinuno ng kapulungan sa mga manlilinlang na ito, umalis ang mga ito nang tuwang-tuwa upang ibalita sa kanilang mga kababayan na kaanib na sila ngayon ng Israel kaya lumipas na ang panganib na sila'y malipol!

Hindi ba natin nakikita rito kung paano kumikilos si Satanas ngayon? Alam niyang hindi niya kayang galawin sa anumang paraan ang walang-hanggang hantungan ng bayan ng Diyos, kaya gumagamit siya ng lahat ng uri ng pakana upang iligaw sila rito sa lupa at ilihis sila mula sa ganap na pagsunod sa kalooban ng Diyos. Hindi siya kailanman lumalapit sa isang Cristiano na ipinakikilala ang kanyang tunay na pagkatao. Nagpapakita siya bilang isang anghel ng liwanag, may mga mungkahing kaakit-akit sa likas na pag-iisip, gaya ng paglapit niya kay Eva noong una, na nalinlang ng kanyang mga lalang, kaya ang lumang paglalang ay bumagsak nang malakas.

Anumang plano ang kanyang imungkahi ay makikita sa tunay nitong liwanag kung susubukin ito ayon sa ipinahayag ng Diyos sa Kanyang Salita: "Sa kautusan at sa patotoo: kung hindi sila magsalita ayon sa Salitang ito, ito'y dahil walang liwanag sa kanila" (Isaias 8:20). Gayunman, madalas na ang mga dapat sanang nakaaalam nang mas mabuti ay naililigaw ng mga mungkahing mukhang tama at ng mga salitang pambobola, kaya pumapasok sila sa mga pakikisamang humahantong sa mga planong sumisira sa kanilang espirituwal na buhay at nagpapawalang-silbi sa kanila para sa ibang nangangailangan ng kanilang tulong.

Marahil wala nang ibang paraan na mas maraming batang Cristiano ang naakit ni Satanas sa landas ng pagsuway at panghabambuhay na kalungkutan kaysa sa bitag ng pag-aasawa sa hindi mananampalataya. Malinaw na ipinagbawal ng Diyos ang hindi pantay na pamatok (2 Corinto 6:14); pero kapag napagtagumpayan ni Satanas na mahulog ang damdamin at magkalapit ang puso ng dalawa—ang isa ay Cristiano at ang isa ay hindi mananampalataya—madali nang hayaan ang sariling

hangarin na mangibabaw sa malinaw na patotoo ng Diyos. Sa pag-asang sa bandang huli ay magiging mas mabuti Siya kaysa sa Kanyang Salita, pumapasok ang anak ng Diyos sa isang pagsasamang nagdadala ng panghabambuhay na paghihirap. Ganoon din sa maraming ibang ugnayan: pakikipagsosyo sa negosyo sa mga di-makadiyos, pagsali sa mga lodge at iba pang samahan na nagbubuklod sa ligtas at di-ligtas, at, ang pinakamapanlinlang sa lahat, ang pagsasama ng mga anak ng Diyos at mga anak ng diyablo sa pakikisama ng iglesya!

Hindi nagtagal ay natuklasan ng Israel ang pagkakamaling nagawa nila, pero huli na para makaalpas sila sa gulong kanilang kinasadlakan (mga talata 16-18):

At nangyari, pagkalipas ng tatlong araw matapos silang makipagtipan sa kanila, na nabalitaan nilang sila pala ay kanilang mga kapitbahay, at naninirahan sa gitna nila. At naglakbay ang mga anak ni Israel, at dumating sa kanilang mga lungsod sa ikatlong araw. Ang kanilang mga lungsod nga ay ang Gabaon, at Cafira, at Beerot, at Kiriath-jearim. At hindi sila sinaktan ng mga anak ni Israel, sapagkat ang mga pinuno ng kapulungan ay sumumpa sa kanila sa pangalan ng Panginoong Diyos ng Israel. At ang buong kapulungan ay nagbulungbulungan laban sa mga pinuno.

Sa pagsisikap na kahit paano ay mapagaan ang kalagayan, napagpasyahan na ang mga Gabaonitang hindi pinatay ay magiging mga alipin ng mga Israelita, gaya ng mababasa natin sa mga talata 19-21:

Pero sinabi ng lahat ng mga pinuno sa buong kapulungan, Sumumpa kami sa kanila sa pangalan ng Panginoong Diyos ng Israel: kaya ngayon ay hindi namin sila maaaring galawin. Ito ang gagawin namin sa kanila; hahayaan naming mabuhay sila,

baka dumating ang poot sa amin, dahil sa sumpang isinumpa namin sa kanila. At sinabi ng mga pinuno sa kanila, Hayaan silang mabuhay; pero sila'y maging mga tagapangahoy at mga tagasalok ng tubig para sa buong kapulungan; gaya ng ipinangako sa kanila ng mga pinuno.

Ito na ang pinakamabuting magagawa nila sa kalagayang sila mismo ang nagdala sa kanilang sarili, at marami nang mananampalataya mula noon ang sumubok sa ganitong paraan na gamitin para sa sarili niyang kapakinabangan ang bunga ng kanyang kahangalan, para lamang matuklasan na nagdala ito ng mga kalagayang nakalilito at nakagugulo sa lahat ng mga taong sumunod.

Si Josue ang nagsalita para sa mga pinuno. Sinabi niya sa mga Gabaonita:

Bakit ninyo kami dinaya, na sinasabi, Kami'y napakalayo sa inyo; gayong naninirahan kayo sa gitna namin? Kaya ngayon ay sumpain kayo, at walang sinuman sa inyo ang makalalaya sa pagiging alipin, at mga tagapangahoy at mga tagasalok ng tubig para sa bahay ng aking Diyos.

Masaya na naligtas ang kanilang buhay sa anumang halaga, tinanggap ng mga Heveo ang kalagayan nang buong-giliw hangga't kaya nila.

At sumagot sila kay Josue, at sinabi, Sapagkat tiyak na naibalita sa iyong mga lingkod, kung paanong iniutos ng Panginoon mong Diyos sa Kanyang lingkod na si Moises na ibigay sa inyo ang buong lupain, at lipulin ang lahat ng naninirahan sa lupain sa harap ninyo, kaya lubha kaming natakot para sa aming buhay dahil sa inyo, at ginawa namin ang bagay na ito. At

ngayon, narito, kami'y nasa iyong kamay: kung ano ang inaakala mong mabuti at tama na gawin sa amin, gawin mo.

Sa ganitong paraan natapos ang usapin sa ngayon, gaya ng mababasa natin sa mga talata 26 at 27:

At gayon ang ginawa niya sa kanila, at iniligtas sila mula sa kamay ng mga anak ni Israel, upang hindi nila sila patayin. At ginawa sila ni Josue nang araw na iyon na mga tagapangahoy at mga tagasalok ng tubig para sa kapulungan, at para sa dambana ng Panginoon, hanggang sa araw na ito, sa dakong Kanyang pipiliin.

Mas mabuti sana, para sa Israel at para sa Gabaon, kung ang mga Cananeong ito ay lumapit kay Josue nang buong katapatan at nakipagpayapaan sa Israel sa pagtanggap sa amnestiyang malayang iniaalok sa lahat ng kumikilala sa karapatan ni Jehova, ang iisang tunay at buhay na Diyos, gaya ng sinasabi sa atin sa Deuteronomio 20:10-12: "Kapag lumapit ka sa isang lungsod upang makipaglaban dito, ipahayag mo muna ang kapayapaan dito. At mangyayari, kung sumagot ito sa iyo ng kapayapaan, at magbukas sa iyo, ang buong bayang matatagpuan doon ay magiging mga tagapagbuwis sa iyo, at maglilingkod sila sa iyo. At kung hindi ito makikipagpayapaan sa iyo, kundi makikipagdigma laban sa iyo, kubkubin mo ito."

Ayon sa Salitang ito ng Panginoon, kung ang mga taga-Gabaon at ang mga karatig na lungsod ay lumapit kay Josue at tapat na kinilala ang kapangyarihan at awtoridad ni Jehova, at hinangad na makipagpayapaan sa Israel sa pamamagitan ng lubos na pagsuko, naligtas sana ang kanilang mga lungsod, naligtas ang kanilang buhay, at nakagawa sana ng isang marangal na tipan. Pero pinili nila sa halip ang landas ng panlilinlang na humantong sa pagkaalipin at paninilbihan.

Ngayon ay inatasan ng Diyos ang Kanyang mga lingkod na pumunta sa lahat ng tao sa lahat ng dako, "ipinangangaral ang kapayapaan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo." Ang lahat ng tumatanggap sa mensahe nang may pananampalataya, na yumuyuko nang may pagsisisi sa paanan ng nabuhay na maguling Tagapagligtas, ay inaaring-ganap sa pananampalataya at may kapayapaan sa Diyos. Sapagkat si Cristo ay gumawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang Krus. Ang mga naligtas sa ganitong paraan ay nabubuklod sa Iglesya ng buhay na Diyos at nagiging Kanyang mga mensahero naman upang dalhin ang Ebanghelyo sa iba.

Walang dahilan para sa panlilinlang o pagkukunwari, na hahantong lamang sa mas malaking kapahamakan, sapagkat "ang pag-asa ng mapagkunwari ay mapapawi." Pero kapag may tapat na pagpapahayag ng kasalanan, handa ang Diyos, sa Kanyang katapatan at katarungan, na patawarin ang lahat ng kasalanan at linisin tayo mula sa lahat ng kalikuan. Walang sinumang napakasama para kay Cristo. Walang sinumang kailangang matakot na lumapit sa Kanya para sa kaligtasan, sapagkat sinabi Niya, "Ang lumalapit sa Akin ay hindi Ko itataboy kailanman." Mapalad ang mga nanghahawak sa Kanyang Salita at nagtitiwala sa Kanyang biyaya!

Nang Tumigil ang Araw (Josue 10)

Hindi nagtagal at nagsimulang lumitaw ang masasamang bunga ng malungkot na pakikipagkasundo sa mga lalaki ng Gabaon. Nang malaman ng mga bansa sa mga karatig na lupain ang nangyari, nagbuklod sila sa isang samahan, sa pamumuno ni Adonisedec, hari ng Jerusalem, at lumakad upang salakayin ang Gabaon, bilang babala sa mga tao sa ibang mga lugar na huwag makipagpayapaan sa Israel. Dahil dito, agad na humingi ng tulong ang mga Gabaonita sa bago nilang mga kakampi, at upang tuparin ang kanilang pangako, kinailangang pangunahan ni Josue ang hukbo ng Panginoon paakyat mula sa Gilgal upang salakayin ang nagkaisang mga hukbo. Kung hindi lamang sa pagkakamaling kinahulugan nila dahil hindi sila sumangguni sa Panginoon, hindi sana nila kinailangang harapin ang ganoon kalaking hukbo nang minsanan. Sa halip, mas maayos sanang naganap ang pagsakop sa Canaan, isa-isang babagsak sa harap nila ang bawat lungsod, gaya ng nangyari sa Jerico at sa Ai.

Nakita na natin na ang pitong bansa ng Canaan, na determinadong tutulan ang karapatan ng Israel na angkinin ang lupain, ay larawan para sa atin ng mga espirituwal na kaaway na laging naghahangad na hadlangan tayo sa pagpasok at pagtamasa ng mana na atin na sa karapatan mula pa nang sandaling tayo ay maligtas. Hindi tayo nakikipagbuno laban sa laman at dugo, kundi laban sa masasamang espiritu sa mga dakong makalangit, ang mga pinuno ng sanlibutan ng kadilimang ito, o, ang mga pinuno ng madilim na sanlibutang ito. Sa kanila, si Satanas ang pinakapuno, gaya ni Adonisedec na nanguna sa pagsasama-sama ng mga kaaway laban sa Israel.

Alam natin na ang isang naunang hari ng Jerusalem, si Melquisedec, ay saserdote ng Kataas-taasang Diyos at larawan ng ating Panginoong muling nabuhay, na ginawang dakilang saserdote magpakailanman ayon sa pagkasaserdote ni Melquisedec, isang pangalang ang ibig sabihin ay "Hari ng Katuwiran." Ang Adonisedec naman ay nangangahulugang "panginoon ng katuwiran." Hindi siya saserdote ng Kataas-taasan, kundi hayag na kaaway ng bayan ng Diyos. Dito, larawan siya ni Satanas, ang tagapagsakdal sa mga kapatid, na nagsasakdal sa kanila sa harap ng ating Diyos araw at gabi. Nagkukunwari siyang nagmamalasakit na mapanatili ang katuwiran sa mga nagpapahayag na sumasampalataya kay Cristo, pero siya mismo ang umaakay sa kanila sa kasalanan, at pagkatapos ay sinasakdal sila ng kalikuan kapag, o kung, sila ay sumuko sa mga tuksong inilalagay niya sa harap nila. Kaya parang siya ang panginoon ng katuwiran, at ang kanyang mga lingkod, sabi sa atin, ay nagpapanggap na mga lingkod ng katuwiran (2 Corinto 11:13-15). Sa pagharap sa ganitong mga kaaway, kailangan nating tandaan na "ang mga sandata ng aming pakikipaglaban ay hindi ukol sa laman, kundi makapangyarihan sa pamamagitan ng Diyos sa paggiba ng mga kuta; na aming ginigiba ang mga haka-haka, at ang bawat bagay na mataas na nagmamataas laban sa pagkakilala sa Diyos, at bumibihag sa bawat pag-iisip sa pagsunod kay Cristo."

Ang labanang ito sa mga dakong makalangit ang tinutukoy ng mga unang talata ng ating kabanata, kung titingnan natin ang mga ito bilang larawan.

At nangyari nang mabalitaan ni Adonisedec na hari sa Jerusalem kung paanong sinakop ni Josue ang Ai, at lubos na winasak ito; kung paanong ginawa niya sa Jerico at sa hari

niyon, ay gayon ang ginawa niya sa Ai at sa hari niyon; at kung paanong ang mga taga-Gabaon ay nakipagpayapaan sa Israel, at napasama sa kanila; ay natakot silang mainam, sapagkat ang Gabaon ay isang malaking lungsod, gaya ng isa sa mga lungsod ng hari, at sapagkat mas malaki ito kaysa Ai, at ang lahat ng lalaki roon ay malalakas. Kaya't si Adonisedec na hari sa Jerusalem ay nagpasugo kay Hoham na hari sa Hebron, at kay Piram na hari sa Jarmuth, at kay Japhia na hari sa Lachis, at kay Debir na hari sa Eglon, na nagsasabi, Umahon kayo sa akin, at tulungan ninyo ako, at ating saktan ang Gabaon: sapagkat nakipagpayapaan siya kay Josue at sa mga anak ni Israel. Kaya't ang limang hari ng mga Amorrheo, ang hari sa Jerusalem, ang hari sa Hebron, ang hari sa Jarmuth, ang hari sa Lachis, at ang hari sa Eglon, ay nagpisan, at umahon, sila at ang lahat nilang hukbo, at humantong sa tapat ng Gabaon, at nakipagdigma laban doon.

Sa labis nilang takot at pagkabahala, humingi ng tulong kay Josue ang mga Gabaonita.

At ang mga lalaki sa Gabaon ay nagpasugo kay Josue sa kampamento sa Gilgal, na nagsasabi, Huwag mong iurong ang iyong kamay sa iyong mga lingkod; umahon ka sa amin agad, at iligtas mo kami, at tulungan mo kami: sapagkat ang lahat ng hari ng mga Amorrheo na tumatahan sa mga bundok ay nagpisan laban sa amin. Sa gayo'y umahon si Josue mula sa Gilgal, siya, at ang buong bayang mandirigma na kasama niya, at ang lahat ng makapangyarihang lalaking matatapang.

Bagaman ang labanang ito ay sila rin ang nagdulot dahil sa sarili nilang pagkukulang, sa Kanyang biyaya ay binigyan pa rin ng Diyos ng katiyakan ang Kanyang mga lingkod na wawasakin

Niya ang kanilang mga kaaway habang sila ay umaahon laban sa mga ito nang umaasa sa Kanyang kapangyarihan:

At sinabi ng Panginoon kay Josue, Huwag mo silang katakutan: sapagkat ibinigay Ko na sila sa iyong kamay; walang lalaki sa kanila na makatatayo sa harap mo.

Kumilos si Josue ayon sa Salita ng Panginoon, at biglang sinalakay ang magkakamping hukbo ng mga Cananeo, matapos umahon mula sa Gilgal nang buong magdamag. Una niyang sinalakay ang mga pangkat na kumukubkob sa Gabaon, at lubos silang tinalo. Habang tumatakas sila at hinahabol ng Israel, sinidlan ng sindak ang iba pang mga Cananeo, at hindi man lang sila nagtangkang magkaisang manindigan laban sa hukbo ng Panginoon.

Buong araw na nagpatuloy ang labanan, at nang dumidilim na, naganap ang pangyayaring kinukutya ng mga mapag-alinlangan sa lahat ng siglong lumipas mula noon.

Nang magkagayo'y nagsalita si Josue sa Panginoon sa araw na ibigay ng Panginoon ang mga Amorrheo sa harap ng mga anak ni Israel, at sinabi niya sa paningin ng Israel, Araw, tumigil ka sa ibabaw ng Gabaon; at ikaw, Buwan, sa libis ng Ajalon. At ang araw ay tumigil, at ang buwan ay huminto, hanggang sa ang bayan ay nakapanghiganti sa kanilang mga kaaway. Hindi ba ito nakasulat sa aklat ni Jaser? At ang araw ay tumigil sa gitna ng langit, at hindi nagmadaling lumubog nang halos isang buong araw. At walang araw na gaya niyaon bago noon o pagkatapos noon, na dininig ng Panginoon ang tinig ng isang tao: sapagkat ang Panginoon ay nakipaglaban para sa Israel.

Kung ano talaga ang nangyari, maaaring hindi natin alam. Kung may isang buong araw nga bang nawala sa pagbilang ng mga

astronomo, gaya ng ipinipilit ng ilang kagalang-galang na siyentipiko, o kung sa pariralang "ang araw ay tumigil" ay dapat nating unawain ang isang himala ng pagbaluktot ng liwanag, hindi natin masasabi. Pero alam natin mula sa kinasihang tala na nagpatuloy ang liwanag nang halos isa pang buong araw, hanggang sa malipol ang lahat ng bugbog na hukbo ng magkakampi at mabihag ang kanilang mga hari. Ginagamit ng Kasulatan ang pananalitang nakasanayan ng mga tao. Sinasabi nating sumisikat at lumulubog ang araw, kahit alam nating hindi ito literal na totoo. Gayundin ang pananalitang "ang araw ay tumigil." Sa paningin ng tao, totoo itong nangyari. Kung paano ito naganap, maaari nating ipaubaya sa Diyos.

Pagkatapos ng dakilang tagumpay na ito, bumalik si Josue sa Gilgal, ang dako ng paghatol sa sarili. Doon inilabas ang limang magkakamping hari mula sa mga yungib na pinagkulungan sa kanila habang nagpapatuloy ang labanan, at sinasabi sa atin na:

Nang kanilang mailabas ang mga haring yaon kay Josue, ay tinawag ni Josue ang lahat ng lalaki ng Israel, at sinabi sa mga pinuno ng mga lalaking mandirigma na sumama sa kanya, Lumapit kayo, ilagay ninyo ang inyong mga paa sa mga leeg ng mga haring ito. At sila'y lumapit, at inilagay ang kanilang mga paa sa mga leeg nila.

Ipinaaalala nito sa atin ang Roma 16:20: "At ang Diyos ng kapayapaan ay dudurog kay Satanang sa ilalim ng inyong mga paa sa lalong madaling panahon."

Sinundan ang dakilang tagumpay na ito ng mga pagsalakay sa sunud-sunod na lungsod, at ng pagkatalo at lubos na pagkalipol ng mga nagtatanggol sa mga ito. Pagkatapos ng bawat bagong tagumpay, bumabalik sa Gilgal ang nagwawaging mga Israelita, upang doon ay magpasalamat sa Diyos, na

nagbigay sa kanila ng gayong pagliligtas, gaya ng Kanyang ipinangako.

Ang mga sunud-sunod na tagumpay ay ibinubuod para sa atin sa mga talata 40-43:

Sa gayo'y sinaktan ni Josue ang buong lupain, ang lupaing maburol, at ang Timugan, at ang mababang lupain, at ang mga bukal, at ang lahat nilang hari: wala siyang iniwang nalabi, kundi lubos na nilipol ang lahat ng humihinga, gaya ng iniutos ng Panginoon, ng Diyos ng Israel. At sinaktan sila ni Josue mula sa Cades-barnea hanggang sa Gaza, at ang buong lupain ng Gosen, hanggang sa Gabaon. At ang lahat ng haring ito at ang kanilang lupain ay sinakop ni Josue nang minsanan, sapagkat ang Panginoon, ang Diyos ng Israel, ay nakipaglaban para sa Israel. At si Josue ay bumalik, at ang buong Israel na kasama niya, sa kampamento sa Gilgal.

Sa gayon tinupad ng Diyos ang Kanyang Salita, sapagkat "tapat Siya na nangako." Ang paghatol sa mga Cananeo, na matagal na ipinagpaliban hanggang sa maubos ang pagtitiis ng Diyos, ay pagpapakita ng Kanyang banal na pagkasuklam sa mga kasuklam-suklam na ritwal ng pagsamba sa diyus-diyosan at sa mga marumi at imoral na gawi na tatak ng mga bansang ito. Ang paglalarawan sa sanlibutang pagano na nasa Roma 1 ay magbibigay sa mambabasa ng kaunting ideya sa karumal-dumal na pamumuhay ng mga taong ito. Dinungisan nila ang lupain sa kanilang kahalayan, kaya iniutos ng Diyos ang kanilang pagkalipol.

Sa gayon nabuksan ang daan para lubos na maangkin ng Israel ang mana na ibinigay sa kanila ng Diyos, bagaman may iba pang mga kaaway na kailangang lipulin.

Ang Salita ng Diyos, Sinubok at Napatunayan (Josue 11 at 12)

Aminado tayo na ang mga kabanatang ito at ang karamihan sa mga susunod ay hindi madaling gamitin sa pangangaral na nagpapaliwanag ng teksto. Gayunman, hindi natin dapat kalimutan na "ang lahat ng Kasulatan ay hiningahan ng Diyos at mapapakinabangan"; kaya makatitiyak tayo na ang mga bahaging ito ay isinulat para sa ating pagpapaalala, at may laman itong mahahalagang aral na hindi natin dapat lampasan nang basta-basta.

Sa mga unang talata ng kabanata 11, mababasa natin ang ikalawa, at sa bandang huli ay ang huling malaking pagsasama-sama ng mga bansang Cananeo na kinailangang harapin ni Josue at ng hukbo ng Panginoon bago nila maangkin ang kanilang ipinangakong mana. Sa pagkakataong ito, ang samahan ay pinamunuan ni Jabin, hari ng Hasor, at kasama niya si Jobab, hari ng Madon, at ang mga hari o mga pinuno na may kapangyarihan sa mga lipi sa hilaga ng kabundukan ng Palestina at sa malalawak na kapatagan sa timog ng Cinneret, iyon ay, ang dagat ng Galilea. Ang mga Cananeo na nakatira sa silangan at sa kanluran, at ang mga nalabi ng mga Amorrheo, Heteo, Ferezeo, Jebuseo, at Heveo ay nagpadala rin ng kani-kanilang bahagi. Talagang nakakatakot na hukbo iyon, pero lumabas si Josue upang salubungin sila, malakas sa Panginoon at sa kapangyarihan ng Kanyang lakas; at ang kinalabasan ay ibinigay sa atin sa mga talata 6 hanggang 9:

At sinabi ng Panginoon kay Josue, Huwag kang matakot dahil sa kanila: sapagkat bukas sa ganitong oras ay ibibigay Ko silang lahat na patay sa harap ng Israel: pipilayan mo ang kanilang

mga kabayo, at susunugin mo sa apoy ang kanilang mga karwahe. Sa gayo'y biglang dumating si Josue, at ang buong bayang mandirigma na kasama niya, laban sa kanila sa tabi ng tubig ng Merom; at sinalakay nila sila. At ibinigay sila ng Panginoon sa kamay ng Israel, at sinaktan nila sila, at hinabol sila hanggang sa malaking Sidon, at hanggang sa Misrephoth-maim, at hanggang sa libis ng Mizpa sa dakong silangan; at sinaktan nila sila, hanggang sa wala silang iniwang nalabi. At ginawa ni Josue sa kanila ang gaya ng iniutos sa kanya ng Panginoon: pinilayan niya ang kanilang mga kabayo, at sinunog sa apoy ang kanilang mga karwahe.

Ang Hasor, sa wari, ang pangunahing lungsod ng buong rehiyong iyon, at matapos matalo ang hari nito at ang mga kakampi niya, mababasa natin na:

At bumalik si Josue nang panahong yaon, at sinakop ang Hasor, at sinaktan ng tabak ang hari niyon: sapagkat ang Hasor nang una ay siyang pangulo ng lahat ng kahariang yaon. At sinaktan nila ng talim ng tabak ang lahat ng taong naroon, na lubos silang nilipol: walang naiwang humihinga: at sinunog niya sa apoy ang Hasor.

Gaya ng nabanggit na, kapag naunawaan lamang natin kahit kaunti ang hindi maipaliwanag na kasamaan ng mga kahabag-habag na taong ito, saka natin mauunawaan kung bakit iniutos ng Diyos ang lubos nilang paglipol. Matagal Niya silang tiniis hanggang sa ang saro ng kanilang kasamaan ay napuno at umapaw; pagkatapos, sa Kanyang katuwiran bilang Moral na Tagapamahala ng sansinukob, itinakda Niya ang kanilang pagkawasak. Si Josue ang Kanyang kasangkapan sa pagsasagawa ng hatol na ito, at tapat niyang ginampanan ang kanyang gawain, gaya ng sinasabi sa atin sa mga talata 15

hanggang 20. Sa pag-ibig ng Diyos, binigyan Niya ang mga Cananeo ng maraming taon upang magsisi, kung may hangarin lamang sila na maligtas mula sa marami nilang kasamaan. Sa halip, lalo pa silang lumubog nang palalim nang palalim sa hukay ng kabulukan at karumihan hanggang sa wala nang lunas. Ang awa mismo ng Diyos ay lalo lamang nagpatigas sa kanila sa kanilang mga kasalanan; kaya kinailangang igawad ang hatol ayon sa kanilang mga gawa.

Ang ilan sa mga sinaunang naninirahan sa lupain, ang mga Anaceo, isang lahi ng mga taong higante ang laki na itinaboy sa kabundukan ng mga sumunod na dumating, ay nilipol din, maliban sa isang maliit na nalabi na nanirahan sa mga lungsod ng mga Filisteo, at ang ilan sa kanila ay pinatay ni David at ng kanyang mga kasama pagkaraan ng mga taon.

Mababasa natin sa talata 23:

Sa gayo'y sinakop ni Josue ang buong lupain, ayon sa lahat ng sinabi ng Panginoon kay Moises; at ibinigay ito ni Josue na pinakamana sa Israel ayon sa kanilang mga pangkat ayon sa kanilang mga lipi. At ang lupain ay nagpahinga sa digmaan.

Sa gayon sinubok at napatunayan ang Salita ng Diyos. Tinupad Niya ang bawat pangakong ginawa Niya nang una Niyang atasan si Josue na tumawid sa Jordan at angkinin ang lupain; tiniyak Niya sa kanya na lilipulin Niya ang mga kaaway sa harap ng Israel, at kung susundin nila ang Kanyang kautusan at kikilos ayon sa Kanyang mga utos, hindi sila kailanman makakaranas ng pagkatalo! At gayon nga ang nangyari.

Ang ikalabindalawang kabanata ay nagbibigay sa atin ng listahan ng maraming hari na bumagsak sa harap ng matagumpay na paglakad ng Israel, mula sa araw na

makaharap nila ang mga Amorrheo at ang hari ng Basan sa silangang panig ng Jordan at ng lawa ng Cinneret, hanggang sa pagsuko sa kanila ng huling lungsod ng Canaan. Ang mga lupain nina Sehon at Og ay naibahagi na sa mga lipi ni Ruben at ni Gad at sa kalahating lipi ni Manases. Ang mga teritoryo ng mga hari sa kanluran ng Jordan ay hahatiin naman ngayon sa siyam at kalahating lipi na natitira. Ito ang detalyadong tinatalakay ng mga sumusunod na kabanata.

Ang mga tagumpay ni Josue ay larawan ng pagtatagumpay ng Cristiano laban sa di-nakikitang mga hukbo ng kasamaan na, sa pamumuno ni Satanas, ang diyos at prinsipeng ng sanlibutang ito, ay naghahangad na hadlangan ang mga mananampalataya na aktuwal na angkinin ang ibinigay sa kanila ng Diyos kay Cristo Jesus.

Marami sa atin ang natatalo, gayong dapat sana tayong nagtatagumpay, dahil sa kasalanang hindi hinahatulan sa ating buhay, o dahil sa katamaran at kawalang-sigla na humahadlang sa atin na hawakan ang mismong dahilan kung bakit tayo hinawakan ng Diyos. Mapalad tayo kung, gaya ni Apostol Pablo, kinikilala natin ang kahalagahan ng patuloy na pagsulong tungo sa hangganan para sa gantimpala ng pagtawag ng Diyos sa itaas kay Cristo Jesus (Filipos 3:14, literal na salin). Kung ipinangako ng Diyos na aakayin Niya tayo mula sa tagumpay tungo sa tagumpay basta't kumapit lamang tayo sa Kanya nang may matibay na pasya ng puso, napakalaking kahangalan ang umurong at matakot na baka hindi tayo makapagtagumpay sa araw ng kagipitan. Mabuting isapuso natin ang paalala ng Filipos 3:15 at 16: "Kaya nga, tayong lahat na sakdal ay magkaroon ng ganitong pag-iisip: at kung sa anumang bagay ay iba ang inyong iniisip, ito man ay ihahayag sa inyo ng Diyos.

Gayunman, kung hanggang saan na tayo nakarating, sa gayon ding panuntunan tayo lumakad, at gayon ding bagay ang ating isipin." Panghawakan natin nang mahigpit ang naihayag na sa atin ng Diyos, at sumulong tayo nang umaasa sa Kanyang Espiritu Santo upang angkinin ang mahahalagang bagay na hindi pa natin napapasok. Madalas tayong kumakanta nang kuntento:

May lalim ng pag-ibig na di ko maaabot,

Hanggang sa makatawid ako sa makitid na dagat;

May taas ng ligaya na di ko mararating

Hanggang ako'y mamahinga sa piling Mo nang ganap.

Bagaman totoo ito, at laging may higit pang mapapasok at matatamasa kaysa sa kaya nating malaman dito sa lupa, hindi pa rin tayo dapat manatiling kuntento at hindi na umusad dahil lamang inakay na tayo ng Diyos sa pagtamasa ng ilang bahagi ng Kanyang katotohanan.

Madalas imungkahi ng isang mahal na kapatid na baguhin ang talatang ito ng awit upang ganito ang ating kantahin:

May lalim ng pag-ibig na maaabot ko pa

Bago ako tumawid sa makitid na dagat;

May taas ng ligaya na mararating ko pa

Bago ako mamahinga sa piling Mo nang ganap.

Tunay nga ito. Dapat tayong laging sumusulong mula sa isang tagumpay tungo sa iba, at araw-araw ay muling pinatutunayan ang katapatan ng ating mapagpalang Diyos at ang pagiging mapagkakatiwalaan ng Kanyang mga pangako!

Si Caleb, ang Buong-pusong Sumunod, o ang Sigla ng Pananampalataya (Josue 13 at 14)

Halos tapos na ang mga digmaan sa Canaan. Sa malaking bahagi, nakasumpong ang Israel ng kapahingahan, kahit pansamantala man lamang, sa lupaing ipinangako sa kanila ng Diyos. Alam natin mula sa kasaysayang sumunod na hindi nagtagal ang kalagayang ito. Sa Sulat sa mga Hebreo, sinasabi sa atin, "Kung binigyan sila ni Jesus ng kapahingahan, hindi na sana Siya nagsalita pagkatapos nito tungkol sa ibang kapahingahan." Marahil marami ang hindi nakapansin na iisa ang Jesus at Josue: ibig sabihin, ang Josue ay ang anyong Hebreo ng pangalang dinala ng ating mapagpalang Panginoon dito sa lupa. Ang Jesus ay ang Ingles na anyo ng bersiyong Griyego. Kaya ang talatang iyon sa Hebreo ay tumutukoy sa kapahingahang pinag-akayan ni Josue sa bayan, na hindi nagtagal dahil sa kawalan ng pananampalataya ng Israel. Gayunman, sa pasimula ng kanilang kasaysayan, tiyak na marami ang nagbigay sa kanila ng tiwala habang nakikita nila kung gaano kahanga-hangang kumilos ang Diyos para sa kanila.

Sa pagbubukas ng ikalabintatlong kabanata, naririnig natin ang Panginoon na nagsasalita kay Josue, na matanda na ngayon. Sinabi sa kanya ng Diyos:

Ikaw ay matanda na at lipas na sa panahon, at may napakarami pang lupain na aangkinin.

Pagkatapos, sa natitirang bahagi ng kabanata, itinuturo sa atin ang malalawak na bahagi ng lupain na hindi pa natitirhan ng

Israel, kahit napagtagumpayan na nila sa napakalaking bahagi ang kanilang mga kaaway at naangkin na ang marami sa kanilang mga lungsod at nayon.

Nalaman din natin ang hatol na iginawad kay Balaam, na nagtangkang ipahamak ang Israel sa pamamagitan ng masamang payo kay Balak. Sinasabi rin sa atin ng talata 22,

Si Balaam ay pinatay ng mga anak ni Israel sa pamamagitan ng tabak, kasama ng iba nilang pinatay.

Ilan sa mga lipi ay nakatanggap na ng kanilang mana, pero ang iba ay hindi pa nakapag-angkin ng lupaing ibabahagi sa kanila; kaya ibinigay ang hamon: "May napakarami pang lupain na aangkinin."

Tiyak na malakas na nangungusap ang mga salitang ito sa ating mga puso. Marami sa atin ang maraming taon nang nakakakilala sa Panginoon. Hanggang saan na ba talaga tayo nakapasok sa pagtamasa ng mahahalagang bagay ni Cristo na atin na sa karapatan? Hindi ba't nakuntento na tayong malaman na ligtas na ang ating kaluluwa at na gugugulin natin ang walang hanggan sa Langit, habang hindi naman natin pinapasok ang katotohanan at pagpapala ng isang "buhay na nakatago kasama ni Cristo sa Diyos" habang dumaraan tayo sa mundong ito? At isipin din ang dakilang kayamanang ipinagkatiwala sa atin sa Salita ng Diyos. Tayong naglaan ng pinakamaraming panahon sa maingat na pag-aaral at pagbubulay-bulay sa mapagpalang Aklat ng Diyos ay tiyak na nakaaalam na may napakarami pa ring lupain na aangkinin. Malalaking bahagi ng Kasulatan ay para pa ring isang *terre incognita*, isang lupaing hindi pa natutuklasan, sa karamihan sa atin. Pamilyar marahil tayo sa mga dakila at pangunahing katotohanan ng Kasulatan, at ang ilang mahahalagang

kabanata ay laging naging ating kagalakan at kaluguran, pero napakarami pa sa Kasulatan na kailangan nating gawing sarili natin sa pamamagitan ng maingat na pag-aaral nang umaasa sa Espiritu Santo ng Diyos. Sa sigla ng pananampalataya, tinatawag tayo upang angkinin ang atin na sa pamamagitan ng kaloob ng Diyos. Sa kuwento ni Caleb, nakikita nating napakagandang inilalarawan ang sigla ng pananampalatayang ito. Mababasa natin sa kabanata 14, simula sa talata 6:

Nang magkagayo'y lumapit ang mga anak ni Juda kay Josue sa Gilgal: at si Caleb na anak ni Jephone na Cenezeo ay nagsabi sa kanya, Nalalaman mo ang bagay na sinalita ng Panginoon kay Moises na lingkod ng Diyos tungkol sa akin at tungkol sa iyo sa Cades-barnea. Apatnapung taon ako nang suguin ako ni Moises na lingkod ng Panginoon mula sa Cades-barnea upang tiktikan ang lupain; at nagbalita ako sa kanya ng gaya ng nasa aking puso. Gayunman, pinapanglupaypay ng aking mga kapatid na umahong kasama ko ang puso ng bayan: ngunit ako'y lubos na sumunod sa Panginoon kong Diyos. At sumumpa si Moises nang araw na yaon, na nagsasabi, Tunay na ang lupaing tinungtungan ng iyong mga paa ay magiging mana mo, at ng iyong mga anak magpakailanman, sapagkat lubos kang sumunod sa Panginoon kong Diyos. At ngayon, narito, iningatan akong buhay ng Panginoon, gaya ng Kanyang sinabi, nitong apatnapu't limang taon, mula nang salitain ng Panginoon ang salitang ito kay Moises, samantalang naglalakbay ang Israel sa ilang; at ngayon, narito, ako sa araw na ito ay walumpu't limang taon na. Gayon pa man ay malakas pa ako sa araw na ito gaya nang araw na suguin ako ni Moises: kung paano ang aking lakas noon, ay gayon din ang aking lakas ngayon, sa pakikidigma, sa paglabas at sa pagpasok. Kaya ngayon ay ibigay mo sa akin ang bundok na ito, na sinalita ng

Panginoon nang araw na yaon; sapagkat narinig mo nang araw na yaon na naroon ang mga Anaceo, at ang mga lungsod ay malalaki at may mga kuta: baka sakaling ang Panginoon ay sumaakin, at mapalayas ko sila, gaya ng sinalita ng Panginoon. At binasbasan siya ni Josue, at ibinigay kay Caleb na anak ni Jephone ang Hebron na pinakamana. Kaya't ang Hebron ay naging mana ni Caleb na anak ni Jephone na Cenezeo hanggang sa araw na ito, sapagkat lubos siyang sumunod sa Panginoon, sa Diyos ng Israel. At ang pangalan ng Hebron nang una ay Kiriath-arba; na si Arba ay dakilang lalaki sa gitna ng mga Anaceo. At ang lupain ay nagpahinga sa digmaan.

May kung anong nakapupukaw ng damdamin sa talang ito. Si Caleb, gaya ng alam natin, ay isa sa dalawang tiktik na nagdala ng ulat ng kakaunti nang panghinaan ng loob ng sampung tiktik ang bayan ng Israel. Inamin ng sampu na ang lupain ay gaya ng sinabi ng Diyos, at ang mga ubas ng Escol ay saksi sa pagiging mabunga nito, pero natakot sila nang makita ang mga lungsod na may pader at ang mga anak ni Anac, malalakas na higante, na sa paningin nila ay para lamang silang mga tipaklong, kaya sinabi nilang imposibleng talunin ang mga taong ito ng Canaan. Pero sina Caleb at Josue ay nagdala ng mabuting ulat, at sumigaw, "Umahon tayo at angkinin ang lupain, sapagkat kayang-kaya nating pagtagumpayan ito."

Pero ayaw makinig ng bayan, kaya, gaya ng alam natin, pinabalik sila sa ilang, upang doon gumala hanggang sa mamatay ang buong salinlahing iyon, maliban kina Caleb at Josue. Ngayon, ang kanilang mga anak ay nakapasok na at nakapag-angkin ng lupain. Si Caleb, kahit walumpu't limang taong gulang na, ay lumapit kay Josue upang ipaalala sa kanya ang pangakong ginawa ni Moises, na dahil lubos siyang

sumunod sa Panginoon, mapapasakanya ang anumang manang naisin ng kanyang puso. Hindi siya naghanap ng isang tagong libis kung saan ligtas siya sa mapagmatyag na mata ng mga kaaway, ni humingi man ng isang bayan o nayon na napalayas na ang mga Cananeo, kundi hiniling niya kay Josue na ibigay sa kanya ang bundok na kinatatayuan ng Kiriath-arba. Si Arba ay dakilang lalaki sa gitna ng mga Anaceo. Ang Kiriath-arba ay nangangahulugang Lungsod ni Arba. Nakatira pa roon ang mga Anaceo, pero malakas sa pananampalataya, sinabi ni Caleb: "Baka sakaling ang Panginoon ay sumaakin, at mapalayas ko sila, gaya ng sinalita ng Panginoon." Ayon sa kahilingan ni Caleb, binasbasan siya ni Josue at ibinigay sa kanya bilang mana ang burol na hiningi niya. Inangkin ito ni Caleb, pinalayas ang mga Anaceo sa lungsod, at pinalitan ang pangalan nito ng Hebron, isang salitang nangangahulugang *pakikisama* o *pakikipag-isa*. Ang pangalang Caleb ay nangangahulugang *buong-puso*, at angkop na angkop ito sa matapang na mandirigma at tapat na lingkod na ito ng Diyos. Hindi niya agad naangkin ang Hebron, kundi nakipaglaban siya nang matiyaga at buong determinasyon hanggang sa napalayas niya ang mga sinaunang naninirahan doon, at sa gayon ay naangkin niya ito. Nang maglaon, ito ay naging lungsod ng mga Levita at isang lungsod na kanlungan, pero ang mga nakapaligid na lupain nito ay pag-aari ni Caleb at ng kanyang mga inapo.

Habang pinagbubulay-bulayan natin ang sinaunang talang ito, tiyak na dapat itong pumukaw sa ating mga puso at umakay sa atin na kumilos gaya ni Caleb, sa sigla ng pananampalataya ay inaangkin ang ipinahayag ng Diyos na ibinigay Niya sa atin kay Cristo. Walang kaaway na makatatagal laban sa lingkod ng Diyos na sumusulong sa kapangyarihan ng Espiritu at sa pagsunod sa Salita.

Sinasabi ng isang lumang himno,

*"Pananampalataya, dakilang pananampalataya'y nakikita
ang pangako*

At doon lamang tumitingin;

Tinatawanan ang mga imposible

At sumisigaw, "Ito'y mangyayari rin."

Ganitong pananampalataya ang kay Caleb, at dito ay halimbawa siya para sa ating lahat. Madalas tayong pumili ng pinakamadaling daan, makuntento sa parang pinakamagaang bagay, sa halip na buong-tapang na sumulong sa pananampalataya upang hawakan ang pinakamabuting inilaan ng Diyos para sa atin, anuman ang mga hirap na tila nagpapaimposible sa atin na talunin ang kaaway at pumasok at tamasahin ang bahaging itinakda para sa atin.

Ang Mana ng mga Lipi at ang Kuwento nina Otniel at Acsa (Josue 15-19)

Dumating na tayo ngayon sa isang bahagi ng aklat ni Josue na, bagaman masaganang gagantimpalaan ang maingat at detalyadong pag-aaral, ay kailangan nating daanan lamang nang mabilisan dahil sa uri ng mga mensaheng ito. Sa mga kabanata 15 hanggang 19 ay mababasa natin ang ulat ng paghahati ng lupain sa kanluran ng Jordan sa siyam at kalahating lipi na hindi pumiling manatili sa lupain ng Basan at sa lupain ng Gilead sa silangang panig ng ilog, di tulad ng dalawa at kalahating lipi na nakakita roon ng napakagandang pastulan para sa kanilang malalaking kawan ng baka. Mas ginusto nilang manirahan sa mga lupaing kinuha kay Og, hari ng Basan, at kay Sihon, hari ng mga Amorita, at pinahintulutan sila ni Moises, gaya ng nakita na natin, basta't ang kanilang mga mandirigma ay papasok sa lupain upang tulungan ang kanilang mga kapatid laban sa mga Cananeo.

Ang lipi ni Juda ang unang nagkaroon ng bahagi. Ang kanilang mana ay nasa kabundukan, katabi ng Jerusalem, sa timog at kanluran nito. Si Juda ang maharlikang lipi at pinarangalan ng Diyos sa isang natatanging paraan, ngunit ang ibang mga lipi ay nagkaroon din ng kani-kanilang bahagi sa iba't ibang dako ng lupain, bawat isa ay may sariling kahalagahan, at ang paghahati ay sa pamamagitan ng sapalaran. Sa aklat ng Kawikaan ay mababasa natin, "Ang sapalaran ay inihahagis sa kandungan; ngunit ang buong pasya niyon ay sa Panginoon." Iniutos Niya kay Josue na gamitin ang paraang ito, walang duda upang maiwasan ang anumang maaaring magmukhang pagkiling sa pagbibigay ng mana sa mga lipi. Walang tanong na

may malalaking espirituwal na aral na matututuhan sa mga talaang ito. Tinalakay na ito ng iba nang mas malalim kaysa susubukan natin dito, lalo na ng pinarangalang lingkod ng Diyos na si F. W. Grant, na sa kanyang nakapagbibigay-liwanag na mga paliwanag sa mga talatang ito sa *Numerical Bible* ay nagpakita na ang mga pangalang Hebreo ng mga lungsod, bayan at distrito ay may kahanga-hangang kahulugan, at kapag isinalin ay tumutulong sa atin na lalong maunawaan ang kayamanan at kahalagahan ng ating mana sa mga dakong makalangit kay Cristo. Kailangan nating tandaan na "ang lahat ng mga bagay na ito ay isinulat upang tayo'y turuan," at mga larawan ang mga ito ng ibinigay ng Diyos sa atin upang tamasahin sa kasalukuyang panahong ito ng biyaya.

Nakalulungkot namang mapansin, gayunman, na lipi pagkatapos ng lipi ay nabigong lubusang lipulin ang kanilang mga kaaway, kaya napilitan silang hayaang manirahan ang mga Cananeong ito sa gitna ng mga Israelita. Ang lahat ng ito ay isang pakikipagkompromiso lamang, at ang pakikipagkompromiso sa kasamaan ay hindi kailanman nagbubunga ng mabuti. Sa mga araw na sumunod, ang mga kaaway na ito na pinaligtas gayong dapat sana'y nilipol, ay naging silo sa bayan ng Diyos sa pag-akay sa kanila sa pagsamba sa diyus-diyosan, o kaya'y nagdulot ng matinding pinsala dahil sa kanilang pagiging palaaway, sinasalakay at madalas winawasak ang mga lungsod at bukid ng mga Israelitang nagpabaya sa kanila na manatiling tahimik sa gitna nila. Binalaan na ng Diyos ang Israel tungkol dito noon pa man, sinasabi sa kanila na ang mga hindi nalipol ay magiging mga tinik sa kanilang tagiliran at magdudulot sa kanila ng di-masukat na kaguluhan.

Tungkol kay Juda ay mababasa natin sa kabanata 15:63:

Tungkol naman sa mga Jebuseo, na mga nananahan sa Jerusalem, hindi sila napalayas ng mga anak ni Juda: kundi ang mga Jebuseo ay nananahang kasama ng mga anak ni Juda sa Jerusalem hanggang sa araw na ito.

Pagkatapos, sa kabanata 16:10, nalaman natin na ang mga anak ni Jose

ay hindi nagpalayas sa mga Cananeo na nananahan sa Gezer: kundi ang mga Cananeo ay nananahan sa gitna ng Ephraim hanggang sa araw na ito, at naglilingkod na nagbubuwis.

Tungkol sa Manases, ang mga anak ng panganay na anak ni Jose, sinabi sa atin na sila ay

hindi makapagpalayas sa mga nananahan sa mga lungsod na yaon; kundi ang mga Cananeo ay nagpumilit manahan sa lupaing yaon. At nangyari, nang lumakas ang mga anak ni Israel, na kanilang pinagbuwis ang mga Cananeo; ngunit hindi nila lubos na pinalayas sila.

Sa kabila ng kanilang kabiguan, makikita natin ang mga anak na ito ni Jose na nagrereklamo dahil iisang sapalaran at iisang bahagi lamang ang kanilang minana, gayong sinabi nilang sila ay "isang malaking bayan"! Talagang angkop ang sagot ni Josue:

Kung ikaw ay malaking bayan, umakyat ka sa gubat, at humawan ka roon para sa iyong sarili sa lupain ng mga Perezeo at ng mga higante, kung ang bundok ng Ephraim ay totoong makipot para sa iyo.

Gayunma'y hindi pa rin nasiyahan ang mga anak na ito ni Jose, kundi sila'y sumagot:

Ang bundok ay hindi sapat sa amin: at lahat ng mga Cananeo na nananahan sa lupain ng libis ay may mga karong bakal, sila na nasa Beth-san at ang mga bayan nito, at sila na nasa libis ng Jezreel.

Dito'y sumagot si Josue, marahil ay medyo pabiro:

Ikaw ay malaking bayan, at may dakilang kapangyarihan: hindi lamang isang sapalaran ang mapapasaiyo: Kundi ang bundok ay magiging iyo; sapagkat bagaman gubat, ay iyong hahawanin, at ang mga labasan niyon ay magiging iyo: sapagkat iyong palalayasin ang mga Cananeo, bagaman sila'y may mga karong bakal, at bagaman sila'y malalakas.

Mabuting matuto tayo mula sa mga kabiguan ng Israel na mag-ingat, baka tayo mismo ay mabigong hatulan ang bawat masamang bagay na gagamitin ni Satanas upang hadlangan ang ating pagtatamasa ng mga bagay ni Cristo. Tinawag tayo upang harapin nang walang awa ang bawat maruming kaisipan at bawat makasalanang hilig, nililinis ang ating sarili "sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, na pinasasakdal ang kabanalan sa takot sa Diyos." Sa ganito lamang natin tunay na mapahahalagahan at matatamasa, sa paraang nais ng Diyos, ang mga dakilang pribilehiyo at sari-saring pagpapala na ibinigay Niya sa atin. Ang kasalanang hindi hinahatulan ay nagbubunga ng kahinaan at pagkawala ng pakikipag-isa, na maibabalik lamang kapag hinarap natin ang kasalanan sa harapan ng Diyos, ipinagtatapat ito at tinatalikuran, at sa gayon ay nagtatamo ng awa at ng katiyakan na ang lahat ay pinatawad na.

Ngunit ngayon, bumalik tayo at pag-isipan sandali ang isang pangyayaring nagniningning nang maliwanag sa gitna ng lahat ng mahahabang listahang ito ng mga pangalang Hebreo, na

para sa marami sa atin ay tila hindi maunawaan. Napag-aralan na natin ang sigla ng pananampalataya na makikita kay Caleb, ang buong-pusong sumunod. Muli siyang lumitaw sa harapan natin sa ikalabintatlong talata ng kabanata 15, kung saan mababasa natin:

At kay Caleb na anak ni Jephone ay nagbigay siya ng bahagi sa gitna ng mga anak ni Juda, ayon sa utos ng Panginoon kay Josue, sa makatuwid baga'y ang lungsod ni Arba na ama ni Anac, na siyang Hebron. At pinalayas ni Caleb mula roon ang tatlong anak ni Anac, sina Sesai, at Ahiman, at Talmi, na mga anak ni Anac. At umahon siya mula roon laban sa mga nananahan sa Debir: ang pangalan nga ng Debir nang una ay Kiriath-sepher.

Ang Kiriath-sepher ay nangangahulugang *ang lungsod ng aklat*. Malamang na ganito ang ipinangalan dito dahil may isang sinaunang aklatan doon. Nang maglaon ay pinalitan ang pangalan nito ng Debir, na ang ibig sabihin ay *ang orakulo o ang salita*, at nagpapaalala sa atin ng Salita ng Diyos na sa pamamagitan nito ay tuwiran Siyang nagsasalita sa Kanyang bayan. Ang sigla ni Caleb ay naging napakagandang halimbawa para sa mga nakababatang lalaki, at malinaw itong makikita sa sumunod na pangyayari. Sinabi sa atin sa talatang 16:

At sinabi ni Caleb, Ang sumakit sa Kiriath-sepher, at sumakop doon, ay sa kanya ko ibibigay si Acsa na aking anak na babae upang maging asawa.

Ang Acsa ay nangangahulugang *pulseras sa bukung-bukong*, at, gaya ng iminungkahi ng iba, ay nagsasalita ng paang may palamuti, na nagpapaalala sa atin ng salita sa hula ni Isaias, "Pagkaganda sa ibabaw ng mga bundok ng mga paa niya na nagdadala ng mabuting balita, na naghahayag ng kapayapaan."

Sa Efeso 6 ay inuutusan ang kawal ni Cristo na isuot sa kanyang mga paa ang paghahanda ng Ebanghelyo ng kapayapaan. Tiyak na wala nang mas magandang palamuti para sa anumang paa kaysa rito.

Bilang tugon sa hamon ni Caleb, sinabi sa atin na si Otniel, ang kanyang pamangkin, ang sumakop sa Kiriath-sepher, at sa gayon ang lungsod ng aklat, o ng salita, ay naging kanyang mana. Ayon sa kanyang pangako, ibinigay ni Caleb si Acsa sa kanya upang maging asawa. Sa ganito'y napag-isa ang magpinsan. Iminungkahi ni Acsa sa kanyang asawa na humingi sa kanyang ama ng isang bukid, isang kahilingang madaling ipinagkaloob ni Caleb, ngunit naunawaan ng dalaga na ang bukid na walang tubig ay halos walang halaga; kaya siya mismo ang lumapit sa kanyang ama na may pagsamo. Nang itanong nito, "Ano ang ibig mo?" siya ay sumagot,

Bigyan mo ako ng isang pagpapala; sapagkat inilagay mo ako sa lupaing timugan; bigyan mo rin naman ako ng mga bukal ng tubig.

Sinabi sa atin na ibinigay ni Caleb sa kanya ang mga bukal sa itaas at ang mga bukal sa ibaba. Napakarami nitong ipinahihiwatig. Ang isang mananampalataya ay maaaring magkaroon ng tunay na masaganang kayamanan sa katotohanang ipinagkatiwala sa kanya ang mga salita ng Diyos, ngunit lubos lamang niyang matatamasa ang pinagpalang kaloob na ito ng Diyos kapag ang Espiritu Santo ay ibinigay nang may kapangyarihan upang buksan sa kanya ang katotohanan. Sa panahong ito ng biyaya, ang Espiritu ay nananahan sa bawat mananampalataya. Inihalintulad Siya ng ating Panginoong Jesus sa isang bukal ng tubig na buhay na bumubukal sa puso. Habang pinahahalagahan at itinatangi

natin ang gawain ng Espiritu Santo, natatamasa natin ang nakapagpapaginhawang impluwensiyang dumadaloy mula sa Kanyang kinikilalang presensiya. Nawa'y maulit sa atin ang pananampalataya nina Otniel at Acsa, tayong sa biyaya ay pinagpala ng lahat ng espirituwal na pagpapala sa mga dakong makalangit kay Cristo. Nawa'y lubos tayong pasakop sa Espiritu Santong nananahan sa atin upang gawin Niyang tunay na totoo sa atin ang mahahalagang bagay ni Cristo, at sa gayon ay ipagkaloob sa atin na lubos na matamasa ang ating mana. Ang Espiritu at ang Salita ay magkaugnay, kapwa sa pagkapanganak na muli at sa sumusunod na karanasang Cristiano. Ang mananampalatayang puspos ng Espiritu ay isang taong sa kanya'y saganang nananahan ang Salita ni Cristo. Nawa'y totoo ito sa lahat ng bumabasa ng mga linyang ito!

Ang mga Lungsod na Kanlungan (Josue 20)

Napakaliwanag na may itinagong mga natatanging aral ang Diyos para sa atin sa mga larawan ng Lungsod na Kanlungan, na mababasa natin ngayon sa kabanata 20, sapagkat kung hindi ay magtataka tayo kung bakit napakadalas itong banggitin. Sa apat na naunang talata ay itinuon ng Espiritu ng Diyos ang pansin ng Israel sa kahalagahan ng mga lungsod na ito at sa pagpapakita ng Kanyang biyaya sa nakapatay sa Israel nang hindi sinasadya o hindi nalalaman. Una, mayroon tayong maikling pahiwatig sa Exodo 21:13, na nagsasabi sa Israel na pagdating nila sa lupain ay maglalaan ang Diyos ng ganitong kanlungan: "At kung ang isang tao ay hindi umabang, kundi ibinigay ng Diyos siya sa kanyang kamay; ay pagtatakdaan kita ng isang dako na kanyang tatakasan." Pagkatapos ay mayroon tayong mas buong paliwanag sa Bilang 35, mga talatang 6 at 9-28:

"At ang mga lungsod na inyong ibibigay sa mga Levita ay ang anim na lungsod na kanlungan, na inyong ibibigay na matatakasan ng nakamatay ng tao: at bukod sa mga yaon ay magbibigay kayo ng apatnapu't dalawang lungsod.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises, na sinasabi, Salitain mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila, Pagtawid ninyo sa Jordan sa lupain ng Canaan; ay pipili nga kayo ng mga lungsod na magiging mga lungsod na kanlungan para sa inyo; upang ang nakamatay na nakapatay ng sinumang tao nang di sinasadya ay makatakas doon. At ang mga lungsod na yaon ay magiging inyong kanlungan laban sa manghihiganti; upang ang nakamatay ay huwag mamatay, hanggang sa siya'y makatayo sa

harap ng kapisanan sa paghuhukom. At sa mga lungsod na inyong ibibigay ay magkakaroon kayo ng anim na lungsod na kanlungan. Magbibigay kayo ng tatlong lungsod sa dakong ito ng Jordan, at magbibigay kayo ng tatlong lungsod sa lupain ng Canaan; na magiging mga lungsod na kanlungan. Ang anim na lungsod na ito ay magiging kanlungan, para sa mga anak ni Israel, at para sa taga-ibang bayan, at para sa nakikipamayan sa gitna nila: upang ang bawat nakapatay ng sinumang tao nang di sinasadya ay makatakas doon. Ngunit kung kanyang sinaktan siya ng isang kasangkapang bakal, na anupa't namatay, siya'y mamamatay-tao: ang mamamatay-tao ay papatayin nga. At kung kanyang sinaktan siya ng batong ihinagis, na maaaring ikamatay, at namatay, siya'y mamamatay-tao: ang mamamatay-tao ay papatayin nga. O kung kanyang sinaktan siya ng isang sandatang kahoy na hawak ng kamay, na maaaring ikamatay, at namatay, siya'y mamamatay-tao: ang mamamatay-tao ay papatayin nga. Ang manghihiganti sa dugo ang siyang papatay sa mamamatay-tao: pagkasumpong niya sa kanya, ay papatayin niya siya. At kung kanyang itinulak siya dahil sa pagtatanim, o hinagisan siya ng anuman habang nag-aabang, na anupa't namatay; O sa pakikipag-away ay sinaktan siya ng kanyang kamay, na anupa't namatay: ang sumakit sa kanya ay papatayin nga; siya'y mamamatay-tao: papatayin ng manghihiganti sa dugo ang mamamatay-tao, pagkasumpong niya sa kanya. Ngunit kung kanyang itinulak siya nang biglaan na walang pagkakagalit, o hinagisan siya ng anumang bagay nang walang pag-aabang, O ng anumang bato na maaaring ikamatay ng tao, nang hindi niya nakikita, at inihagis sa kanya, na anupa't namatay, at hindi niya kaaway, ni hindi niya hinangad ang kanyang kasamaan: Ay hahatulan nga ng kapisanan ang nakamatay at ang manghihiganti sa dugo ayon

sa mga kahatulang ito: At ililigtas ng kapisanan ang nakamatay sa kamay ng manghihiganti sa dugo, at ibabalik siya ng kapisanan sa lungsod na kanyang kanlungan, na kanyang tinakasan: at siya'y tatahan doon hanggang sa pagkamatay ng dakilang saserdote, na pinahiran ng banal na langis. Ngunit kung ang nakamatay ay lumabas sa anumang paraan sa hangganan ng lungsod na kanyang kanlungan, na kanyang tinakasan; At masumpungan siya ng manghihiganti sa dugo sa labas ng hangganan ng lungsod na kanyang kanlungan, at patayin ng manghihiganti sa dugo ang nakamatay; ay hindi siya magkakasala sa dugo: Sapagkat dapat sana'y tumahan siya sa lungsod na kanyang kanlungan hanggang sa pagkamatay ng dakilang saserdote: ngunit pagkamatay ng dakilang saserdote ay makababalik ang nakamatay sa lupain na kanyang pag-aari."

Marahil ay hindi na kailangan para sa ating layunin na sipiin pa ang natitirang mga talata, na kapwa matatagpuan sa aklat ng Deuteronomio, ang 4:41-43 at 19:1-10. Lubos na kaayon ng mga Kasulatang ito ang ating kabanata ngayon. Ibinibigay nito sa atin ang buong katuparan ng utos ng Diyos tungkol sa mga lungsod na kanlungang ito, na anim lahat: tatlo sa silangan ng Jordan at tatlo sa kanluran. Kailangang panatilihing malinis at bukas ang mga daan mula sa lahat ng bahagi ng lupain patungo sa isa o iba pa sa mga lungsod na ito, na may malinaw na mga palatandaang nagtuturo kung alin ang pinakamalapit, upang ang taong nakapatay ng kapwa sa Israel nang hindi siya kinapopootan sa kanyang puso o hindi nilayong patayin ay makatakas agad sa lungsod na kanlungan at sa gayon ay maingatan laban sa manghihiganti sa dugo.

Mahalagang mapansin na walang kanlungang inialok sa nagkasala ng sinadya at kusang pagpatay. Ipinahayag ng Diyos,

"Huwag kayong tatanggap ng tubos sa buhay ng isang mamamatay-tao": ngunit para sa nakamatay nang di sinasadya ay laging may bukas na pintuan upang siya'y maging ligtas sa paghihiganti ng mga kamag-anak ng kanyang napatay. Pagdating natin sa Bagong Tipan ay mababasa natin sa Hebreo 6:19 ang tungkol sa mga "nagsitakas upang manganlong sa paghawak sa pag-asang inilagay sa harapan natin." Ang tinutukoy dito ay ang mga taong, bagaman batid nila ang sarili nilang pagiging makasalanan, ay tumanggap ng kaligtasang tinamo para sa kanila ng ating Panginoong Jesu-Cristo sa krus. Lahat ng nakasumpong ng kanlungan sa Kanya ay ligtas magpakailanman sa paghuhukom ng isang Banal na Diyos. Ngunit kung Siya ay tatanggihan matapos maipangaral nang malinaw ang Ebanghelyo, at sadyang ipinapako ng mga tao sa kanilang sarili ang Anak ng Diyos nang panibago at inilagay Siya sa hayag na kahihiyan, wala nang pag-asa ng kaligtasan para sa kanila. Ang pagtangga kay Cristo ay nangangahulugan ng walang hanggang paghuhukom.

Ang buong sanlibutan, Judio at Hentil, ay nakatayong may sala sa harap ng Diyos bilang mga nakibahagi sa nagdulot ng kamatayan ng Kanyang Anak, ngunit yamang naparito si Cristo upang ibigay ang Kanyang sarili na pantubos sa lahat, ang Kanyang hain sa krus ay nagbukas, wika nga, ng isang lungsod na kanlungan para sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya.

Noong una, ang nakamatay ay kailangang manatili sa lungsod na kanlungan hanggang sa pagkamatay ng dakilang saserdote. Si Cristo ay hindi lamang ang Taong pinatay at Siya mismo ang lungsod na kanlungan, kundi Siya rin ang Dakilang Saserdote, at bilang ganoon ay hindi na Siya kailanman mamamatay muli. Walang hanggan ang Kanyang pagkasaserdote; kaya ang mga

nakasumpong ng kanlungan sa Kanya ay ligtas magpakailanman.

Minsang kay Cristo, kay Cristo magpakailanman,
Ganyan ang walang hanggang Tipan ay matibay.

Nilutas Niya ang usapin ng kasalanan sa krus at inilagay Niya ang buong sangkatauhan sa katayuan ng nakamatay nang di sinasadya sa halip na mamamatay-tao nang ipanalangin Niya ang mga naging masigasig sa pagtanggì sa Kanya, at maging sa pagpapako sa Kanya sa krus, "Ama, patawarin Mo sila, sapagkat hindi nila nalalaman ang kanilang ginagawa." Sa ibang salita, maaaring ituring sila ng Ama na nagkasala ng kasalanan dahil sa kawalang-alam, o ng pagpatay nang di sinasadya, sa halip na sadyang pagpatay sa Anak ng Diyos.

Ang Apostol Pedro, nang magsalita siya sa mga Judio ilang panahon lamang pagkatapos ng Pentecostes, ay nagsabi: "At ngayon, mga kapatid, nalalaman ko na sa kawalang-alam ay ginawa ninyo ito, gaya rin naman ng inyong mga pinuno. Ngunit ang mga bagay na ipinahayag ng Diyos noong una sa bibig ng lahat ng Kanyang mga propeta, na ang Cristo ay magbabata, ay natupad Niya nang ganito." At dahil dito ay nanawagan si Pedro sa kanila na magsisi, na sinasabi: "Kaya nga kayo'y magsisi, at kayo'y magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, upang dumating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon; At upang Kanyang suguin ang Cristo na itinalaga sa inyo, si Jesus: Na Siyang dapat tanggapin ng langit hanggang sa mga panahon ng pagsasauli ng lahat ng mga bagay, na sinalita ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng Kanyang mga banal na propeta mula pa nang pasimula ng sanlibutan."

Binigyang-diin din ng Apostol Pablo ang ganito ring bagay nang sabihin niya sa 1 Corinto 2:6-8: "Gayunma'y nagsasalita kami ng karunungan sa gitna ng mga sakdal: gayon ma'y hindi ang karunungan ng sanlibutang ito, ni ng mga pinuno ng sanlibutang ito, na nauuwi sa wala: Kundi ang aming sinasalita ay ang karunungan ng Diyos sa hiwaga, ang karunungan inilihim, na itinalaga ng Diyos bago pa ang sanlibutan para sa ating kaluwalhatian: Na hindi nakilala ng sinuman sa mga pinuno ng sanlibutang ito: sapagkat kung nakilala nila ito, ay hindi sana nila ipinako sa krus ang Panginoon ng kaluwalhatian."

Ayon sa mga talatang ito, itinuturing ng Diyos ang buong sanlibutan na nagkasala ng pagpatay nang di sinasadya kaugnay ng kamatayan ni Cristo, ngunit nagbukas Siya ng isang bago at buhay na daan patungo sa dakong kanlungan para sa lahat ng lalapit sa Kanya, na ipinagtatapat ang kanilang mga kasalanan at sa gayon ay tumatanggap ng Kanyang biyaya. Kaylaking kahangalan, kung gayon, na magbingi-bingihan ang mga tao sa tawag ng Diyos at magpumilit sa pagtangga sa kaligtasang iniaalok Niya sa kanila!

Mayroon tayong isang tanyag na halimbawa sa Lumang Tipan ng isang lalaking pinatay sa labas lamang ng pader ng isang lungsod na kanlungan, na naging ligtas sana kung nasa loob siya. Ang tinutukoy ko ay si Abner, na tinangisan ni David, na sumisigaw, "Namatay ba si Abner na gaya ng pagkamatay ng isang hangal?" Nang walang anumang masamang balak sa kanyang bahagi, napatay ni Abner si Asahel, ang kapatid ni Joab. Kung nanatili siya sa lungsod na kanlungan, ligtas sana siya sa manghihiganti sa dugo, ngunit nasumpungan siya ni

Joab sa labas ng lungsod at pinatay siya bilang ganti sa pagkapatay kay Asahel.

Kaylaking kahangalan ng mga taong ngayon ay sadyang tumatanggi sa katiyakang iniaalok ng Diyos kay Cristo mismo, at sa gayon, sa paghamak sa Kanya, ay nagiging may sala sa harap ng Diyos sa pagpatay sa Kanyang Anak.

Tila may makahulugang kahulugan ang mga pangalan ng anim na lungsod na kanlungan: man lamang, maaari nilang ipaalala sa atin ang ilan sa mga pribilehiyong atin kay Cristo. Ang tatlong lungsod sa kanlurang panig ng Jordan ay: Kedes sa Galilea, Sichem sa bundok ng Ephraim, at Hebron sa kabundukan ng Juda. Sa kabilang panig ng Jordan, ang tatlong pinili ay: Beser sa lipi ni Ruben, Ramoth sa Gilead, at Golan sa Basan.

Ang Kedes ay *ang santuwaryo*, at kay Cristo mismo nakasusumpong ang nababagabag na kaluluwa ng santuwaryo sa gitna ng isang sanlibutang puno ng alitan at kasalanan. Ang Sichem ay nangangahulugang *balikat*, at sinasabi tungkol sa ating pinagpalang Panginoon na papasanin Niya ang pamamahala ng sanlibutan sa Kanyang balikat (Isaias 9), at inilalagay ng Mabuting Pastol sa Kanyang mga balikat ang tupang nawala. Kaya't ang lahat ng mananampalataya ay inaalalayan Niya, Siya na ating lakas at nangangakong dadalhin tayo nang ligtas sa lahat ng mga pagsubok sa buhay. Ang Hebron ay nangangahulugang *pakikipag-isa* at nagpapaalala sa atin ng mahalagang pakikisama kay Cristo na dito'y dinadala ang mga mananampalataya sa pamamagitan ni Cristo.

Tila tiyak ding may kahulugan ang mga pangalan ng mga lungsod sa silangan ng Jordan, bagaman medyo hindi tiyak ang kahulugan ng ilan sa mga ito. Sinasabing ang Beser ay mula sa

isang ugat na nangangahulugang *kuta* o *muog*, at maaaring magsalita sa atin tungkol kay Cristo mismo, na para sa lahat ng sumasampalataya ay isang matibay na tore at kutang kanlungan. Ang Ramoth ay karaniwang inuunawang nangangahulugang *ang mga kaitaasan*, at maaaring pahiwatig ng mahalagang katotohanan na tayo'y ibinangon ng Diyos na kasama Niya at pinaupong kasama Niya sa mga dakong makalangit kay Cristo. Ang Golan marahil ang pinakahindi tiyak sa lahat, ngunit ang isang kahulugang ibinibigay dito ay *ang kanilang kagalakan*, na maaaring magpaalala sa atin na "ang kagalakan ng Panginoon ay ating lakas."

Bilang pagsunod sa Salita ng Diyos, na ibinigay nang napakatagal na panahon bago noon, ibinukod ni Josue ang mga lungsod na kanlungang ito, bawat isa ay lungsod ng mga Levita at bawat isa ay may bukas na pintuan upang tanggapin ang kawawa at nababagabag na kaluluwang tumatakas mula sa manghihiganti sa dugo. Tingnan man nang isa-isa o nang sama-sama, lahat sila ay nagsasalita sa atin tungkol sa Kanya na ating kanlungan at lakas, ang ating Tagapagligtas mula sa paghuhukom.

Sa kanlungang inilaan ng Diyos,

Bagaman pagkawasak ng mundo'y nagbabanta,

Ligtas tayo kay Cristong pinagkatiwalaan;

Buhay na walang hanggan ay ating tamasa.

Ang Huling mga Araw ng Pamumuno ni Josue (Josue 21-24)

Maaari nating pag-aralan nang sama-sama ang mga huling kabanatang ito ng aklat ni Josue, sapagkat ang mga bagay na tinatalakay nila ay napakalapit na magkakaugnay. Sa kabanata 21 ay mababasa natin ang pagbubukod ng apatnapu't walong lungsod mula sa iba't ibang lipi ng Israel, na ibinigay sa mga Levita. Sa kabanata 22 ay makikita natin ang pagbabalik ng mga mandirigma ng dalawa at kalahating lipi sa mga tahanang naibigay na sa kanila ni Moises sa silangan ng Jordan. Sa mga kabanata 23 at 24 ay pinakikinggan natin si Josue habang taimtim niyang sinisikap na itanim sa bansa, na kanyang inakay sa pag-aari ng lupain, ang kahalagahan ng mahigpit na pagkapit sa Salita ng Panginoon at ng hindi paglihis sa pamamagitan ng pagsunod sa alinman sa mga kaugalian ng mga bansang nakapalibot.

Ang mga Levita, gaya ng alam natin, ay hindi ibinilang sa bayan ng Israel; kaya hindi sila nagmana ng anumang tanging bahagi ng lupain ng Palestina. Pinili sila ng Diyos kapalit ng mga panganay, na itinalaga sa Kanya dahil sa pagliligtas na ginawa Niya noong gabi ng Paskuwa sa Egipto, at ibinukod sila para sa natatanging paglilingkod kaugnay ng santuwaryo at para rin sa paglilingkod at pagtuturo ng Salita ng Diyos sa gitna ng bayan. Ang Panginoon Mismo ang kanilang bahagi at kanilang mana. Hangga't masunurin ang bayan sa Kanya, maayos na maaalagaan ang mga Levita. Sa mga sumunod na taon, nang lumayo ang bansa sa Diyos, labis na nagdusa ang mga Levita at sa maraming pagkakataon ay napilitang iwan ang natatanging paglilingkod na ipinagkatiwala sa kanila upang asikasuhin ang

kanilang mga bukid at ubasan, nang sa gayon ay maayos nilang matustusan ang kanilang mga pamilya at ang kanilang sarili. Noong una, ang bayan ng Diyos ay nahahati sa tatlong uri: mga saserdote, mga Levita, at mga mandirigma. Ang mga saserdote ang mga sumasamba at may kinalaman sa paraan ng paglapit sa Diyos. Ang mga Levita ang mga lingkod ng Panginoon, naglilingkod, gaya ng nakita natin, sa iba't ibang tungkulin. Ang mga mandirigma ay nakipaglaban upang ariin ang lupain at ingatan ito laban sa kanilang mga kaaway sa mga darating na araw. Sa kasalukuyang panahong ito ng biyaya, ang tatlong pangkat na ito ay pinag-isa sa bawat mananampalataya. Lahat ay ibinukod ng Diyos bilang mga saserdote, banal at maharlika, upang maghandog sa Diyos ng mga espirituwal na hain at ipakilala ang kayamanan ng Kanyang biyaya sa isang naliligaw na sanlibutan. Lahat ay mga Levita, na ang kagalakan ay dapat na maglingkod nang may kasiyahan sa Kanya na tumubos sa kanila. Lahat din ay mga mandirigma, na may pananagutang makipaglabang masikap para sa pananampalatayang minsan magpakailanman ay ipinagkatiwala sa mga banal.

Ang mga lungsod, kasama ang kanilang mga nayon sa paligid, ay ibinukod para maging pag-aari ng mga Levita sa buong lupain, na kinuha mula sa mana ng iba't ibang lipi. Sa ganito ay naging pribilehiyo ng lahat na makibahagi sa mga lingkod ng Panginoon ng ibinigay Niya sa kanila at inangkin nila sa pananampalataya. Ang paglalaang ito para sa mga Levita ay ginawa matapos ibigay ng Panginoon sa Israel ang buong lupaing Kanyang isinumpang ibibigay sa kanilang mga magulang, at inari nila ito at tumahan doon. Tinupad ng Diyos ang Kanyang Salita nang buong-buo. Ngayon ay pananagutan na ng Kanyang bayan na ingatan sa pamamagitan ng pagsunod ang kanilang minana.

Sa kabanata 22 (mga talatang 1-6) ay nalaman natin na tapat na ginampanan ng mga mandirigmang ito ang kanilang bahagi. Bagaman sila'y larawan ng mga mas gustong manirahan sa hangganan ng sanlibutan sa halip na pumasok at lubos na ariin ang lahat ng inilaan ng Diyos para sa kanila, gayunman, ayon sa liwanag na tila mayroon sila, sila'y totoo at tapat sa pangakong ibinigay nila kay Moises, kaya karapatan na nilang bumalik sa Basan at Gilead at sa mga karatig na lugar sa silangan ng Jordan upang manirahan kasama ng kanilang mga pamilya at alagaan ang kanilang mga kawan at bakahan.

Sa kanilang pag-uwi ay may nangyaring isang bagay na napakamakahulugan at mabuting tandaan natin ngayon, tayong napakadaling magkamali ng pag-unawa sa motibo ng isa't isa at humatol nang mali sa isa't isa dahil hindi natin alam kung ano ang nasa puso. Ito ang ibinababala sa atin ng ating Panginoon nang sabihin Niya, "Huwag kayong magsihatol, upang huwag kayong hatulan; sapagkat sa paghatol na inyong ihinahatol ay hahatulan kayo; at sa panukat na inyong isinusukat ay susukatin kayo."

Sa Josue 22, talatang 10 ay mababasa natin:

At nang dumating sila sa mga hangganan ng Jordan, na nasa lupain ng Canaan, ang mga anak ni Ruben at ang mga anak ni Gad at ang kalahating lipi ni Manases ay nagtayo roon ng isang dambana sa tabi ng Jordan, isang malaking dambana na makikita.

Nang kumalat ang balita tungkol sa pagtatayo ng dambangang ito, ang mga may mana sa kanluran ng Jordan ay agad na nagmadaling naghinuha na ang kanilang mga kapatid ay nagtatatag ng isang hiwalay na uri ng pagsamba at sa gayon ay gumagawa ng pagkakahati sa Israel. Nang hindi nagpapadala

ng mga sugo upang magsiyasat nang maayos, ipinadala ang balita sa lahat ng siyam at kalahating lipi na nagsimula na ang paghihimagsik laban sa Salita ng Panginoon, at tinipon sila upang supilin ito. Sa pangunguna ng tapat na lalaking si Phinees, na anak ni Eleazar na saserdote, pinaratangan nila ang kanilang mga kapatid ng pagsalangsang laban sa Panginoon, at ipinaalala sa kanila kung paanong dumating ang paghatol sa kanila dahil sa mga naunang kasamaan, at binalaan sila kung ano ang maaasahan nila kung magpapatuloy sila sa paghihimagsik laban sa Diyos sa pagtatayo ng ibang sentro ng pagsamba bukod sa naitatag na Niya sa Silo. Ngunit nang paratangan sila nang ganito ng kanilang mga nag-aapoy na kapatid, ang dalawa at kalahating lipi, sa pamamagitan ng kanilang pinuno, ay nilinaw na wala silang anumang ganoong iniisip.

Sa halip, ang dambanang itinayo nila ay upang ipaalala sa kanilang mga anak at sa mga anak ng siyam at kalahating lipi na sila ay iisang bansa at na magkakasama nilang sinasamba ang iisang tunay at buhay na Diyos. Nang lumabas nang malinaw ang katotohanan ng pangyayari, nasiyahan si Phinees at ang hukbong sumusunod sa kanya, at nagpasalamat sila sa Diyos na naiwasan ang pagkakahati. Ang dambanang itinayo ng mga anak ni Ruben at ni Gad ay isang kahawig lamang ng nakatayo sa tabernakulo at layon nitong ipaalala ang pagkakaisa ng bansa sa halip na pukawin ang pagkakahati. Sa ganito ay naiwasan ang maaaring naging napakalubhang pagkakahiwalay ng magkakapatid. Gaano kadalas sa loob ng mga siglo na ang mga Cristiano ay sumalakay sa isa't isa at naghiwa-hiwalay sa mas maliit pang dahilan, dahil lamang nagmadali sila at hindi naglaan ng panahon upang alamin ang motibo ng isa't isa!

Pagbaling natin sa kabanata 23 ay mababasa natin:

At nangyari, pagkaraan ng mahabang panahon, nang mabigyan ng Panginoon ng kapahingahan ang Israel sa lahat ng kanilang mga kaaway sa palibot, na si Josue ay matanda na at puspos ng mga taon. At ipinatawag ni Josue ang buong Israel, ang kanilang matatanda, at ang kanilang mga pangulo, at ang kanilang mga hukom, at ang kanilang mga pinuno, at sinabi sa kanila, Ako'y matanda na at puspos ng mga taon: At nakita ninyo ang lahat na ginawa ng Panginoon ninyong Diyos sa lahat ng mga bansang ito dahil sa inyo; sapagkat ang Panginoon ninyong Diyos ay Siyang nakipaglaban para sa inyo.

Pagkatapos ay ipinaalala ni Josue sa kanila kung paano niya hinati ang lupain sa kanila sa pamamagitan ng sapalaran at kung paanong pinalayas ng Panginoon nilang Diyos ang kanilang mga kaaway noon. Kung magpapatuloy sila sa paglakad sa pagsunod, maaasahan Siyang magpapalayas sa mga natitira, upang ariin ng Israel ang lupain nang may kapayapaan at katahimikan, gaya ng ipinangako ng Diyos sa kanila. Sa kanila nakasalalay ang pagiging matapang at masunurin at ang pagsisikap na lumakad sa lahat ng mga utos ng Panginoon, gaya ng nakasaad sa kautusan ni Moises. Kung gayon ay maaasahan nila ang Diyos na tutuparin ang Kanyang Salita at kikilos para sa kanila. Ngunit kung, sa kabilang dako, mabigo sila rito at hindi kumapit sa Panginoon nilang Diyos, kundi tumalikod sa Kanyang kautusan upang lumakad sa mga daan ng mga bansang nakapalibot sa Palestina o ng mga nalabing naiwan sa lupain, kung magkagayon ay ang kanila mismong Diyos ang sasalungat sa kanila at matututuhan nila sa kapaitan ng kaluluwa ang kahangalan ng pagsuway sa Kanyang katotohanan.

At, narito, sa araw na ito ay yayaon ako sa lakad ng buong lupa: at nalalaman ninyo sa inyong buong puso at sa inyong buong kaluluwa, na walang isang bagay na nagkulang sa lahat ng mabubuting bagay na sinalita ng Panginoon ninyong Diyos tungkol sa inyo; lahat ay nangyari sa inyo, walang isang bagay na nagkulang. At mangyayari, na kung paanong ang lahat ng mabubuting bagay ay dumating sa inyo, na ipinangako sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos; gayon dadalhin ng Panginoon sa inyo ang lahat ng masasamang bagay, hanggang sa malipol Niya kayo sa mabuting lupaing ito na ibinigay sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos. Pagka inyong sinalangsang ang tipan ng Panginoon ninyong Diyos, na Kanyang iniutos sa inyo, at kayo'y yumaon at naglingkod sa ibang mga diyos, at yumukod sa kanila; kung magkagayo'y magniningas ang galit ng Panginoon laban sa inyo, at kayo'y madaling malilipol sa mabuting lupain na Kanyang ibinigay sa inyo.

Kasunod nito, si Josue, na ngayo'y matanda na, ay tinipon ang lahat ng lipi ng Israel sa Sichem upang ibigay sa kanila ang kanyang huling bilin. Ipinaalala niya sa kanila kung paanong tinawag ng Diyos si Abraham mula sa Mesopotamia at ibinukod siya, upang sa pamamagitan niya ay pagpalain ang lahat ng bansa sa sanlibutan. Maliwanag mula sa kabanata 24, talatang 2 na si Abraham mismo ay pinalaki sa pagsamba sa diyus-diyosan at kabilang sa isang pamilyang sumasamba sa diyus-diyosan noong panahong ipakilala ng Diyos ang Kanyang sarili sa kanya. Sinabi ni Josue,

Ang inyong mga magulang ay tumahan noong unang panahon sa kabila ng Ilog [samakatuwid ay ang ilog Eufrates], si Thare, na ama ni Abraham, at ama ni Nachor: at sila'y naglingkod sa ibang mga diyos.

Si Abraham ay hindi tinawag mula sa mga bansa dahil likas siyang naiiba sa ibang tao, kundi pinili siya ng Diyos sa Kanyang soberanya mula sa isang pamilyang sumasamba sa diyus-diyosan at ipinakilala ang Kanyang sarili sa kanya. Sila ay Kanyang mga anak. Alam nila kung gaano kahanga-hangang tinupad ng Panginoon ang Kanyang salita sa kanilang mga magulang, at ngayon ay may pananagutan silang sumunod nang lubusan sa Kanyang salita. Isinalaysay ni Josue nang maikli ang mga pakikitungo ng Diyos sa kanila sa ilalim ni Moises sa Egipto at sa ilang, at pagkatapos ay ipinaalala sa kanila ang mga kamakailang pangyayari mula nang pumasok sila sa lupain. Natupad ang lahat ng ipinangako ni Jehova. Ibinigay Niya sa kanila ang lupaing hindi nila pinagpaguran at mga lungsod na hindi nila itinayo. Doon sila tumahan nang panatag, kasama ang mga ubasan at mga taniman ng olibo na hindi nila itinanim ngunit kinakainan nila. Kaya may pananagutan silang matakot sa Panginoon at maglingkod sa Kanya nang may katapatan at katotohanan, at alisin ang mga diyos na pinaglingkuran ng kanilang mga magulang sa kabila ng Ilog at sa Egipto, at maglingkod sa Panginoon lamang (talatang 14).

Napakalaking liwanag nito at ipinakikita sa atin na kahit sa Egipto ay may hawak na ang pagsamba sa diyus-diyosan sa ilan sa Israel, gaya ng alam nating totoo rin sa ilang, at ngayong nakatira na sila sa lupain ay may mga diyus-diyosan pa ring kailangang ilantad sa liwanag at wasakin. Hangga't may anumang binibigyan ng lugar sa ating puso na nauukol sa Diyos Mismo, hindi kailanman magkakaroon ng kapuspusan ng pagpapalang nais Niyang matamasa natin.

Ang matatag na layunin ni Josue mismo ay binigyang-diin sa talatang 15. Matapos niyang tawagin ang Israel na pumili na ngayon din kung sino ang kanilang paglilingkuran, si Baal man o si Jehova, siya ay nagpahayag,

Ngunit sa ganang akin at ng aking sambahayan, kami ay maglilingkod sa Panginoon.

Para sa matapang na matandang mandirigmang ito na nakakita ng napakarami sa makapangyarihang gawa ng iisang tunay at buhay na Diyos, hindi maaaring sumagi sa isip ang anumang ibang diyos. Ni hindi rin niya pahihintulutan kahit sandali na ang mga nasa ilalim ng kanyang pangunguna sa sambahayan ay sumunod sa ibang landas. Si Jehova ang kanyang Diyos at ang Diyos ng kanyang sambahayan. Ang kanya ay isang di-natitinag at walang pag-aalinlangang katapatan sa Banal ng Israel na matagal na niyang pinaglilingkuran.

Bilang tugon sa mga salita ni Josue, sinabi sa atin sa mga talatang 16 hanggang 18:

At ang bayan ay sumagot at nagsabi, Malayo nawa sa amin na aming pabayaan ang Panginoon, upang maglilingkod sa ibang mga diyos; Sapagkat ang Panginoon naming Diyos, ay Siyang nag-ahon sa amin at sa aming mga magulang mula sa lupain ng Egipto, mula sa bahay ng pagkaalipin, at gumawa ng mga dakilang tandang yaon sa aming paningin, at nag-ingat sa amin sa lahat ng daang aming nilakaran, at sa gitna ng lahat ng bayang aming dinaanan: At pinalayas ng Panginoon sa harap namin ang lahat ng mga bayan, pati ang mga Amorrheo na tumatahan sa lupain: kaya kami rin ay maglilingkod sa Panginoon; sapagkat Siya'y aming Diyos.

Napakaganda ng lahat ng ito pakinggan, at walang duda na sa sandaling iyon ay taos sa bawat salitang kanilang binigkas ang mga nagpahayag ng ganitong katapatan kay Josue. Ngunit patutunayan ng panahon kung gaano kahirap pagkatiwalaan ang puso ng tao. Napagtanto ito ni Josue at binalaan ang bayan nang naaayon, gaya ng mababasa natin sa mga talatang 19 at 20:

At sinabi ni Josue sa bayan, Hindi kayo makapaglilingkod sa Panginoon: sapagkat Siya'y isang banal na Diyos; Siya'y isang Diyos na mapanibughuin; hindi Niya patatawarin ang inyong mga pagsalangsang ni ang inyong mga kasalanan. Kung inyong pababayaan ang Panginoon, at maglilingkod sa ibang mga diyos, ay babalik nga Siya at gagawan kayo ng masama, at lilipulin kayo, pagkatapos na Siya'y gumawa sa inyo ng mabuti.

Gayunman, sumagot ang bayan, "Hindi, kundi kami ay maglilingkod sa Panginoon." At tinawag ng Diyos si Josue upang maging saksi laban sa kanila na sa gayon ay pinagtibay nila ang kanilang debosyon sa Kanya. Muling dumating ang utos (talatang 23):

Ngayon nga'y alisin ninyo, sabi niya, ang ibang mga diyos na nasa gitna ninyo, at ikiling ninyo ang inyong puso sa Panginoon, sa Diyos ng Israel.

Ipinahayag ng bayan ang kanilang buong hangaring maging masunurin. Kaya sinabi sa atin,

Si Josue ay nakipagtipan sa bayan nang araw na yaon, at nilagdaan sila ng palatuntunan at ng ayos sa Sichem. At isinulat ni Josue ang mga salitang ito sa aklat ng kautusan ng Diyos, at kumuha siya ng isang malaking bato, at itinayo roon sa ilalim ng encina, na nasa tabi ng santuwaryo ng Panginoon. At sinabi

ni Josue sa buong bayan, Narito, ang batong ito ay magiging saksi laban sa atin; sapagkat narinig nito ang lahat ng mga salita ng Panginoon na Kanyang sinalita sa atin: magiging saksi nga ito laban sa inyo, baka inyong ikaila ang inyong Diyos.

Matapos ang ganitong taimtim na panunumpa, umuwi ang bayan sa kani-kanilang tahanan.

Hindi nagtagal ay sumunod ang kamatayan ni Josue, at inilibing siya sa hangganan ng kanyang mana sa Timnath-sera.

Sa talatang 31 ay nalaman natin na naglingkod ang Israel sa Panginoon sa lahat ng araw ni Josue at sa lahat ng araw ng matatandang nabuhay nang lalong matagal kaysa kay Josue at nakaalam ng lahat ng mga gawa ng Panginoon na Kanyang ginawa para sa Israel. Ang kasaysayang kasunod nito sa mga sumunod na aklat ay nagsasabi sa atin kung gaano kalubhang nabigo ang bayan na tuparin ang kanilang bahagi sa tipang ginawa ng mga magulang.

May isa pang bagay na dapat pansinin bago natin tapusin ang ating kasalukuyang pag-aaral ng aklat na ito. Mababasa natin sa talatang 32:

At ang mga buto ni Jose, na iniahon ng mga anak ni Israel mula sa Egipto, ay inilibing nila sa Sichem, sa bahagi ng lupa na binili ni Jacob sa mga anak ni Hamor na ama ni Sichem sa halagang isandaang putol na pilak: at naging mana ito ng mga anak ni Jose.

Bago namatay si Jose, sa pananampalataya ay nagbilin siya tungkol sa kanyang mga buto, na pinakikiusapan ang kanyang mga kapatid na huwag hayaang manatili ang kanyang inembalsamong katawan sa lupain ng Egipto, kundi dalhin ito kasama nila sa Canaan at ilibing doon. Kaya nang akayin ni

Moises ang bayan palabas ng Egipto, sinabi sa atin na dinala niya ang mga buto ni Jose. Sa buong apatnapung taon sa ilang, habang dinadala nila sa katawan ang pagkamatay ni Jose, ang alaala ng kamatayan, ang kamatayan ng isa na ginamit ng Diyos sa kanilang pagliligtas, na maaaring tawaging kanilang tagapagligtas, ay kasama nila. Ngayong natupad na ang lahat at nakatira na sila sa lupain, inilibing nila ang mga buto ni Jose sa bahagi ng lupang siya mismo ang nagturo.

Hindi ba natin matututuhan dito ang kahalagahan ng laging pagdadala sa katawan ng pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay rin ni Jesus ay mahayag sa atin hanggang sa araw na iyon kung kailan, kapag natapos na ang paglalakbay sa ilang, ay papasok tayo sa ating huling kapahingahan sa Paraiso ng Diyos sa itaas.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.